

JAMES HADLEY CHASE
AZ ARANYHAL NEM BÚJHAT EL

EGY

Ezen a forró vasárnap délutánon, minthogy a házban magamra maradtam, úgy döntöttem: alapos önvizsgálatot végzek. Végiggondolom, hogy át tudom-e hidalni a köztem és Linda között mélyülő szakadékot és megvizsgálom korántsem biztató anyagi helyzetem.

Linda Mitchelléknél volt. Én azzal bújtam ki a meghívás alól, hogy dolgoznom kell. Linda vállat vont, fölkapta a fürdőruháját és áthajtott barátaihoz – én odavettem, hogy később ájtjövök. Tudtam, hogy nem érdeklí, csatlakozom-e vagy sem.

Minthogy úszómedencém szűrőberendezése elromlott, egyike volt azon nagyon ritka vasárnapoknak, amikor egyedül lehettem. Ezt az alkalmat nem volt szabad elmulasztani. Így kiültem a napra és magamba mélyedtem. Harmincnégy éves vagyok, jó fizikai állapotban és friss alkotó szellemmel megáldva. Mintegy három évvel ezelőtt a *Los Angeles Herald* sikeres rovatvezetője voltam. A munka untatott, de tisztességesen kerestem és minthogy nemrég vettem feleségül a túlzottan igényes Lindát, a magas kereset igencsak fontos volt.

Egyik este San Franciscóban részt vettem egy olyan unalmas koktélpartin, ahol a fejesek találkoznak és bizniszről tárgyalnak, miközben a feleségek a háttérbe vonulva fecsegnek. Nem sok keresnivalóm volt ott, de ha nem megyek el, kimaradhatok valamiből és vezérelvem volt, hogy ha lehet, soha semmiből nem maradok ki. A falat támasztottam, jeges vizskit szopogattam, töprengtem, mikor lóghatnék el, amikor odajött hozzám Henry Chandler.

Henry Chandlerről azt mesélték: kétszázmillió dollárt ér. Birodalma számítógépeket, konyhagépeket, fagyasztott élelmiszert ölelt fel. Mellékesen ő volt a *California Times* tulajdonosa, meg egy jólmenő *Vouge*-szerű színes magaziné, amely a jómódúakat látta el divattanácsokkal. Ő volt a város vezető kvékere, pénzéből épült a helyi, hatalmas kvéker templom, a gazdag polgárok legadakozóbb és legkevésbé kedvelt tagja volt.

– Manson – mondta mereven rámszögezve megereszkedett szemhéjú sötét szemét – figyelemmel kísértem a rovatát. Kedvelem. Maga tehetséges. Jöjjön, látogasson meg holnap tízkor.

Felkerestem és meghallgattam ajánlatát. Havi folyóiratot akar indítani Kalifornia szerte *The voice of the People* (A Nép hangja) címmel: célja a bírálat és tiltakozás.

– Ez az állam – mondta – át van itatva korrupcióval, becstelenséggel és csalárd politikával. Rendelkezem egy szervezettel, amely bőségesen ellátja magát a szükséges információkkal – az alapötleteket maga adja meg. Felkínálom magának a főszerkesztői posztot, mert meggyőződésem, hogy jól el tudja látni. Utánanézettem eddigi tevékenységének és a jelentéssel elégedett vagyok. Munkatársait maga választja ki. Nincs szükség nagy szerkesztőségre, mert az előállítást és egyébeket az én lapomnál intézik. Ne aggódjon a költségek miatt. Ha a lap megbukik, megkapja két évi fizetését – de nem fog megbukni. Itt egy eligazítás, szeretném, ha áttanulmányozná. Ebből kiderül, hogy minden támogatást megkap. A maga feladata, hogy a bajokat felderítse. A rágalmazási pereket bízza rám. Első osztályú nyomozóiroda áll majd rendelkezésére. Szarkavarást nem akarunk. Ezt szeretném határozottan leszögezni. A szarkavarás fölösleges. Az adminisztrációt támadjuk, a rendőrségi korrupciót, a megvesztegetést és a megvesztegetőket. Érdeklí?

Magamhoz vettem az eligazítást és alaposan áttanulmányoztam. Ennél izgalmasabb dolog nem is történhetne velem. Megbeszéltem Lindával s ő ugyanolyan izgatott lett mint én. – Harmincezer dollár! – ismételte. Gyönyörű arca kigyúlt. – Végre elköltözhethünk ebből az isten háta mögötti lakásból!

Lindával egy nagyratörő politikus koktélpártiján találkoztam és azonnal beleestem. Most itt a napon üldögélve visszagondoltam arra a pillanatra, amikor először megláttam. Soha ilyen csodálatos nőt: szőke, gyönyörű, óriási, káprázatosán szép szemekkel, tökéletes testtel: erős mell, karcsú derék, csábos csípő, szép hosszú lábak: *de luxe* szex szimbólum. Tetszett neki, hogy társasági rovatot vezetek és a legjobb emberekkel jövök össze. Szerinte én csodásan romantikus vagyok. Sovány kenyerét azzal kereste, hogy nagyratörő politikusok hostesseinek egyike volt: csevegett barátaival, betöltötte őket ragyogásával és viszkivel, de – legalábbis nekem azt mondta – taperolni nem hagyta magát.

Egy héten belül összeházasodtunk. Nászéjszakánk óva inthetett volna – se szenvedély, se semmi. Nekem adta magát s én azt reméltem, hogy kellő türelemmel felizgathatom – de sose sikerült. Majd rájöttem, hogy a pénz megszállottja. Annyira belebolondultam, hogy szabadon hagytam költekezni, noha már nem volt fedezetem. Örökké vásárolt: kiegészítőket, ruhákat, bizsut, mütyürkéket – és minthogy boldognak akartam látni, hagytam, hadd költekezzen. Mindig morgott. Utálta a kis lakást, amelyben laktunk. Kocsit akart. Miért kell neki buszra szállni, ha én hivatali ügyekben használom a kocsit? Szerettem. Mindent megpróbáltam, hogy felvidítsam. Azután papíron bebizonyítottam, hogy egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak mindazt,

amit akar. Nem érdekelte. – Híres vagy – mondta – az emberek mindig rólad beszélnek: sikeresnek kell lenned.

Chandler ajánlata akkor ért, amikor kezdtem már komolyan aggódni házasságunk miatt.

– Tudom már, hol fogunk élni! – mondta Linda – Eastlakeben! Remek hely! Ott minden van! Holnap menjünk házat nézni.

Rámutattam, hogy még nem kaptam meg a munkát, még nem is döntöttem és emellett, Eastlake olyan drága hely, hogy aligha tudunk az évi harmincezerből kijönni.

Ekkor tört ki első, igazi veszekedésünk. Linda hevessége megdöbentett. Sikoltozott és mindenféle holmit vágott hozzám. A dolog annyira megrázott, hogy végül engedtem. Amint megígértem, hogy elvállalom a felajánlott munkát és együtt megnézzük azt a luxus lakótelepet, karjaim közé vetette magát és bocsánatot kért, amiért olyan hisztis volt. Így hát elmentem Chandlerhez és közöltem: elfogadom ajánlatát. Íróasztala mögött ült, úgy nézett ki, ahogy egy életnagyságúnál nagyobb kétszázmillió dolláros fejének ki kell néznie, vastag ajkai között vastag szivar.

– Remek, Manson, a szerződés már elkészült. – Elhallgatott, fürkészve nézett. – Most pedig, ami a legfontosabb: a maga feladata a korrupció és becsstelenség elleni harc. Ne feledje, hogy maga lesz az aranyhal a gömbakváriumban. Legyen óvatos: senkinek ne adjon lehetőséget arra, hogy visszaüssön. Az aranyhalnak nincs hova bújni. Ezt vesse jól az eszébe. Vegyen rólam példát: kvéker vagyok és büszkén vagyok az. Senki sem mutogathat ujjal rám és senkinek ne adjon lehetőséget arra, hogy ujjal mutogasson magára. Érti? Nem vezethet ittasan, nőkkel nem szórakozhat. Tisztességes házasember, maradjon is az. Ne csináljon adósságot. Semmi olyat ne tegyen, amiért ellenfeleim megtámadhatják. Egyetlen rossz lépés és az állam műiden újságja maga ellen fordul. Küldetése van: támadja a korrupctakat és a becsteleneket és rengeteg ellensége támad, akik ha tehetik, keresztre feszítik.

Minthogy a harmincezer dollárra szükségem volt, azt mondtam, mindent értek. De azután, hogy aláírtam a szerződést és kezet ráztunk és kiléptem fényűző irodájából és lementem a kocsimhoz, mardosott a kétség. Már is adósságba keveredtem; hiteltúllépésem volt a banknál. Linda egyre csak szórta és szórta a pénzt.

Ennek ellenére, én marha, hagytam, hogy rábeszéljen: vegyünk házat Eastlakeben.

Eastlake magasjövendelmű emberek számára épített lakótelep. A kényelmes, *de luxe* házak, amelyek ára hetvenötezer dollár körül mozgott, mindennel fel voltak szerelve: faltól falig szőnyeggel, mosogatógéppel, klíma berendezéssel,

minden más elképzelhető felszereléssel, beleértve a pázsitöntözőt. Ezeket a házakat egy kétszáz holdas mesterséges tó köré telepítették. Van itt klub, lovaglás, tenisz, úszás, éjszaka is kivilágított golfpálya és egy óriási de luxé önkiszolgáló áruház, ahol kaviártól varrótűig minden kapható.

Linda ilyennek képzelte az Édenkertet. Jónéhány barátja lakott ott. Egyszerűen nem élhetünk máshol mi sem, magyarázta nekem. Ezért vettem egy házat, félelmetes jelzáloggal – a kamat, az adó és a költségek évi tízezer dolláromba fognak kerülni.

Beköltöztünk és Linda boldog volt. A bútor elvitte minden megtakarított pénzemet. El kellett ismernem, hogy a ház csodálatos és büszke voltam, hogy birtokolhatom, de állandóan az motoszkált bennem: mibe fog ez nekem kerülni. Itt voltak a szomszédok: hozzánk hasonló fiatalok, de gyanítottam, hogy azok a férjek többet keresnek, mint én. Minden este vendégség volt – hol náluk, hol nálunk. Linda, természetesen, saját kocsit akart. Vettem neki egy Austin Mini Co opert. Soha nem volt elégedett. Állandóan új ruhákat követelt – barátnői folyton újban járnak, akkor ő miért nem? Főzni nem tudott, rühellte a házimunkát, ezért felfogadtuk Cissyt, a nagydarab néger nőt, aki minden másnap megjelent ütött-kopott Fordjában és esetenként húsz dolláromba került. Az a harmincezer dollár, ami a szerződés aláírásakor olyan jól mutatott, semmivé zsugorodott.

Viszont a folyóirat sikeres volt. Szerencsémre két prima riportert alkalmaztam: Wally Mitford és Max Berry voltak a munkatársaim. Chandler nyomozóirodája folyamatosan ellátott információkkal. Chandler kölcsönadta elsőrangú hirdetési szakértőjét. A folyóiratnak nem voltak anyagi gondjai. Mitford és Berry segítségével rengeteg korrupciós ügyet lepleztünk le, következésképpen számtalan ellenségre tettem szert. Ebbe bele kellett törődni. Nekimentem az államigazgatásnak és a politikusoknak. A negyedik szám megjelenése után tudtam, hogy gyűlölt ember lettem, de szigorúan ragaszkodtam a tényekhez és a megtámadottak egyike sem tehetett ellenem semmit.

A napon ülve, leltárt készítve döbbsentem rá, mennyire sebezhető lennék, ha valaki a magánéletemben kezdene kutakodni. A bankban háromezer dollárral léptem túl hitelkeretemet. Tovább nyújtózkodtam, mint ameddig a takaróm ért. Linda költsékezését képtelen voltam megfékezni. Ha valamelyik tárcaíró bosszút akarna állni, célozhatna rá, hogy házasságunk csehül áll és tudtam, hogy ez kiborítaná Chandlert, aki kifogástalan házasságban él.

A lap e hó közepén esedékes következő számában célpontom John Schultz kapitány, rendőrfőnök. Felvont szemöldökkel érdeklődöm, honnan van pénze Cadillac kocsira, *százezer dolláros* házra, két fia egyetemi taníttatására és felesége nercbundájára. Chandler mondta, hogy szálljak rá az általa gyűlölt

Schultzra. Amit megírtam, színigaz volt, de megtámadni a rendőrfőnököt igencsak nagy személyes kockázatot jelentett. Tudtam, hogy amint a lap az utcára kerül, nagyon, nagyon óvatosnak kell lennem: nem parkolhatok tilosban, vezetés előtt egyetlen kortyot sem ihatok, rám szabadítják a város minden hekusát.

Az üres úszómedence szélén ülve töprengtem: van-e értelme annak amit teszek. Én nem osztoztam Chandler kvéker mentalitásában. Pénzért csinálom. Neki megfelelt. Ő hadakozhat a sajtó útján elkövetett rágalmazás vádjá ellen. Ő született kereszteslovag – én nem vagyok az.

Holnap elseje. Holnap kell elszámolnom a múlt havi költségekkel, íróasztalomhoz mentem és a következő két órát a feleségem meg az én tartozásaim lajstromba szedésével töltöttem. A végső összeg 2300 dollárral haladta meg a Chandlertől kapott negyedévi fizetést. Kiadásainkat elemeztem. Linda pazarlásától függetlenül, italtra és húsrá költöttük a legtöbbet. Ha hetenként kétszer vendégül látsz tíz-tizenöt embert óriási sültkre és korlátlan mennyiségű italtra, valóban kifutsz a pénzből: meg aztán itt van Cissy, az én kocsim meg Linda kocsija havi törlesztése, a megélhetési költségek, a személyi jövedelmi adó meg az ingatlan adó – csoda, hogy nem vagyunk még jobban eladósodva.

Csapdába estem. Valamit tennem kell, de mit? Kézenfekvő lenne eladni a házat és kis lakásba költözni a városban, de Eastlake népe sikeres fickónak könyvelt el. Hogy engedhetném meg magamnak, hogy kitűzzem a megadás fehér zászlaját és távozzak?

Csőngött a telefon. Harry Mitchell hívott.

– Hello! Steve! Átjössz? Készítsek neked is bélszínt?

Haboztam, az asztalon heverő papírokat néztem. Mi értelme itt ülni, összeadásokat végezni?

– Persze, rögtön jövök.

Letettem a kagylót, gondoltam holnap találok valami megoldást, jöllehet józan ésszel tudtam, hogy nincs megoldás.

Beszélnem kell Linda fejével – és ettől rettegetem. Tudtam, hogy jelenetet fog csapni. Élénken emlékszem még legutóbbi nagy veszekedésünkre. De meg kell mondanom neki, hogy csökkenteni kell kiadásainkat. Bele kell mennie.

Bezártam az ajtót, a garázsba mentem és kihoztam a kocsit. Kedveltem a Mitchell házaspárt. Harry nagy pénzt csinált ingatlanközvetítéssel. Azt hiszem, háromszor annyit keresett mint én. A vasárnapi barbecuen mindig legalább harmincan voltak.

Áthajtottam, reménytelenül győzködtem magam, hogy a holnapi nap reményteljesebb lesz.

Jean Kesey, a titkárnőm, hétfő reggel az én szobámban rendezgette a postámat.

Néhány szót Jeanról: 26 év körüli, magas, sötéthajú, jóalakú, kellemes, noha nem szép arcú; száz százaléig tökéletes titkárnő. Chandler stábjához tartozott, rangsor szerinti negyedik titkárnője volt, a főnök kényszeredetten vált meg tőle, közölve: értékes ajándékot nyújt át – és ez így is volt.

– Jó reggelt, Steve. – mosolygott rám. – Mr. Chandler látni akarja. „Amint belép, jöjjön át hozzám” – szó szerint így mondta.

– Azt is mondta, hogy miért?

– Semmi baj. Ismerem a hangját. Nincs semmi zűr.

Órámra néztem. Kilenc óra nyolc.

– Sose alszik? Jean nevetett.

– Ritkán... vár téged.

A kocsimhoz mentem és áthajtottam Chandler irodaházához.

Titkárnője, a középkorú, jégszilánk szemű nő a főnök ajtaja felé intett.

– Mr. Chandler már várja, Mr. Manson. Chandler terjedelmes íróasztala mögött ült, postáját olvasta. Amikor beléptem, felnézett, hátradőlt és intett, hogy foglaljak helyet.

– Remek munkát végeztél, Steve. Most olvastam el a Schultzról szóló cikk levonatát. Azt hiszem alaposan befutunk ennek a kurafinak. Pompás!

Leültem.

– Mr. Chandler, lehet, hogy nekem is befűtenek.

Vigyorgott.

– No persze – épp erről akarok veled beszélni. Mostantól kezdve „bélyeges” ember leszel. A zsarukat utasítani fogják, hogy üldözzenek. Tőlem félnek, de tőled nem. Fogadni mernék, hogy Schultz néhány héten belül lemond, de mielőtt távozna, megpróbál visszaütni. Szeretném ezt megelőzni. – Elhallgatott és behatóan tanulmányozott. – Van valami személyes problémád?

– Kinek nincs? Igen, van személyes problémám.

Bólintott.

– Csak anyagi?

– Csak.

– Biztos? Légy őszinte Steve. Nagyszerű munkát végzel a lapomnál. Én veled tartok.

– Csak pénzről van szó.

– Gondoltam. Bájos feleséged adósságba veri magát, igaz?

– Magam verem adósságba magam, Mr. Chandler.

– Így van. Manapság az emberek túlköltekeznek. Tovább nyújtózkodnak, mint ameddig a takarójuk ér. Feleségeik egymással versenyeznek s az bizony pénzbe kerül. Ne gondold, hogy nem ismerem a problémát, noha velem nem

fordult és nem is fordulhat elő. Ezért a cikkért jutalmat érdemelsz. – Csekket pöccintett át az asztalon. – Rendezd adósságaidat és mostantól kezdve tartsd kordában a feleséged. Igazi szépség. De nincs az a nő, akinek meg lehetne engedni, hogy elveszítse a mértéket.

Megnéztem a csekket. Tízezer dollárról szólt.

– Köszönöm, Mr. Chandler.

– Ilyesmi még egyszer nem fordulhat elő. Ne feledd szavaimat: aranyhálnak nincs búvóhely és te üveggömbben élsz. Most az egyszer kisegítlek, tiszta lappal indulhatsz, de ha mostantól kezdve nem tudod a dolgokat kézben tartani, nem vagy az én emberem.

Farkasszemet néztünk. – Értettem.

A bankhoz hajtottam és benyújtottam a csekket. Beszéltem az igazgatóval, Ernie Mayhew-val. Ez a csekk fedezi a hiteltállépést, rendezi adósságaimat és még marad is egy tisztességes összeg. Amikor kijöttem – mintha mázsás súlytól szabadultam volna meg.

Noha eltökélt szándékom volt, hogy anyagi ügyeinkről beszéljek Lindával, olyan későig maradtunk Mitchelléknél, hogy már nem volt lehetőség. Amikor hazaértünk, mindketten kicsit spiccesek voltunk és bezuhantunk az ágyba. Szeretkezni próbáltam volna, de ő félrehúzódott. – Ő az isten szerelmére... ne most. – Úgyhogy álomba zuhantunk és Linda még akkor is aludt, amikor felkeltem, kávé készítettem magamnak – és még akkor is, amikor az irodába mentem.

Reggel a lap nyomdai előkészítésével foglalkoztam. Úgy döntöttem, hogy mivel a rendőrfőnökről szóló cikk nagy érdeklődésre tarthat számot, 15 ezerrel emeltetem a példányszámot. íróasztalomnál ebédeltem, utána nekiláttam a jövő havi lap tervezésének. Tervezés közben sem hagytam békén a gondolat, hogy este beszélnem kell Lindával.

„Ilyesmi még egyszer nem fordulhat elő. Most az egyszer kisegítlek; Ha mostantól kezdve nem tudod a helyzetet kézben tartani, nem vagy az én emberem.”

E szavakat szigorú figyelmeztetésnek vettem és tudtam, hogy Chandler mindig komolyan gondolja, amit mond. Tehát ma este keményen kell Lindával beszélnem – bele kell törődnie, hogy nem élhetünk tovább a mostani nívón.

A rám váró harc – mert az lesz – lehetetlenné tette a kreatív gondolkodást. Felugrottam a székből és járkálni kezdtem tágas irodámban. Kintről behallatszott Jean írógépezet halk kopogása. Hallottam, hogy Wally Mitford magnóra diktál. Asztali órámról néztem. Negyed hét. Még két órába telik, mire hazamegyek és beszéljek Lindával.

Cigaretára gyújtottam és a nagy ablakhoz léptem, amelyből a városra láttam. A szmog miatt az autók kénytelenek voltak lámpát gyújtani. A Chandler épületre néztem. A felhőkarcoló tetején Chandler lakosztálya fényárban úszott.

Megsördült a házitelefon. Odamentem és benyomtam a gombot.

– Mr. Manson, egy bizonyos Mr. Gordy van itt – szólott Jean. – Magával szeretne beszélni.

Gordy? Nem ismertem ezt a nevet.

– Mit akar?

Szünet, majd Jean kissé zavart hangja: – Azt mondja, hogy személyes és bizalmas ügyben keresi.

– Három perc múlva küldje be.

Ennyi idő kell, hogy szalagot tegyek a magnóba, bekapcsoljam a mikrofont, íróasztalom mögé telepedjek és újabb cigaretára gyújtsak.

Jean nyitott ajtót és félreállt, hogy a magas, szikár, elnyűtt de szépen vasalt öltönyt viselő férfi bejöhessen. Negyven év körüli volt, kopaszodó, széles homlokú, keskeny állú, vékony orrú, mélyen ülő szemű és majdnem ajak nélküli szájú.

Felálltam, hogy kezet nyújtsak. Kézfogása száraz és kemény volt.

– Mr. Gordy?

– Igen. Jesse Gordy. – Mosolygott és kivillantak apró sárga fogai. – Maga nem ismer engem, de én természetesen ismerem magát.

Egy székre mutattam.

– Kérem foglaljon helyet.

– Köszönöm. – Komótosan leült, pakli Camelt vett elő és rágyújtott. A mozdulataiban, arckifejezésében, arrogáns magabiztosságában volt valami zavaró.

– Mit óhajt? – Arrébb tettem néhány papírt, hogy éreztessen, nem nagyon érek rá.

– Mr. Manson, olyan információkkal szolgálhatok, amikből, érzésem szerint, érdekes cikket lehetne kanyarítani. – Halvány mosolya ismét kimutatta sárga fogait. – Olvasom a lapját – egész elsőrangú – ennek a városnak épp ilyenre van szüksége.

– Örülök, hogy így gondolja, Mr. Gordy. Milyen információt hozott?

– Először hadd mutakozzak be. Én vagyok az Eastlake lakótelep önkiszolgáló áruháza, a Welcome igazgatója. Azt hiszem, maga még nem járt ott, de felesége, örömeimre, nálunk szokott bevásárolni. – Ajka megint felhúzódott, ismét láttam az apró sárga fogakat; és minél tovább néztem, annál inkább egy patkányra emlékeztetett. – Minden Eastlakeben lakó hölgy nálunk vásárol.

Bennem egyre erősödött az érzés, hogy udvarias fecsegése fenyegetést rejt – gondosan vigyáztam arra, hogy érdeklődést mutassak, bátorítónan bóloggassak és várjak.

– Mr. Manson, maga nagyszerű, erőteljes lapot hozott létre, amely a becstelen embereket támadja. Remek törekvés, igen nagy szükség van rá. Elolvastam minden eddig megjelent számát és izgatottan várom a következőt. – Előre hajolt, hogy cigarettahamuját az én üveghamutartómba szórja. – Mr. Manson, azért jöttem, hogy az áruházamban folyó tolvajlásokról szolgáltatassak információt. Apró lopásokról van szó, de értékük egy év alatt eléri a nyolcvanezer dollárt.

Rámeredtem.

– Úgy érti, hogy a lakótelepen élő emberek évi nyolcvanezer dollár értékű árut lopnak magától?

Bólintott.

– Így van. Nem tudom, miért van így, de az emberek lopnak – még a jómódúak is. Egy lakótelepi alkalmazott tíz dollár értékű árut vásárol, és mellé lop két pakli cigarettát. A gazdag hölgy száz dollárért vásárol és egy üveg drága parfümöt dug el.

Az úgy kezdett érdekelni. Ha igaz, amit ez az ember állít, olyan kirobbanó sikerű cikket írhatok, ami mégnyeri Chandler tetszését.

– Meglepő amit mond, Mr. Gordy. Van bizonyítéka?

– Természetesen.

– Milyen bizonyíték?

Elnyomta cigarettáját, újból rágyújtott, miközben rám mosolygott.

– A tetemes költség ellenére az igazgatótanács úgy döntött, hogy az egész áruház területét befedő ipari kamera-rendszert állít fel. Az igazgatók tanácskoztak a rendőrfőnökkel, aki hajlandóságot mutat arra, hogy a filmre vett bizonyítékok alapján eljárást indítson, feltéve, ha a felvétel eléggé meggyőző. – Kényelmesen hátradőlt. – A tulajdonomban lévő film, Mr. Manson, annyira meggyőző, hogy egyelőre habozok: átadjam-e Schultz kapitánynak. Úgy éreztem, először magával kell tanácskoznom, meg még néhány férjjel, akiknek felesége nálunk szokott vásárolni.

Jeges kéz markolt a gerincembe.

– Nem egészen értem, Mr. Gordy – mondtam elfúló hangon – mit akar ezzel mondani?

– Ne pazaroljuk egymás idejét, Mr. Manson; a maga ideje is drága, meg az enyém is. – Zsebéből borítékot húzott elő és az asztalra dobta. – Ezt nézze meg. Egy húsz láb hosszú film egyik kockájának nagyítása. Véleményem szerint ez is elegendő bizonyíték (a film teljes hosszáról nem is beszélve), hogy Mrs. Manson bizony csúnyán viselkedett.

Kézbe vettem a borítékot, fényes fotót húztam ki belőle. A gyanakodva körülnéző Linda Chanel No. 5 parfümöt csúsztatott kezításkájába.

Kövérmedve bámultam a képet.

– Persze nem ő az egyetlen – mondta nyájasan Gordy. – Eastlake számtalan hölgye cselekszik ugyanígy. A film nagyon tanulságos. Schultz kapitány minden nehézség nélkül eljárást indíthat; a maga helyes, szépséges feleségét börtönbe juttathatja.

A fényképet lassan az asztalra tettem. Gordy felállt.

– Ez persze most megrázta magát – villantotta ki sárga fogait. – Időre van szüksége ahhoz, hogy végiggondolja és megtárgyalja a feleségével. De elintézhetjük ezt a szomorú ügyet. Mielőtt Schultz kapitánynak a teljes kazettát átadnám, kivághatom a feleségét érintő részt. Húszezer dollárért megkaphatja. A maga anyagi lehetőségeihez képest nem túlzott összeg. Javaslom, hogy holnap este keressen fel, zsebében a készpénzzel. Kicsi, szerény házban lakom, nem messze a maga pompás házától. A cím: Eastlake 189. – Előrehajolt, rámmeredt, szeme mind a jég, ocsmányul vigyorgott. – Holnap este, Mr. Manson... készpénzzel.

Ezzel kísértált, én meg ott ültem, bambán meredtem Linda szépséges arcára, látván, micsoda aljas dolgot művelt és tudván: meg kell mentenem attól, hogy bíróság elé állítsák.

De hogyan?

Mindig azt mondogattam magamnak, hogy ha bárki zsarolni próbálna, azonnal a rendőrséghez fordulnék: ilyen helyzetben ez az egyetlen megoldás. De Schultz ellen intézett támadásom lehetetlenné teszi, hogy hozzá forduljak. Nem kétséges, hogy eltaposná Gordyt, de Lindának sem kegyelmezne, hacsak...

Visszahívhatom a cikket? A nyomdagép beindításáig még több mint egy hetem van. Rengeteg egyéb anyagom van – de Chandler már jóváhagyta ezt a cikket. Tízezer dollár prémiumot adott, rendezhettem adósságaimat, mindezt ezért a cikkért. Meggyőzhetem-e most arról, hogy a tények nem helytállóak és rágalmozási perek tömegét zúdíthatják a nyakunkba?

Kopogtak, Wally Mitford lépett be.

– Van időd átnézni ezt a cikktervet a főiskola új épületéről?

Egyedül akartam lenni, hogy gondolkozzam, de nagy nehezen kinyögtem: – Hát persze. Ül le.

Wally leült és papírokat kezdett szétteregetni az asztalomon. Linda fényképét a fiókba csúsztattam és kikapcsoltam a magnót.

Wally zömök, szeretetreméltó fickó volt, negyven körül járt, Kopaszodott, szemüvege vastag lencséje majdnem elrejtette a szemeit, álla egy bulldogé. Sok jószimatú újságíró ismertem, mind közül ő volt a legjobb.

Megvitatuk az új főiskola tervét, amit a városháza által alkalmazott építési vállalkozó készített. Wally szerint túl magas áron. Utánajárt és kiderítette, hogy legalább három másik vállalkozó tett jóval alacsonyabb árajánlatot.

– Hammondról van szó – mondta – jó nagy kenőpénzt vág zsebre. Rászánhatnánk. Mit gondolsz?

– Kérdezd meg Webbert mit tud róla. Webber volt Chandler nyomozóirodájának a főnöke.

– Oké. – Wally feljegyezte. – Mi bajod, Steve? Úgy nézel ki, mint akit influenza kerülget.

– Semmi, csak a fejem fáj. – Elhallgattam, majd azt mondtam: – Az a Schultzról szóló cikk. Hozzuk le?

– Hogy lehozzuk-e? – Rám meredt: – Viccelsz?

– Erősen gondolkodtat. Rengeteg bajt okozhat. A zsaruk nagyon megharagudnak ránk és ez valamennyiünknek személyes kárt okozhat.

– De amikor a cikket terveztük, mindezt megbeszéltük, nem? – Te megtervezted és én megírtam: szóval mi ketten vagyunk veszélyes helyzetben, és kettőnknek mi baja lehet? Mit tehetnek velünk a rendőrök? Én, csakúgy mint te, rendesen viselkedem... tehát mi van? – nézett rám. – Beijedtél, Steve? Titkos múltad van? – Széles mosolya még jobban ingerelt. – Emellett, a főnök zöld utat engedett. Ha bármi zűr lesz, ő egyengeti el és az a kurafi Schultz megérdemli.

– Jól van. Oké. Beszélj Webberrel és nézz utána, mit lehet kideríteni Hammondról.

Elgondolkodó pillantást vetett rám, összeszedte papírjait és az ajtó felé indult.

– Kapcsolj ki ma este, Steve. Feküdj le korán.

Amikor kiment, visszapergettem a magnószalagot és zsebre vágtam a kazettát. Linda fényképét aktatáskámba tettem, majd kimentem Jean irodájába.

– Hazamegyek, Jean. Megfáztam, vagy mi. Ha bármi adódik, Wally kéznél lesz.

Jean aggódva nézett rám.

– Van otthon aszpirin?

– Természetesen. Holnapra rendbe jövök – és kimentem a folyosóra. Wally irodájának ajtaja nyitva állt. Bekukkantottam.

– Hazamegyek. Ha zűr van, hívjál fel.

– Nem lesz zűr. Bújjál hamar ágyba. Haboztam – de tudnom kellett.

– Shirley a Welcome áruházban vásárol? Shirley volt Wally bájos, talpraesett felesége.

– Azoknál a rablóknál? – rázta a fejét. – Becslésem szerint több mint tizenöt százalékkal drágábbak, mint a környék bármely más áruháza. Az csak a gazdagoknak és sznoboknak való. Őket is leleplezhetnénk, Steve. Gatyába rázhatnánk őket.

– Nem rossz gondolat. Holnap találkozunk – köszöntem el és a felvonóval lementem a földszintre. Beültem a kocsiba, begyújtottam a motort és üres tekintettel néztem ki a szélvédőn.

Mit csináljak? Húszezer dollárt kell holnap estig előteremteni, vagy az a film Schultz kezébe kerül. Elképzeltem, ahogy a rendőrség letartóztatja Lindát. Elképzeltem, mekkora szenzáció lenne, hogy csámcsogna rajta a sajtó. Chandler azonnal ajtót mutat. A szomszédságra gondoltam: a pletykára, a rosszálló fejrázásra és házasságunk óta első ízben voltam hálás *azért*, hogy nincs gyerekünk.

Muszáj kiutat találnom.

A hiteltüллépést lerendeztem. Ernie Mayhew előlegezne húszezret. Rövid töprengés után rájöttem, hogy hiú ábránd. Ha jó kifogást találok, esetleg ötezres előleget kaphatok tőle. De honnan vegyem a többit? Lu Meirre gondoltam, az uzsorásra, akit ezidőtájt akartunk leleplezni. Max Berry, másik szimat-riporterem, már elkészítette a vázlatot. Meir hatvan százalékos kamatot szed kölcsönei után és Max ismerte a „behajtót” is: a gengsztereket, akik félig agyonverik a szerencsétlen adósokat. Ha leállítom a cikket, Meir esetleg hajlandó jutányos kamattal kölcsönt adni – de azután eszembe jutott, hogy Chandler már látta és jóváhagyta a kézirat első változatát.

Beindítottam a kocsit és elindultam hazafelé.

Elhagyva a várost és szmogos környékét, a hanyatló nap melegen sütött, a levegő tiszta volt. Gondoltam, hogy nem találom otthon Lindát és nem is csalódtam. A garázsajtó nyitva állt és az Austin Cooper nem volt bent. A garázsba hajtottam, órámra néztem – hat óra múlt – majd kinyitottam a garázból a házba vezető ajtót és dolgozószobámba mentem. A szalagot betettem a magnóba, a fényképet íróasztalom fiókjába és Linda öltözőszobájába mentem. Néhány pillanat alatt megtaláltam a Chanel No. 5 üveget. Utána kinyitottam a szekrényt, ahol kozmetikai szereit tartotta és végigmértem a temérdek üveget és tégelyt. Ezek közül, persze, akármelyiket lophatta. Nagy díszes üveg Joy parfümöt láttam. A *New Yorker* hirdetésből tudtam: ez a legdrágább parfüm, amellyel a nő megajándékozható. Becsuktam a szekrény ajtaját, a konyhába mentem, jeget kerestem az italhoz, amelyre égető szükségem volt.

A konyhában teljes kupleráj: reggeliző edényeink a mosogatóban, a sebtében bekapott ebéd (currys csirke) maradékai szétszórva a konyhaasztalon, együtt a piszkos tányérral, késsel és villával. A padló tele

kenyérmorzsával. Eszembe jutott, hogy Cissy holnap jön. Visszamentem a dolgozószobámba, italt kevertem és íróasztalom mögé ültem. Már láttam, hogy minden, amiért küszködtem, egész jövőm kútba esik ostoba, gyönyörű feleségem mohósága miatt. Nem kérhette volna, hogy vegyek neki parfümöt? Hogy lehetett ennyire felelőtlen, hogy merészelt lopni – tudhatta, hogy ha elkapják, milyen sors várhat ránk?

Szántsándékkal igyekeztem másra gondolni. Jesse Gordyra. Felidéztem, hogy miket mondott, de még jobban meg akartam bizonyosodni, ezért bekapcsoltam a magnót és figyeltem a hangjára.

„A tulajdonomban lévő film, Mr. Manson, annyira meggyőző, hogy egyenlőre habozok: átadjam-e Schultz kapitánynak. Úgy éreztem, először magával kell tanácskoznom, meg még néhány férjjel, akinek felesége nálunk szokott vásárolni.”

Nyilvánvaló tehát, hogy nem Linda az egyetlen lopós feleség. Szomszédaink közül másokat is megzsarolnak. Gondolataim ideoda cikáztak, ahogy számba vettem a körülöttünk élőket. Mitchellék? Latimerék? Thiessenék? Gilroysék? Greedenék? A lista végtelen: csupa gazdag ember elkényeztetett feleséggel. Sokkal gazdagabbak, mint én, de nem hiszem, hogy a feleségek, akiket jól ismerek, jobban el lennének kényeztetve, mint Linda. Lehet, hogy ezeket a férjeket is felkereste Gordy? Lehet, hogy négy másik lopós feleséget talált? Minden esetben húszezer dollárt követel. Nyolcvanezer keres egy látogatáson, egy fenyegetésen és egy darabka filmkivágaton!

Hirtelen elöntött a méreg, a kagylóhoz kaptam és felhívtam Herman Webbert. Ez az ember rendőrhadnagy volt, de lassúnak tartotta az előmenetelt és. magánnyomozó irodát nyitott. Rendőrségi körökben népszerű volt és pillanatok alatt öt elsőrangú rendőrtiszt lépett ki a testületből és csatlakozott hozzá. Chandler finanszírozta és szárnya alá vette őt magát, meg az öt tisztet. Webber végezte a *The Voice of the People* számára a piszkos kutatómunkát. Nem kedveltem: kemény fickó volt, goromba, nehezen kezelhető. De tényeket szállított és a tények tények voltak.

Éles hang szólt a kagylóba:

– Webber.

– Herman, itt Steve – mondtam – volna számodra egy apró feladat.

– Halljuk: bekapcsoltam a magnót. Jellemző Webberre: hatékony és rendőrmódra cselekszik. Soha nem vállal feladatot úgy, hogy az ne legyen szalagon rögzítve.

– Jesse Gordy – mondtam. – Ő vezeti a Welcome önkiszolgáló áruházat. Mindent tudni akarok róla; ismétlem mindent, odáig, hogy milyen gyakran vágja lábkörmét. Nagyon gyorsan.

– Meglesz. Nem gond. Van róla kartotékom, csak ki kell egészíteni.
Holnap délre meglesz.

– Legyen itt tízre. – Füttyentett.

– Ilyen sürgős?

– Tízre legyen az íróasztalomon – mondtam és letettem a kagylót.
Órámrá néztem. Hat óra húsz. Noteszomból kikerestem Ernie Mayhew
otthoni számát. A kagylót Mayhew felesége, Martha vette fel.

– Ernie otthon van már? Itt Steve.

– Éppen pisil – nevetett Martha. – Hogy vagytok? Időtlen idők óta nem
találkoztunk. Mikor jöhetünk össze? Mit szólnál a jövő péntekhez? Ugorjatok
át.

– Jó. Beszélek Lindával. Tudod, hogy van ez, a férj sose számít. Lehet,
hogy más programja van.

Martha jót nevetett.

– Nos, remélem átjöttök, Steve. Ernie szólt bele a kagylóba.

– Hello, Steve!

– Beütött a krach. Linda anyját sürgősen műteni kell. Elnézést, hogy
ilyenkor zavarlak, de tisztázni szeretném: kaphatok-e tizenötezer dolláros
kölcsoñt? – Hallgatás.

– Azt akarod mondani, hogy... Hirtelen észre vette, hogy Martha
hallgatózik és elharapta a szót.

– Ennyit kérek. A ház szolgálhat biztosítékul.

Ismét hosszú hallgatás.

– Mi lenne, ha holnap beszélnék meg, Steve? Negyed tízkor az
irodámban.

– Annyit sem tudsz mondani, hogy szóba jöhet-e vagy sem?

– Majd megbeszéljük. Annyit mondhatok, hogy az összeg irreális.
Mindenesetre megbeszéljük. Fájlalom, hogy Linda anyja ilyen beteg.

– Hát igen.

– Jöjjünk össze, jó?

– Persze. Oké. Holnap, Ernie – és letettem a kagylót.

Hallottam, hogy Linda kocsija a garázsba érkezik. Meggyújtottam az
íróasztali lámpát, felhajtottam az italt és vártam.

Hallottam, hogy nyílik és becsukódik a bejárati ajtó. Linda nem vette a
fáradtságot, hogy odaköszönjön nekem, felrohant az emeletre. Cipősarkának
kopogását hallottam, ahogy a fürdőszobába szaladt. Szünet, majd vízzubogás.
Ott ültem és vártam. Csöngött a telefon. És noha a kagyló a kezem ügyében
volt, nem nyúltam hozzá.

Hallottam, hogy Linda veszi fel a hálószobában. Hallgattam a dumáját.

– Steve! Frank hív – a lépcsőfordulóig jött és lekiabált – veled akar beszélni.

Felemeltem a kagylót.

– Hello Frank!

– Nem jönnétek át húsz perc múlva? – kérdezte Frank Latimer. Mély bariton hangját hallva azon töprengtem, hogy vajon az ő felesége is ugyanolyan tolvaj, mint az enyém – Sally most hozott egy doboz óriás rákot. Jack, Suzy, Merrill és Mabel átjönnek. Hát ti?

Linda bejött a dolgozószobába.

– Ma este nem, Frank... kösz – mondtam. – Azt hiszem valami bujkál bennem. Korán lefekszem. – Végighallgattam sajnálkozását és letettem a kagylót.

– Bujkál? – nézett rám dühösen Linda. – Miket beszélsz? Egy falat kaja nincs itthon! Hívd vissza és mondd, hogy meggondoltad magad!

– Semmi bajunk nem lesz, ha egy kicsit éhezünk – mondtam. – Ül le. Beszélni akarok veled.

– Ha te nem akarsz menni, én igenis akarok! – asztalomhoz jött és mikor a kagyló után nyúlt, kivettem a fiókból és egyenesen elébe raktam az üveg Chanel No. 5 parfümöt.

KETTŐ

Meglehetősen gyakran és meglehetősen szomorúan bekövetkezik az igazság pillanata, amikor a férj, vagy a feleség a társára néz és rájön, hogy már nem szereti. Hogy a hónapok, sőt az évek, amiket együtt töltöttek szürke hamuvá váltak és a drága kincs, a szerelem, többé nem létezik.

Számomra ez volt az igazság pillanata: figyeltem, ahogy Linda keze a kagyló fölött tévovázik, ahogy az üveg parfümöt nézi; a kezét néztem, ahogy lassan visszahúzza és az óvatos, ravasz kifejezést gyönyörű szürke szemében. Figyeltem, hogy szája vékony vonallá keskenyedik és rájöttem, hogy nem olyan szép, mint amilyennek hittem.

Ha két ember egymásba szeret, olyan kapocs fűzi össze őket, ami, ha eltörik, soha többé nem forrasztható vissza. Törekeny kapocs – csodálatos, de törekeny. Az íróasztal túloldalán álló Lindát nézve, ez a valami összetört bennem – ahogy a villanykörte hirtelen kimegy: egyik pillanatban éles fény – a következő pillanatban teljes sötétség.

Vártam és néztem. Nyelve hegyét végighúzta ajkán. Megmerevedett, majd rám nézett.

– Mit csinálsz a parfümömmel?

– Ül le Linda. Bajba sodortál minket. Beszéljük meg, hogyan tudnánk kimászni belőle.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz. – Túl az első megrázkódtatáson, hangja nyugodt volt. Arcára kiült az az unott kifejezés, amit akkor szoktam látni, ha idegesítettem. – Hívd vissza Frankot és mondd, hogy jövünk.

– Ismered azt a nevet, hogy Jesse Gordy? – Összevonta szemöldökét.

– Nem. Mi van veled ma este? Nézd, ha te nem akarsz elmenni, én elmegyek. Én...

– Gordy a Welcome önkiszolgáló áruház igazgatója. Ma délután felkeresett. Beszélgetésünket szalagra vettem. Ül le. Azt akarom, hogy halljad.

Habozott, majd leült.

– Minek hallgassam meg? – Hangjából ezúttal hiányzott a szokásos, szilárd önbizalom. A magnót nézte és láttam, hogy keze ökölbe szorul.

Megnyomtam a visszajátszó gombot és mozdulatlanul ültünk, miközben Gordy hitvány meséjét hallgattuk. Amikor a fényképet említette, kivettem a fiókból és Linda elé raktam.

Gyorsan rápillantott, arca nyúzott lett. Hirtelen mintha öt évet öregedett volna és amikor azt hallotta: „a maga helyes, szépséges feleségét börtönbe juttathatja” úgy összerándult, mintha korbácsütés érte volna.

Végighallgattuk a szalagot. „Húszezer dollárért megkaphatja. A maga anyagi lehetőségeihez képest nem túlzott összeg. Holnap este, Mr. Manson... Kézpénzben.”

Lenyomtam a stop gombot és egymásra néztünk. Hosszú, hosszú hallgatás után megszólalt: – Mekkora ostoba felhajtás egy üveg parfüm miatt. Nos, azt hiszem a legjobb lenne, ha fizetnél. – Felállt. – Hülyeség volt, de minden nő ezt teszi: én miért ne tenném? És ahogy mondta, a te anyagi helyzetedhez képest nem is olyan sok pénz.

Elindult az ajtó felé. Soha életemben nem voltam ilyen dühös. Felugrottam, megkerültem az íróasztalt és elkaptam a kilincs felé nyúló kezét. Olyan erővel vágtam pofon, hogy ha nem fogom a csuklóját, hasra esik. Így a falnak esett, majd térdre bukott. Felrántottam és vad lendülettel a székbe löktem. Elakadt a lélegzete, kezét égő vörös arcára szorította, gyűlölködve meredt rám.

– Te rohadék!

– Válaszom... te tolvaj!

– Ezért elválok tőled! Megütöttél! – Most már sikítózott – megsebeztél, te vadállat! Úristen! Hogy gyűlöllek! Ki se mehetek ma este! Mit fognak mondani, ha meglátnak? Disznó! Megütni egy nőt! Ezért megfizetsz! Majd még megbánod!

Székeemben ülve figyeltem. Öklével verdeste a térdét. Szemébe könnyek gyűltek. Ostobának, bugyutának nézett ki: megmutatkozott elkényeztetett, hisztérikus, gyermek lény. Azután hirtelen sírni kezdett. Lecsúszott a székről, élém térdelt, átölelte derekam, arcával mellkasomra simult.

– Steve, ne hagyj, hogy letartóztassanak! Ne engedd, hogy börtönbe vigyenek!

Szánalmat éreztem iránta – semmi mást. Belém kapaszkodó ujjai tegnap még felgerjeszthettek volna – most már nem jelentettek semmit.

– Linda! Szedd össze magad! – Szóltam rá keményen. – Együtt kell valamit kitalálnunk. Gyerünk! Ne térdelj! Ül le!

Felemelte dagadt, könnyfoltos arcát, visszahúzta a kezét.

– Ugye gyűlölsz? Azt hiszem megérdemlem. – Fuldokolva zokogott. – De Steve, húzzál ki ebből a slamasztikából és megígérem, hogy jó feleséged leszek. Én majd...

– Hallgass már! Ne mondj olyat, amit később megbánál. Ül le. Hozok neked egy italt.

Bizonytalanul állt fel.

– Úristen! milyen rideg vagy. Sose gondoltam Székébe hupant.

A bársekreányhez mentem és két nagy adag viszkít töltöttem. Amikor az asztalhoz vittem, csöngött a telefon. Letettem a poharakat és felemeltem a kagylót.

– Linda ott van? – kérdezte egy női hang.

– Linda ágynak dőlt. Influenzás. Ki keresi?

– Lucilla. Influenzás? Jaj de sajnálom. Segíthetnék valamiben? Szívesen segítek. Átmehetnék. Pompás levest tudok főzni.

Lucilla Bower az utca végén lakott egy házikóban. Magas, meglehetősen rút, középkorú leszbikus nő volt – gyanítottam, hogy túl erősen érdeklődik a lakótelep egyes feleségei iránt.

– Kösz, Lucilla. Nem... Én is el tudom látni.

– Szegény kicsikém. Átmenni és fognám a kezét.

– Pillanatnyilag három aszpirin fogja a kezét. Mindazonáltal... köszönöm.

– Hát akkor... nem tartalak fel. Tudom mennyire elfoglalt vagy. Imádom a lapodat, Steve.

– Remek. Viszlát – mondtam és letettem a kagylót.

Linda kiitta a viszkít. Láttam, hogy reszket, szeme feldagadt. Újabb italt töltöttem neki.

– Mit fogunk tenni? – jajveszékelt. – Uramisten! Megütöttél! Mit fogunk csinálni? Tudsz ennek a rohadtnek fizetni?

Hátradőltem és rágyújtottam.

– Zsarolás. Gondolod, hogy kéne fizetni?

– Micsoda? – mondta majdnem sikítva – börtönbe juttathat!

– Nagyon bejeddél? – néztem rá hidegen. – Végülis bizonyíték van arra, hogy loptál, és a tolvajokat – ha elkapják őket – börtönbe szokták küldeni.

– Mit akarsz? Rám ijeszteni? Nem hallgatok rád! Ugye gyűlölsz? Beleestél abba a kétszínű titkárnődbe. Tudom, hogy az irodában keféltek. Tudom!

Előrehajoltam és rámeredtem.

– Azt akarod, hogy megint megüsselek? Ha nem hagyod abba, megverlek.

– Ne nyúlj hozzám! Sikoltozni fogok! Kihívom a rendőrséget! Ne merészelj!

Halálosan elegendem lett belőle és mindenből.

– Menj innen, Linda. Hadd gondolkozzam. Tűnj el.

– Nem bírom elviselni, hogy börtönbe kerüljek! Micsoda szégyen! – Ismét zokogni kezdett. – Segíts rajtam! Nem gondoltam komolyan, amit Jeanról mondtam! Úgy félek! Nem tudom, miért loptam... mind ezt teszik!

Már nem bírtam tovább. Gondolkodnom kell. Egyedül akarok lenni. Felálltam és kimentem.

– Steve! Hová mész? Ne hagyj el! Kétségbeesett kiáltása még nagyobb sietségre ösztökélt. Kimentem a házból, a kocsiba ültem és áthajtottam a

lakótelepen. A luxusházak mellett hajtottam, láttam a barbecue körül csoportosuló embereket. Szerettem volna a világ végére utazni és a semmibe zuhanni.

Hetet ütött a városház órája, amikor irodámhoz értem és saját parkoló helyemre beálltam.

Csöngetésemre az éjszakai portás, Joey Small nyitott ajtót.

– Túlórázik, Mr. Manson?

– Igen.

Irodám volt az egyetlen menedékem: az a hely, ahol leülhetek és gondolkozhatok és próbálok valami megoldást találni. Felmentem a liften, végig a folyosón és kinyitottam szobám ajtaját. Amikor beléptem, írógépkattogást hallottam Jean szobájából.

Meglepett, hogy még mindig dolgozik, noha tapasztalatból tudtam, hogy sose hagy restanciát. Mélységesen tiszteltem és tudtam, hogy az ő közreműködése nélkül a *Voice of the People* sose vált volna olyan sikeressé, mint amilyen lett.

Villanyt gyújtottam, majd az ő ajtajához mentem, kinyitottam és benéztem.

Asztalánál ült, gyakorlott ujjai röpdöstek a billentyűk fölött; tágranyílt szemmel nézett rám és abbahagyta a gépelést.

– Nem akartalak megijeszteni – mondtam – nem vagy még kész?

– Hát te mit keresel itt, Steve?

– Gondolkodnom kell.

– Wally rengeteg munkát hagyott, de majdnem kész vagyok.

Ránéztem. Most első ízben néztem úgy mint nőt, és nem mint rátermett titkárnőt – és amit láttam, tetszett nekem.

Magas volt, haja sötét, szeme komoly és intelligens. Első ízben vettem észre formás mellét és szép kezét. Selymes haja a válláig ért; szépen ívelt nyaka volt.

– Valami baj van? – kérdezte. – Szörnyen nézel ki.

Hirtelen úgy éreztem: vele megoszthatnám gondjaimat. Szobájába mentem, becsuktam az ajtót és az íróasztala melletti székre rogytam.

– Linda most közölte velem, hogy te meg én az irodában szeretkezünk – mondtam. – Nem néztem rá, a kezemet bámultam.

– Miért mondott ilyet? – kérdezte Jean nyugodt, kedves hangon.

– Balhéztunk. Össze-vissza vagdalkozott, ürügyet keresett, hogy bánthasson.

– Sajnálom. Miben segíthetnénk? Ránéztem. Aggódó pillantással nézett vissza, láttam, hogy valóban segíteni akar.

– Nemcsak a veszekedésről van szó. Bajban vagyok. Nem mondhatom el. Nem a saját titkom. Hagyd a fenébe Wally cikkét. Menj haza. Magamra

akarok maradni, hogy gondolkozhassam – az írógép kattogás zavar. Megtennéd?

– Vacsoráztál már?

– Szent ég, dehogya! Egy falat sem menne le a torkomon! Gondolkodni akarok.

Jean felállt.

– Menjünk enni. Én éhes vagyok. Utána visszajöhetsz ide és annyit gondolkodsz, amennyit csak akarsz.

Rájöttem, hogy igaza van. Olyan átkozottul feszült voltam, hogy tudtam, ha nem lazítok, hiába gondolkodom. És még valami: nősülésem óta most először mennék vacsorázni másik nővel, nem Lindával.

– Okos lány vagy. Akkor menjünk... hová?

– Luigihoz. – Eloltotta az íróasztali lámpát. – Adj három percet.

Visszamentem saját szobámba, rágyújtottam és vártam. Agyam teljesen üres volt. Örültem, hogy lesz társaságom – nem voltam hajlandó Lindára gondolni, aki ott ül egyedül monoklis szemmel a luxus házban.

Jean lépett be, könnyű porköpenyt viselt.

– Az én kocsimmal megyünk. Induljunk.

Beültünk a Porscheba, amit búcsúajándékkul kapott Chandlertől, amikor átjött hozzám. A forgalom sűrű volt, parkolni nehéz. Ráeszméltem, micsoda teher lett volna, ha nekem kell vezetni a saját nagy Mercedes kocsimat; Jean levette a vállamról ezt a terhet. Tíz perc alatt talált parkolóhelyet és Luigi kicsi, kényelmes éttermébe mentünk: oda, ahol ilyen-olyan okból még sosem jártam, de azonnal rájöttem, hogy Jean gyakran megfordult itt. Ez idő tájt csupán három másik, általam ismeretlen pár ült bent. Luigi kövéren és sugárzón jött elénk, ajkával érintette Jean ujjahegyét, meghajolt felém és egy sarokasztalhoz vezetett.

– Én rendeljek? – kérdezte Jean amikor leültünk.

– Nem vagyok éhes. – Annyira magam alatt voltam, hogy az étel pusztá gondolatától is felfordult a gyomrom.

Luigi Jean fölé hajolt, kis fekete szeme mint a csillogó olajbogyó.

– Osztrigát kérek, Luigi: a nagyobbik fajtából és hozzá Chablist.

Igaza volt. Az osztriga az egyetlen étel, ami lecsúszna a torkomon. Luigi elment.

– Ugye Gordyról van szó? – nézett egyenesen a szemembe Jean.

Haboztam, meglepődten, azután bólintottam.

– Zsarolás?

– Hogy találtad ki?

– Nem olyan nehéz. Wally utánajárt. Én gépeltem a jegyzeteit. Amikor Gordy téged akart látni, minden nyilvánvaló lett.

– Wally utánajárt? – Megmerevedtem. – Lindáról tud?

– Nem. Ha tudna, egyenesen hozzád ment volna. Wally csodál téged, Steve. Néhány nevet már összeszedett és továbbra is kutat. Főleg cselédeket: Cissy, a te bejárónőd, rajta van a listáján.

Zsebkendőt vettem elő és megtöröltem izzadt tenyerem.

– Emlékszel más nevekre... nem cselédekre?

– Sally Latimer. Mabel Creeden. Lucilla Bower. – Megjött a tört jégbe ágyazott osztriga. Kitöltötték a Chablist. A ceremóniát végrehajtó Luigi szélesen mosolygott, majd ő és a pincér távozott.

– Wally honnan jött rá? Hogy szerezte ezeket a neveket?

– Nem tudom. Én csak legépeltem a jelentést. Más nevek is voltak, de azokra nem emlékszem.

– Biztos vagy benne, hogy Linda nem volt köztük?

– Biztos.

– Egyszer említette, hogy leleplező cikket akar írni az áruházról. Hogy lehet, hogy nekem nem szólt: már nekilátott?

Jean egy osztrigába szúrt és a szájához emelte.

– Ismered Wallyt: szeret meglepetéssel előállni. Gondolom, össze akarta szedni a teljes anyagot és csokorba kötve átnyújtani neked.

Elfogadható magyarázat. Wally mindent a saját szakállára csinált. Fogalmam se volt, hogy Schultz kapitány körül szimatol, mígnem egyszerre prezentálta az összes számokat és tényeket.

Rájöttem, hogy osztrigát bírok enni: hármat nyeltem le.

– Linda egy üveg parfümöt lopott. Gordy filmre vette. Húszezer dollárt követel.

Jean lélegzete elállt.

– Persze neked nincs ennyi pénz. – Tudhatta, hiszen ő kezelte a csekkeimet.

– Persze, hogy nincs. Ezzel nekem is befellegzett és a lapnak is. Már megkértem Webbert, nézzen utána Gordy múltjának. Lehet, hogy talált valamit. Ez az egyetlen reményem. Ha szerencsém van, megzsarolhatom Gordyt, hogy álljon le az én zsarolásommal.

– Csak vigyázz Weberrel. Mr. Chandler embere.

– Igaz. Wallyval kell még ma este beszélnem.

– Minek?

– Hogy megtudjam, honnan szerezte ezeket a neveket. Nagyon fontos.

– De Steve, ismered Wallyt. Sose fedj fel információs forrásait. Semmit nem húzol ki belőle.

– Meg kell próbálnom. Jean bólintott.

– Edd meg az osztrigát. Én hívom az otthoni számát. Lehet, hogy már odahaza van.

Felállt és a telefonfülkéhez sétált. Az osztrigát néztem és úgy döntöttem: eleget ettem. Jean karcsú hátát figyeltem, ahogy telefonált. Három perccel később visszajött.

– Épp elment hazulról. Shirley azt mondja, valószínűleg egy óra múlva tér haza. Átment Maxhez.

– Gondolod, hogy beszélt erről Maxnek?

– Biztos, hogy nem. – Aggódó arckifejezést öltött. – Tudod, Steve, visszaélek Wally bizalmával, azáltal, hogy elárulom, mit csinál. Megkért, hogy információit titokban gépeljem le.

– Nekem ez túl fontos ahhoz, hogy aggályaim legyenek.

– Nos, ne lepődj meg, ha Wally hallgat.

– Beszélni fog! Beszélnie kell!

– Miért nem eszel?

– Eleget ettem.

– Steve! Edd meg az egész adagot! Nem dőlt össze a világ.

Lindára gondoltam, ahogy ott ül egyedül, megsebezve, éhesen. Nem kellett volna otthagynom.

– Telefonálnom kell.

A fülkébe mentem és otthoni számomat tárcsáztam. Hosszú várakozás után női hang szólalt meg: – Mrs. Manson nem érzi jól magát és Mr. Manson házon kívül van. Ki keresi őket?

Felismertem Lucilla Bower vontatott beszédét. Nem válaszoltam, letettem a kagylót.

Linda tehát gyors vigaszra talált. Reméltem: nem olyan ostoba, hogy ennek a nőnek elmondja, mit tett, azután eszembe jutott, hogy Wally listáján Lucilla neve is szerepel. Két tolvaj egy pár! Visszamentem az asztalhoz.

– Rendeljünk még osztrigát – mondtam.

– Semminek nincs olyan gyógyhatása, mint az osztrigának.

– Ó, fogd be a szád, Steve! – szólt rám élesen Jean. – Ne kezd sajnálni magad. Ezt nem vagyok hajlandó elviselni!

Rábámultam.

– Micsoda nő vagy! Elnézést – nehéz estém volt. Mindegy: akkor is kérek még osztrigát.

Luigira nézett és intett. Mintha csak erre várt volna: azonnal ott termett az újabb adag osztrigával.

Negyven perccel később léptünk ki az étteremből és Jean visszavitt az irodához. Úgy határoztam, hogy egyedül akarok Wallyval beszélni. Jean szerint ráér holnap reggel is, de ha még ma este elkapom, annál jobb.

– Mindent köszönök, Jean – mondtam.

– Valódi életmentő vagy.

Egyetlen pillantást vetett rám, mosolygott, kocsijába ült és elhajtott.

Sebesen hajtottam át a városon Wally háza felé: szerény, csinos bungalóban lakott, de a szmog övezeten belül, minden luxus híján. Ezzel együtt, majdnem biztos voltam benne, hogy Wallynak több pénze van a bankban, mint nekem.

A házhoz hajtottam és meglepődve láttam, hogy odabent sötét van. Órámra néztem. Alig múlt kilenc. Kiszálltam, kaput nyitottam és felsétáltam a felhajtón. Csöngettem és vártam. Semmi. Ismét csengettem és egy hang megszólalt: – Nincsenek itthon.

Megfordultam. A kapunál idősebb férfi állt egy kutyával.

– Baj van – mondta a férfi. – Maga barátja Mr. Mitfordnak? Én a szomszédja vagyok.

Lementem az ösvényen.

– Steve Manson vagyok. Mi baj van?

– Olvastam magáról, Mr. Manson. A lapja kitűnő. Igen... Baj történt... Szegény Wallyt összeverték. Kórházba vitték.

Hideg futott végig a hátamon.

– Súlyos?

– Azt hiszem. Mentővel vitték be a rendőrök a feleségével együtt.

– Melyik kórházba?

– A Northernbe.

– Használhatom a telefonját?

– Természetesen Mr. Manson. A szomszéd házban lakom. – Odafütyentette kutyáját és felvezetett a házhoz, amely pontosan olyan volt, mint Wallyé.

Két perc múltán Jeannel beszéltem.

– Wallyt összeverték. A Northernben fekszik. Átjönne? Shirleynek szüksége lehet rád.

– Azonnal ott leszek – tette le a kagylót. Egyszerre érkeztünk a kórházhoz. Jean valamivel távolabb lakott, bizonyára gyorsan hajtott. Amikor kiszállt a Porschéből, egymásra néztünk.

– Súlyos? – kérdezte.

– Nem tudom; nézzük meg. Szerencsémre aznap éjjel Dr. Henry Stanstead volt az ügyeletes. Henry meg én együtt szoktunk golfozni; barátok voltunk.

– Mit állapítottál meg, Henry? – kérdeztem amikor a váróba kijött.

– Rossz állapotban van. Azok a nyomorultak alaposan elintézték. Törött állkapocs, négy repedt borda és fejsérülés: legalább háromszor fejbe rúgták.

– Shirley?

Fejével egy ajtó felé intett.

– Odabent van. Nézd, Steve, nagyon sok a dolgom. El tudnátok vinni innen?

– Ezért jöttünk. – Jeanhez fordultam: – Lennél szíves?

Jean bólintott és bement.

– Túléli?

– Igen, de néhány napig súlyos állapotban lesz. Lehet, hogy egyik szemére megvakul.

– A rendőrség?

– Közöltem velük, hogy egyelőre ne reméljenek vallomást. Szegény Wally négy vagy öt napig nem tud beszélni.

Jean kihozta Shirleyt és odament hozzá. Sírt és reszketett.

– Shirley drágám, annyira sajnálom. Én...

Megtörölte sírástól dagadt szemét és gyilkos pillantást vetett rám.

– Te meg a piszkos újságod! Figyelmeztettem Wallyt... Nem hallgatott rám! – Jeanba kapaszkodott, aki rám nézett és a fejét rázta.

Hátrább léptem és a két nő elment.

– Oké, Steve, érdeklődj, amilyen gyakran akarsz. Nem fog belehalni. – Stanstead vállon veregetett és elsietett. Négy vagy öt nap! Gordyra gondoltam. Egyetlen reményem maradt: Webber. Ha ő nem tud valamit előásni, végem van.

Lassan vonszoltam magam a hosszú folyosón a betegfelvételig.

– Manson...

Megálltam, megfordultam – puhakalapot és elnyűtt esőkabátot viselő nagydarab férfi szólított le. Felismertem: Lu Brenner, a városi rendőrség őrmestere.

Brenner közel harmincnyolc éves volt. Kemény arca volt, lapos orra, apró nyugtalan kék szeme és mindig úgy nézett ki, mint akire ráfér a borotválkozás. Mesélték róla hogy hírhedten kegyetlen... Hallottam, noha bizonyítékom nem volt rá, hogy kihallgatási módszere: először üt, azután kérdez. Webber mesélt egyszer, hogy Brenner a világon egyetlen embert tisztel: Schultz rendőrkapitányt. Érdekelt, hogy miért.

– Akár hiszed, akár nem, ennek a vadállatnak nagyon édes felesége van. Az történt, hogy Mrs. Brenner hazafelé tartott, amikor megtámadta egy kábszeres. Schultz – akkor még hadnagy – látta a jelenetet. Túl messze volt tőle ahhoz, hogy közvetlenül beavatkozzék. A kábszeresnél kés volt. Ezért Schultz lelőtte. Mondják, soha nem látott mesterlövész akció volt – persze ez túlzás, de a golyó Mrs. Brenner karja alatt suhant át és szétlőtte a támadó fejét. A kés mindössze egy horzsolást okozott. Brenner örökre hálás maradt. Immár évek óta Schultz leghűségesebb embere.

Brennerre néztem.

– Engem keres? – álltam meg.

– Egen. – Haragosan nézett rám. – Ez a Mitford. Érdekel minket. Min ügyködött?

– Miért érdekli magukat?

– A tanúk azt vallják, hogy Mitford kilépett a kocsiból és két punk nekiesett. Összeverték és tömött aktatáskával távoztak. Tudni akarjuk, hogy egyszerű rablótámadás volt-e, vagy meg akarták akadályozni, hogy kinyissa a száját.

Agyam sebesen járt. Wally a főiskola szerződésén dolgozott. Nem kétséges, hogy a Hammondot bemártó papírok is nála voltak, de lehet, hogy a Welcome áruház körüli kutakodásait is feljegyezte és ebben érintve volt jónéhány Eastlake-i gazdag feleség. Ezt nem árulom el Brennernek.

– A főiskola szerződésein dolgozott. Becslések szerint a kért összeg ötvenezer dollárral haladja meg a tervezettet.

Elgondolkozva nézett.

– Ez a városházára tartozik. Volt valami más is?

– Nem tudok róla.

– Beszélek a feleségével. Hazament?

– Azt hiszem. Ne higgye, hogy csupán azért, mert a városházára tartozik, ne akarta volna valaki elhallgattatni.

Kalapját a feje búbjára tolta.

– Egen. Ha maguk firkászok mindenfélébe beleütik az orrukát, biztos hogy bajba kerülnek.

– Idézhetem szavait, őrmester? Mr. Chandlert bizonyára érdekelni fogják a nézetei.

– Gondolja? – szeme ide-oda táncolt. – Vigyázzon, mibe üti bele az orrát – és elsétált.

Nyugtalanul töprengtem, vajon hogy fog a lap következő számára reagálni. Shirley bizonyára tud a Schultz ellen tervezett támadásról. Ha Brenner elkapja, jelenlegi hisztérikus állapotában minden bizonnyal beszélni fog. Egy darabig haboztam, majd telefonfülkét kerestem és otthoni számát hívtam. Nem válaszolt. Rájöttem, hogy Jean hazavihette magához és tárcsáztam. Jean azonnal felvette a kagylót.

– Shirley ott van nálad?

– Most dugtam ágyba. Beadtam neki két nyugtatót. Holnapig aludni fog.

– A rendőrség beszélni akar veled. Tartsd ágyban. Mit kiabált a „piszkos újságról?”

– Azt hiszi, hogy Wallyt Hammond miatt támadták meg.

– Tud a Welcome ügyről?

– Nem hiszem. Folyton Hammondot emlegette.
– Holnap ne gyere be addig, amíg le nem csillapítottad. Nem akarom, hogy a rendőrségnek a Welcomeról beszéljen.

– Majd elintézem. Holnap reggel nyolc körül hívjál, jó?

– Jó. És még egyszer köszönöm. Letettem a kagylót és kocsiba szálltam.

Ma este már nem tehetek semmit. Holnap felkeresem Érníe Mayhewt és megpróbálok valamennyi pénzt kivásalni belőle. Bemegyek az irodámba és elolvasom Webber jelentését Gordyról. Most minden Webbertől függ. Ha az elégtelen, nem marad más hátra, minthogy fizessek.

Negyed tizenegykor értem haza. Világosság sehol. Linda lefeküdt volna? Nagyon reméltem. Nem voltam olyan hangulatban, hogy most beszélgessek vele. Ajtót nyitottam, a nappaliba mentem, villanyt gyújtottam és körülnéztem.

Noteszlap feküdt az asztalon. Felemeltem.

Levél volt, szövege:

Kedves Steve,

Lindát elviszem magamhoz. Szeme pár nap alatt rendbejön, de addig is, a pletykák elkerülése végett magamnál tartom.

Soha ne vágj pofon egy nőt. Ha mindenáron meg kell verved, üss a fenekére. A hatás ugyanaz, de külsérelmi nyom nem látszik.

Lucilla

Összegyűrtem és a papírkosárba dobtam. Utána italt töltöttem magamnak és leültem.

Hosszú, magányos, gyötrő éjszaka várt rám.

Nyelckor felhívtam Jeant.

– Shirley hogy van?

– Jól. Itt áll mellettem, beszélni akar veled.

Kis szünet, azután Shirley vette át a kagylót.

– Steve! Sajnálom, hogy tegnap este felrobbantam. Bocsáss meg kérlek.

Hosszú mély lélegzetet vettem.

– Nincs mit megbocsátani.

– De mennyire van! Ha Wally hallotta volna! Púposra vert volna. Egyszerűen becsavarodtam, amikor a drágámat megláttam. Úristen! Hogy elbántak vele! – csuklott el a hangja. – A folyóiratod remek, Steve! Wally tudta, hogy mit kockáztat és én is tudtam, hogy veszélyes játékot űz – de amikor megtörtént, nem hittem, hogy ezek a vadállatok ilyen brutálisak lehetnek.

– Elmondom Chandlernek – szóltam. – Ő majd segít Wallynak. Hidd el, rendbe jön. Rövid időn belül. Beszéltem az orvossal. Ne izgulj. – Nem árultam el neki, hogy az orvos attól tart: Wally egyik szemére megvakulhat. – Shirley... a rendőrség beszélni akar veled. Vigyázz, hogy mit mondasz. Schultz-ot ne említsd. Az a bomba robbanni fog, de még nem most. Mondd azt, hogy Wally a főiskolai szerződéssel foglalkozott és semmi mással... érted?

– Igen, persze. Jean olyan édes. Mindjárt megyünk a kórházba.

– Tartsuk a kapcsolatot.

– Te ugye megértesz, Steve?

– Veled vagyok. Add csak ide Jeant. Jean átvette a kagylót.

– Felhívom Chandlert, utána megyek a bankba – mondtam. – Majd a szerkesztőségben várok rád.

– Oké, Steve.

Otthoni számán hívtam Chandlert és még épp elkaptam, mielőtt az irodába indult volna. Elmondtam mi történt hogy azt gyanítom, a főiskola költségvetése leleplezése miatt verték meg.

Chandler azonnal a helyzet magaslatára emelkedett – tudtam, hogy így lesz.

– Hol fekszik?

– A Northern kórházban.

– Jól van, Steve, én majd gondjaimba veszem. Jelentést kérek az állapotáról. Közöld a feleségével, hogy mindenről gondoskodom, szó szerint mindenről. Tegnapról duplájára emelem a fizetését. Ha ezek a punkok azt hiszik, hogy megfélemlíthetnek, megnézhetik magukat! Most aztán menj rá alaposan, minden fenntartás nélkül Hammondra.. megértettél?

Igen, megértettem, de nem Chandler állt a tűzvonalban. Én is sorra kerülhetek. Én is fekhetek törött bordákkal és koponyarepedéssel a Northernben.

– Oké, Mr. Chandler. Váltana néhány szót Shirleyvel?

– Személyes szót? Most azonnal a kórházba megyek és megkeresem. – Kis szünetet tartott, majd így szólt: – Ez a mi lapunk alaposan felkavarja a kedélyeket, mi?

– Azt hiszem, igen. – Schultzra gondoltam.

– Csak így tovább, Steve – zárta le a beszélgetést.

Kávét készítettem magamnak, azután Lucilla házához hajtottam. Csengetésemre ő nyitott ajtót: magas, sovány nő, férfias frizurával, hideg zöld szemekkel, hosszú orral. Blúzt és nadrágot viselt és annak nézett ki, ami volt: jellegzetes leszbikus.

– Hello, Steve, bújj be. Szegény sebesültünk még alszik.

Követtem a nagy fogadószobába. Átbotában válogatott bútorai nem illettek össze, de a szoba kényelmes volt és telis-tele könyvvel. Lucilla művészeti magazinoknak írt cikkekből, meg a *California Times*nek küldött recenziókból élt. A lap tulajdonosa, Chandler, nagyra tartotta.

– Linda hogy van?

– Véraláfutásos szemmel.

– Elmondta, hogy miért kapta? Lucilla igent intett.

– Egyes nők ostobaságokat követnek el.

– Húszezer dollár kissé költséges ostobaság.

– Attól függ. Lehet, hogy olcsón megúszad. Mert ha nem fizetsz, el kell költöznötök innen és elveszted évi harmincezer dolláros munkádat.

– Lehet, hogy neked is el kell költözni. Te is rajta vagy a listán. Chandler nem lesz hajlandó egy tolvajt foglalkoztatni.

Halkan kuncogott.

– Én megszereztem azt a darabka filmet. Kétezer dolláromba került. Lealkudtam. Ötezeret akart, de végül kettőben kiegyeztünk.

– Honnan tudod, hogy nem tartott vissza néhány filmkockát?

– Miért tette volna? Könnyen jött pénz... – ismét felnevetett. – Be kell vallanom, hogy csodálom. Annyian lopunk mi lakótelepiek. Miért ne kaszálna?

– Kétezer és húszezer között van némi kis különbség.

– Gordy okos. Mérlegeli az áldozatait. Linda végülis gazdagnak néz ki. Én nem. – Gúnyos szemmel mért végig. – Te ugye gazdag vagy, drágám?

Kifelé menet megkérdeztem: – Más férjek is fizetnek? Vállat vont.

– Honnan tudjam? Azt tudom, hogy a férjek közül egyik se ütötte meg a feleségét.

– Lehet, hogy rosszul tette – mondtam és otthagytam.

Most legalább némi apró információhoz jutottam. Ez a nő azt állítja, hogy megalkudott Gordyval. Én is megpróbálhatnám? Az alkut a Schultz-cikk megjelenése előtt kell megkötni. Megjelenése után Gordy felszórólja az árat.

A bankhoz hajtottam.

– Ülj le, Steve – mondta Mayhew. – Neked is sok dolgod van, nekem is, úgyhogy térjünk rögtön a tárgyra. Felmértem a helyzetet. A legtöbb, amit tehetek, egy ötezer dolláros hiteltúllépés. Segít rajtad?

– Nem lehetne tíz, Ernie? Rendkívüli helyzetről van szó.

– Sajnálom. Mindent latba vetek, hogy ötezeret előlegezhessenek. A bank nem az enyém. Három igazgató ül a nyakamon.

– Nem kaphatnék a házra?

– Máris teljesen meg van terhelve jelzáloggal... Semmi remény.

Erőltetetten mosolyogtam.

- Hát akkor kösz, Ernie, elfogadom az ötezet.
- Bárcsak többet tehetnék érted. Linda anyja nagyon rosszul van?
- Azt hiszem.

Ránéztem, rokonszenvező mosolya láttán óhatatlanul arra gondoltam, vajon az ő felesége, Martha is lopkod a Welcome áruházban.

Beértem az irodámba, odaköszöntem Judynak, a telefonkezelőnek. Mondta, hogy Jean még nem jött be. Közöltem, hogy tudok róla és a szobámba mentem.

Utolsó reményem Webber volt. Ha nem produkál eredményt, kénytelen leszek Lu Meirhez fordulni és hatvan százalékos kamatra kölcsönt kérni.

Webber azután hívott, hogy átfutottam a reggeli postát.

– Pokoli dolog történt – mondta kemény zsernyák hangon. – Éjjel betörték az irodámba és elvittek tíz dossziét. Köztük Gordyét is.

Úgy megszorítottam a kagylót, hogy csuklóm kifehéredett.

– Nem emlékszik, hogy mi volt a dossziében?

– Nézze, mi tizenötezer bizalmas dossziét tartunk itt. Gordy adatait Jack Walsh rakta össze nyolc hónappal ezelőtt. Walsh a múlt hónapban kilépett. Én csak akkor szedek elő dossziét, ha muszáj.

Miért éreztem ki a hangjából, hogy hazudik...?

– Walsh hol van most?

– Nem tudom. Használhatatlan volt és kirúgtam. Egyébként, mi az a nagy érdeklődés Gordy iránt? Valami fontosat jelent magának?

– A rendőrség mit szól a betöréshez? –Hahotázott.

– Nem jelentettem. Úgy szeretnek, mint kecske az éles kést. Különben is, mi értelme? Profi munka volt és a hiányzó dossziék nem olyan fontosak.

– Akkor miért lopták el őket?

Hosszú hallgatás után azt mondta. – Szóltam Mr. Chandlernek. Azt mondta, hagyjam a fenébe, és ne szóljak a rendőrségnek.

– Ez nem válasz a kérdésemre. Tíz dosszié eltűnt. Közülük legalább egy bizonyára fontos.

– Na és? Nézze, tele vagyok munkával. Ha annyira kíváncsi, folytassa a kérdezősködést Mr. Chandlernél – és letette a kagylót.

Én is letettem, néhány percig gondolkodtam, majd ismét Webber számát tárcsáztam.

– Éberség Nyomozóiroda – szólta egy női hang.

– Truman and Lacey ügyvédi iroda. Értesülésünk szerint dolgozott önöknél egy bizonyos Jack Walsh. Most derült ki, hogy egy örökség kedvezményezettje. Megadná a mostani címét?

A nő habozás nélkül válaszolt: – Attól tartok, téved. Ilyen nevű egyén sose dolgozott nálunk.

Lettem a kagylót. Most már biztosan tudtam, hogy Webber hazudott.

HÁROM

Kopogtak és belépett Max Berry, másik tényfelderítő riporterem. Tagbaszakadt harmincas, lapos arca egyetemi ökölvívói pályafutásáról tanúskodott. Nem olyan elsőrendű, mint Wally, de jól dolgozik és olyan kitartó, mint a patkányt üldöző foxterrier. Hanyagul öltözött, kitérdelt, szőrös nadrágot viselt, vörös nyakkendője minduntalan a bal füle közelében lógott.

– Milyen pokoli ez a Wally ügy – mondta, miközben becsukta az ajtót.

– Az bizony. Ül le. – Még mindig nem jutottam túl a megrázkódtatáson, hogy Webber már nem áll az én oldalamon. Még nem tudtam kiokumálni, hogy miért nem. Talán az ő felesége, Hilda is a Welcome áruház tolvajai közé tartozik. Ez lehet az egyetlen magyarázat – legalábbis első blikkre.

– Most jövök a kórházból – folytatta Max és egy székbe rogyott. – Úristen! Alaposan összeverték! Bárcsak én lehettem volna a helyében! Szegény Wally, ilyesmire nincs felkészülve. Én alaposan helybenhagytam volna őket. – Ujjával dús fekete hajába túrt. – Te mit gondolsz, Steve? Hammond lehet emögött?

– Lehet. – És lehet, hogy valóban ő volt, de engem a Welcome áruház gondolata annyira birizgált, hogy nem bírtam elülni.

– Nem tudom. Lehet, hogy rablótámadás.

– Nem hiszem. Wally aktatáskája zűrös anyagokkal volt teletömve. Óvatos pasas. Tegnap este átjött hozzám, végimentünk a Hammond anyagon, de az volt az érzésem, hogy esze egész máshol járt. Valami mást derített fel és az a más juttatta kórházba. Neked elmondta?

Tollammal játszadoztam. Wally meg én mindig közel álltunk egymáshoz. Wallyra rábízhattam magántitkaimat – Maxben már nem voltam ennyire biztos. Berontott mint egy bika, szarvával döfködött s ha bárkit felnyársalt, annyi baj legyen, a lényeg, hogy szenzációs történet kerekedjék belőle. El tudtam képzelni, hogyan reagálna, ha elmesélném, mi folyik a Welcome áruházban. Valószínűleg megrohamozná és bunkósbotlaltal kényszerítené szólásra Gordyt.

– Ismered Wallyt – mondtam óvatosan.

– Titkait megtartotta magának. Azt hiszem, Hammond bánt el vele.

– Én is így gondolom. Majdnem minden tény a kezünkben van. Wally meg akarta szerezni Hammond szerződésének fénymásolatát. Erről beszéltünk tegnap este. Felajánlottam, hogy megszerzem én, de ragaszkodott hozzá, hogy

ő végezze el. Jobb kapcsolatai vannak, mint nekem. – Előrehajolt, fekete szeme komor volt. – Most majd megszerzem én.

– Ismered az írását Schultzról – mondtam. – Dédelgetett kedvence volt. Teljesen készen, levonatban áll. Sokat törtem a fejem rajta. Nézd, ami Wallyval történt, veled is, velem is megtörténhet. Ösztönöm azt súgja, hogy amíg le nem rendeztük a Hammond ügyet, tegyük félre a Schultzról szóló cikket, lehet, hogy rendőrségi védelemre szorulunk és ha ezt a cikket lehozzuk, semmi esélyünk, hogy megkapjuk.

Hüvelykujjával lapos orrát dörgölgette.

– Rendőrségi védelem? Hogyan tudnának megvédeni minket?

– Adhatnak fegyverviselési engedélyt. Chandler el tudja intézni.

Max vigyorgott.

– Nincs szükségem fegyverre. – Hatalmas, ökölbe szorított kezére nézett.

– Három gengszter veled is elbánhat, Max. Te sem vagy Superman. Vállat vont.

– Oké. Rád bízom. Folytatom a Hammond ügyet. – Felállt. – Ebéd után bent leszek – köszönt el.

A szmogon át láttam Chandler irodájának fényeit. Csupán egyetlen pillanatig haboztam. Ő lesz az, aki a nyomást enyhítheti.

Chandler titkárnőjét hívtam.

– Átmehetnék? – kérdeztem. – Sürgős beszédem van Mr. Chandlerrel.

– Várjon.

Rövid szünet után azt mondta: – Ha most azonnal tudna jönni, jöjjön. Mr. Chandler gépe egy óra múlva indul Washingtonba.

Nyaktörő sebességgel hajtottam át.

Chandler asztalánál ült, lábánál tömött aktatáska, az egyik széken porköpeny és kalap.

– Miről van szó, Steve? – kérdezte amikor beléptem. – Épp útrakészen állok. Megbeszélésem van az Elnökkel. Lehet, hogy jövet lesz valamim a számodra.

Óvatosan megválogatva szavaimat magyaráztam, hogy tekintettel a Wally elleni támadásra és mivel azt gondolom, hogy a támadás mögött a városháza, illetve Hammond áll, hasznosnak vélném, ha visszatartanánk a Schultzról írt cikket.

– Ha a cikk megjelenik, semmilyen támogatásra nem számíthatunk a rendőrség részéről. Most viszont szükségünk van rájuk, hogy kiderítsük, ki áll a támadás mögött. Arról nem is beszélve, hogy megismétlődhet. Kórházi ágyról pedig nem szerkeszthetem az ön lapját. Fegyverviselési engedélyt kérek magamnak és Berrynek. Tűzpárbaj sincs kizárva. Ha Schultz nem hajlandó együttműködni, sok bajunk támadhat.

Megereszkedett szemhéja mögül nézett.

– Van anyagod, amit betehetsz a Schultz cikk helyére?

– Rengeteg jó anyagom van. Például az új fogamzásgátló piruláról szóló tények.

Hallgatott, majd bólintott.

– Rühellem békén hagyni ezt a stricit, de amit mondasz, abban van logika. Oké, hagyd ki ebből a számból. Talán a jövő hónapban, mi?

– Igen.

Ismét végigmért.

– Szóval azt gondolod, hogy Hammond rendezte a Wally elleni támadást.

– Úgy néz ki.

A titkárnő bedugta a fejét az ajtón.

– Mr. Chandler, itt a kocsija.

– Szóljon Borgnak, szerezzen automata pisztolyra engedélyt Steve-nek és Berrynek. – Chandler felállt. – Ha visszatérek, megbeszéljük – mondta nekem.

Felsegítettem kabátját. Titkárnője felemelte az aktatáskát.

Kifelé menet megkérdezte: – Linda hogy van?

Vajon hogy reagálna, ha azt mondanám: kidekoráltam az arcát? Ehelyett azt mondtam: – Köszönöm, jól.

Végimentünk a hosszú folyosón.

– Hallottam, hogy Webberhez betörték az éjjel – vettem oda könnyedén.

– Eltűnt néhány dosszié.

A nagy ember nem lassította lépteit.

– Egen... valami örült. – Oldalvást rám nézett. – Valami gyanús?

– Nem tudom. Furcsának tartom, hogy Webber nem értesítette a rendőrséget.

– A rendőrség? Mire lenne jó? – Láttam rajta, hogy gondolatai messze járnak. Valószínűleg azt gyakorolta, hogy mit fog majd az Elnöknek mondani.

A felvonóhoz érkezett. Apró emberke vette el az aktatáskáját. Olyan reverenciával, mintha mindjárt hasra esne és homlokával a földet érintené.

– Viszlát, Steve – bökte meg könnyedén a vállam. – Majd beszélünk – lépett be a lifthe.

Titkárnője meg én néztük ahogy a nagy ember meg a kis ember eltűnik. Titkárnője hűvösen felém biccentett és visszament irodájába.

Másik lifthez mentem és megnyomtam a gombot.

Bementem az irodámba. Jean az asztalomnál szortírozta a postát, amit már átnéztem.

– Szia Jean! Shirley hogy van?

– Kezd megnyugodni. Wally még mindig nincs magánál, de az orvosok már kevésbé aggódnak. Shirley hazament. És Linda?

– Jó kezekben van. – Megkerültem az asztalt és leültem. Ránéztem. Ahogy ott állt mellettem, egyenes háttal, kezében csomó levéllel, nagyon jól mutatott. Szürke-fehér ruhát viselt – jól állt neki. Sötét haja csillogott. Most először vettem észre, hogy fehérarany karórát hord fehérarany karkötőn. Hirtelen rájöttem: számomra új dolgokat veszek észre rajta – karóráját, ruhájának szabását, hajának selymességét, nyugodt, intelligens szemeit.

Egy darabig egymást néztük, azután megszólalt: – Most akarod átnézni a postát?

– Már átnéztem. Nincs benne olyan, amit te nem tudnál elintézni. – Haboztam, majd azt mondtam: – Ülj le. Rosszul indult a napom. Hajlandó vagy meghallgatni?

Letette a leveleket az asztalra és helyet foglalt.

– Rosszul?

Elmeséltem Webberrel folytatott telefonbeszélgetésem, azt, hogy Mayhew nem tud ötezernél többet kölcsönözni. Beszámoltam rövid beszélgetésemről Lucilla Bowerrel és hogy azt mondta, leverte a Gordy által kért árat és megkapta a kompromittáló szalagot. Azt is elmondtam, hogy Chandlert rávettem: egyelőre ne közöljük a Schultz-cikket, meg hogy szerezzen Berrynek meg nekem fegyverviselési engedélyt.

Jean feszült arccal figyelt.

– Hát ennyi – fejeztem be. – Minden ajtó bezárult. Nem értem Webbert. Lehet, hogy a felesége lopott és most fedezi Gordyt. Chandler persze túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy az egészszel törődjék. Ha Webber azt közli vele, hogy a dossziéknak semmi jelentősége és valami örült vitte el, miért gondolná Chandler, hogy nem mond igazat. De engem nagyon zavar. Azt képzeltem, hogy megbízhatok Webberben. Most meg nem így van. Úgy tűnik, muszáj előteremtennem valahonnan a tizenötezer dollárt, hogy Lindát kihúzzam a pácból.

– Miért nem játszol időhúzásra? – kérdezte csöndesen Jean. – Már eddig is időt nyertél – próbálkozz tovább. – A telefonra mutatott. – Hívd fel és közöld, hogy több időre van szükséged. Még mindig felmerülhet valami, amivel csöbe húzhatod.

– Webber nélkül nem tudom mivel.

– Lehet, hogy Gordy dossziéja változatlanul ott van Webber irodájában. Én meg tudom szerezni.

Rábámultam.

– Hogyan?

– Webber titkárnőjének, Mavis Shermannek egykor óriási szívességet tettem. Mindent megtenne értem. Próbáld rábeszélni Gordyt, hogy várjon néhány napot.

Felemeltem a kagylót, Judyt kértem, hívja fel nekem Jesse Gordyt a Welcome önkiszolgáló áruházban.

– Hogyan segítettél Mavis Shermannek? – kérdeztem.

Jean a fejét rázta.

– Nem tartozik rám, igaz? Manapság olyan sokan keverednek bajba. Ha segíteni tudok, segítek. – Felemelte, majd ölébe ejtette kezét. – Ki tudja, lehet, hogy egyszer majd én szorulok segítségre.

Csörgött a telefon.

– Mr. Gordy van a vonalban, Mr. Mason – mondta Judy.

– Mr. Gordy?

– Igen, Mr. Mason. Hogy van? – kérdezte félreérthetetlen gúnnyal.

– Kis tranzakciónkat el kell halasztanunk, két nap múlva nem lesz probléma, de e pillanatban probléma van.

– Valóban? Nekem is vannak problémáim. Beszéljük meg közös problémáinkat, ahogy megállapodtunk. Ma este kilenckor. Emlékszik a címre: Eastlake 189? Egy kis előleg megértőbbé tenne – tette le a kagylót.

Jean a mellékállomáson hallgatta a beszélgetést. Amikor mindketten letették a kagylót, egymásra néztünk.

– Mavist meghívom ebédre – mondta amikor felállt. – Az antibébi piruláról szóló cikk levonata megjött. Leviszem a nyomdába.

Csöngött a telefon. Az utazási oldal szerkesztője, Marvin Goodyear jelentkezett. Attól kezdve ebédidőig egyetlen pillanatom sem maradt a saját gondjaimra. Film- és színházi kritikusunkkal, Jeremy Raffertyvel ebédeltem. Az üzleti ebéd fogyasztása közben szavaira csak félig figyeltem. Időnként félbeszakította monológját – megállás nélkül beszélt – és rám nézett. Végül azt mondta: – Az az érzésem, Steve, hogy nem is hallod, amit mondok. Bánt valami?

– Wally jár az eszemben – mondtam. Ami nem volt igaz.

Bánatosan ingatta a fejét.

– Szörnyű. Kábszeresek ütötték le, pénzért. Bármelyikünkkel előfordulhat. Mit szólnál, ha írnék egy cikket az utcák mind veszélyesebb voltáról, összekapcsolva a filmekben eluralkodó erőszakkal?

– Helyes. Készíts vázlatot. – Intettem a pincérnek, hogy hozhatja a számlát.

– Öregem, olyan lelkesen mondtad, mint a nyolcvanéves főúri özvegy, akinek szexet kínálnak fel.

Fizetés közben odavetettem: – Mit tudsz te a nyolcvanéves Özvegyek szerelmi életéről?

Nevetett, megköszönte az ebédet és távozott. A bankhoz hajtottam és háromezer dollárra szóló csekket állítottam ki. A pénztáros rám mosolygott, elmondta, mennyire tetszett neki a *The Voice of the People* legutóbbi száma,

majd elnézést kért és eltűnt Ernie Mayhew irodájában. Ernie-től zöld utat kapott, visszajött és háromszáz ropogós tíz dollárost tett elé. Pénztárcámba raktam, visszamentem az irodába s azon töprengtem, vajon Gordy megelégszik-e ekkora előleggel. Jean még nem jött vissza az ebédről. Felhívtam a kórházat és megtudtam, hogy Wally még nem tért magához. Ezután Lucillát tárcsáztam.

– Szegény drágám még mindig maga alatt van – mondta vontatottan. – Azt hiszem, nem lenne tapintatos dolog kirángatni az ágyból, hogy veled beszélhessen. A szeme még mindig nagyon csúnya.

– Akkor legyünk tapintatosak – tettem le a kagylót.

Bejött Jean.

– Azt hiszem elintéztem. Hacsak nem semmisítették meg Gordy dossziéját, Mavis szerez róla fénymásolatot. Azt állítja: az éjjel semmiféle betörés nem volt. Amint Webber kiteszi a lábát, utána néz.

– Webber mikor szokott távozni?

– Hét óra körül. Mavisnek van saját kulcsa az irodához. Amint végez, azonnal felhív.

– Ha megkaphatom, mielőtt Gordyhoz megyek, nekem is lesz valamilyen eszköz a kezemben.

– Ha létezik az a dosszié, meg fogod kapni.

– Kösz Jean. Szereztem háromezer dollárt. Felhívtam a kórházat.

– Én is és beszéltem Shirleyvel is. Kezd talpraállni. Azt mondja: hogy Brenner járt nála. Semmit sem árult el. Brenner azt hiszi: rablótámadás volt.

– Lehetséges.

– Hát, lássunk munkához. Steve, neked meg kell írnod a vezércikkeket. Az én íróasztalom meg tele van.

Amikor kiment, magam elé tettem az IBM szövegszerkesztőgépet. A vezércikk a dollár leértékeléséről szólt. Semmi hangulatom nem volt hozzá, de végül – miután a padlót teleszórtam gyűrött papírokkal – sikerült valami értelmeset kiizzadni.

A délután hátralevő része telefonhívásokkal, munkatársak jó és rossz ötleteinek mérlegelésével telt el. Miközben Grundig-magnómba diktáltam, jelzett a belső telefon. Lenyomtam a gombot.

– Mr. Borg van itt, Mr. Manson – szólt Judy.

Joe Borg volt Chandler mindenese. Minden zűrös ügyet ő intézett, első osztályú munkaerő volt és az ő fizetéséhez képest az én évi harmincezer dollárom – bakfitty! De az ő munkájától én biztosan gyomorfekélyt kapnék.

– Küldje be.

Borg bejött. Negyven év körüli alacsony, sovány, sötét emberke, szeme mint apró fekete gomb, száján állandó vigyor.

– Hello Steve! – Becsukta az ajtót, asztalomhoz lépett, szögletes kartondobozt tett le. – Hadfelszerelés neked és Maxnek. Itt a két pisztoly, a két engedély és két doboz golyó. – Erősen rámnézett. – Aztán nehogy öldöklésbe kezdjél.

– Kösz, Joe. Gyors munka volt.

– Amit a főnök elrendel, azonnal meglesz. – Ismét végigmért. – Ügyelj, haver. Addig ne löj, amíg a szemük fehérjét nem látod! – Komikus grimaszt vágott. Az ajtó felé indult. – Találkám van egy forró seggüvel, ha sokáig váratom, kihűl.

Kivettem a dobozból két. 38-as rendőrségi automatát, két pisztolytáskával és két doboz tölténnyel. Az engedélyek Max meg az én nevemre szóltak. Felálltam, levettem a zakómat és fölvettem a vállszíjon lógó pisztolytáskát. Részt vettem a vietnami háborúban, ismertem a fegyvereket. Megvizsgáltam az automatát, úgy láttam, jól működik, ezután megtöltöttem. Eltökélt szándékom volt, hogy saját ügyetlenségem miatt nem kerülök kórházba.

A pisztolyt a táskába tettem, arrébb mentem és próbaképpen ötször egymás után elővettem. A kísérlet minden egyes esetben simán és gyorsan ment. Elégedetten vettem le a szíjat és beraktam az íróasztalfiókba. Azután otthoni számán hívtam Maxet. Semmi válasz. Max egyedül élt. Egyike azoknak, akik nem akarnak egyetlen nőhöz kötődni. Összevissza flörtölt, így érezte jól magát.

Amikor letettem a kagylót, Jean lépett be.

– Mavis most hívott fel... Baj van. Gordy dossziéja eltűnt.

Visszaültem íróasztalom mögé.

– Érted te ezt, Jean? Webber azt mondta, nyilvántartja Gordyt. Azután betörésről hazudik – most meg eltűnik a dossziéja.

– Találgatni tudok csupán. Vagy Gordy zsarolja, vagy egy nagy befolyású valaki rávette, hogy tüntesse el.

– Ki lehet az?

Homlokát ráncolva töprengett.

– Ki lopott az áruházban? Wally szerint Sally Latimer, Mabel Creeden és Lucilla Bower. Egyiket sem ismerem. Te ismered őket?

Azonnal Mark Creeden ugrott be. Az Eastlake telepen neki volt a legnagyobb háza. A Howarth Production Corporation elnöke; főfejes, a lakótelep legfontosabb embere. Húsz évvel fiatalabb felesége ugyanolyan fennsőbbéségesen viselkedett, mint ő, s a telep asszonya. – Így Linda sem rajongtak érte.

Creeden elég befolyásos és pénzes ahhoz, hogy Webbert zsebre vágja. De miért akarta volna megsemmisíttetni Gordy dossziéját? Mi lehet benne, ami fejfájást okozhat egy Creeden-féle embernek? Végiggondolva úgy döntöttem:

lehet, hogy Webber a saját felesége miatti aggodalmában fedezi Gordyt; lehet', hogy Hilda is lopott.

Égnek emeltem, majd az íróasztalra ejtettem karom.

– Ma este felkeresem Gordyt. Lehet, hogy találok valamilyen magyarázatot. – Órára néztem. Negyed nyolc. – Vacsorázz velem Jean.

– Köszönöm, de vár a házimunka. Annyira vágytam a társaságára.

– Ugyan már, gyere. Menjünk ismét Luigihoz.

Merevem, zárkózott tekintettel nézett rám.

– Nem gondolod, hogy a feleségedhez kéne menned? – Óhatatlanul észrevettem, hogy kissé megnyomta a „feleség” szót. – Otthon leszek. Hívjál fel azután, hogy Gordyval beszéltél – és ezzel elment.

Persze igaza volt. Linda férje lévén, nem formálhatok jogot Jeanre.

Vártam, amíg meghallottam, hogy kimegy az irodából, majd pillanatnyi habozás után felvettem a pisztolytáskát, ismét ellenőriztem a fegyvert, eloltottam a lámpákat és a szemben lévő bárba mentem, hogy magányos, bánatos vacsorámat elfogyasszam.

Húsz óra tízkor ültem be a kocsimba. Úgy terveztem, hogy hazamegyek, megnézem, jött-e posta, előveszem a lakótelep térképét, megkeresem Gordy házát és odamegyek.

– Szia, Steve! Megfordultam.

Harry Mitchell hajolt ki Jaguárja ablakán. Két vagy három évvel idősebb volt nálam – nagy darab férfi, kedvesen csúnya arccal. Első osztályú golf játékos, igen népszerű tagja a telep klubjának.

Odamentem hozzá.

– Sajnálom Linda anyját. Nagyon rosszul van?

Egy pillanatig azt sem tudtam, miről beszél. Utána eszembe jutott, hogy Ernie Mayhewnek azt mondtam, azért van sürgős szükségem a pénzre, mert Linda anyját azonnal műteni kell. Ernie bizonyára elmondta a feleségének, az meg továbbadta a hírt.

– Elég rosszul.

– Pam próbálta hívni Lindát. De rájöttünk, hogy elutazott és itthagytott téged, mert anyjáról kell gondoskodnia.

– Így van. Nem sokáig lesz távol.

– Nem hagyhatjuk, hogy magányos légy, Steve. Este gyere át hozzánk.

– Kösz, Hány, de végre lehetőségem lesz felszámolni a restanciát.

Harry vigyorgott.

– Nekem erre sose adódik alkalmam. Ha Pam anyja megbetegedne és Pam elutazna, végre kipucolhatnám az íróasztalom. – Nevetett. – A vén sárkány ötven éve nem volt beteg. Nem ugorhatnál mégis át hozzánk?

– Nem lehet, Harry.

– Túl vagy a náthán?
– Hát persze: gyors és erős megfázás volt.
– Ha felhívod Lindát, add át üdvözetünket. Mit szólnál a holnap estéhez?
– Majd meglátjuk, jó?
– Természetesen. Derekas munkát végzel annál a folyóiratnál. Még én is olvasom. – Intett és elhajtott.

Hazamentem. Cissy itt járt. Kitakarította a konyhát és felületesen port törölt. Az asztalon hevert a délutáni posta. Nagyrészt Lindának szólt; imádott levelezni.

Jó kifogás arra, hogy Lucillához menjek. Gordyra még mindig maradt időm. Előástam a lakótelep térképét. Gordy háza az East sugárút végén bújik meg. Úgy döntöttem, hogy gyalog megyek. Fölösleges, hogy bárki az ő háza előtt lássa a kocsimat.

A pisztolytáska kényelmetlennek bizonyult; levettem és a pamlagra dobtam. Aztán áthajtottam Lucille házához. Ő nyitott ajtót.

– Micsoda meglepetés! Itt az asszonyverő – mondta cinikus mosollyal.
– Lindával akarok beszélni.
– Bent van a nappaliban. Vacsorát főzök – elnézést, de nem hívhatlak meg – kettőnek elég csupán. Menj be, Steve – és ezzel lelépett.

Besétáltam a nappaliba. Linda a pamlagon feküdt. Hálóing és Lucillától kölcsönzött köntös volt rajta. Egyik szeme bekötve. Másik szemével gyűlölettel nézett rám.

– Hoztam néhány neked címzett levelet. – A leveleket ledobtam mellé. – Ahhoz, hogy a zsarolónak fizethessek, azt mondtam Mayhewnek, sürgősen szükségem van pénzre, mert anyádat azonnal műteni kell. A hír, mint mindig, rögvést elterjedt ezen az átkozott lakótelepen. Ezek szerint most anyádnál vagy Dallasban.

– Muszáj volt anyámat belekeverni? – kérdezte éles hangon.
– Ma este találkozom Gordyval. Hárromezer dollárt tudtam csak szerezni. Persze többet követel majd, de lehet, hogy haladékot ad. Ha nem hajlandó várni, el kell adnom a kocsidat, az ékszereket, amiket neked vettem és minden mást, ami pénzzé tehető.

Fél szeme fellángolt, szája vékony vonallá keskenyedett.

– Ne merészelj a kocsimhoz vagy az ékszereimhez nyúlni! Azok az enyémekek!

Ránéztem. Nem értettem, hogyan lehettem valaha is szerelmes belé.

– Ha beszéltem Gordyval, visszajövök ide. Akkor majd döntünk. Lehet persze, hogy a börtönt választod.

Az ajtó felé indultam. Gyilkos méreggel szólt utánam: – Remélem, hogy az a kurva titkárnőd vigyáz rád.

– Ne tedd magad még gyűlöletesebbé, mint amilyen vagy – szóltam vissza és kimentem a kocsimhoz.

Hazatérve láttam, hogy egy kocsi áll a ház előtt.

– Szia, Steve! Nem tudtam, hol lehetsz – lépett ki az árnyékból Frank Latimer.

Latimer sikeres biztosítási bróker volt. Negyven év körüli, kopaszodó, pocakos, jókedélyű.

– Hallottam a hírt Linda mamájáról és minthogy itt mentem el, gondoltam benézek és megkérdezem, nem akarsz-e velünk vacsorázni. Sally bevásárló körúton volt, úgyhogy későn vacsorázunk.

– Kösz, Frank, de már ettem. Rengeteg a munkám.

– Egen... el tudom képzelni. A lapod nagyon klassz. Hát, erre jártam, gondoltam beugrok érted. Segíthetünk valamiben?

– Köszönöm, nem. Linda hamarosan hazajön és Cissy gondoskodik rólam.

– Ha szükséged van ránk, tudod, hogy hol találsz meg.

Amikor elhajtott, az autót a garázsba vittem. Wally információi szerint Frank felesége, Sally is az áruházi szarkák közt volt. Gordy vajon őt is zsarolja: fizetett-e vagy fizetni fog?

Órámrá néztem. Tíz perc múlva kilenc; ideje, hogy Gordyhoz induljak. Bezártam a garázsajtót és végigmentem az utcán, a szomszédok világos ablaka alatt, hallottam, hogy mindenhol szól a televízió és azon töprengtem: Gordy hogyan reagál majd arra, hogy csupán háromezret ajánlok fel.

Jobbra fordulva kértem az East sugárútra. A lakótelep térképe szerint Gordy háza az utca túlsó végén, mintegy kétszáz yardnyira van.

Meggyorsítottam lépteim. Ezen a részen olcsóbbak a házak és gyengébb a közvilágítás. A félhomályból hirtelen előbukkant egy alak, nyomában egy spániellel. Felismertem: Mark Creeden. Magas, testes, hatvanas éveit elején járó férfi.

Eastlake lakói a telep cárjának tartották. Majdnem olyan gazdag volt, mint Chandler – háza négyszer annyiba került, mint az enyém. Rolls Corniche kocsija volt, feleségének, Mabelnek, Bentley T. Fejedelmi lakomákat adtak, köztiszteletnek örvendtek, de nem igazán közszeretettek.

Megállt és rámbámult. Vörös arcán széles leereszkedő mosoly jelent meg.

– Hello, Steve! Mit keresel errefelé?

– Kiszellőztetem a fejem, hogy egy problémát megoldjak – válaszoltam, hőn óhajtva, bárcsak ne futottam volna össze vele!

– A problémákat séta közben lehet a legjobban megoldani. En a kutyát sétáltatom. Mabel vette és nekem kell ellátni. – Derűs nevetést hallatott – nagykövetek nevetnek ilyen joviálisán, hogy a társaságot feldobják.

– Ti ketten mikor látogattok meg minket?

– Gondolom, ha meghívást kapunk. Linda e pillanatban Dallasban van. Beteg az anyja.

– Valóban? Sajnálom. Annyian betegek mindenfelé. Tehát most egyedül vagy?

– Igen és így most utolérem magam a munkában.

– Remek lapot csinálsz, Steve. Minden sorát elolvasom. Nem tartalak fel. Szólok Mabelnek, hogy hívjon meg benneteket. Gyakrabban kellene találkozunk. – További nagyköveti blabla. Lehajolt, hogy megsimogassa a spánielt. Azt gondoltam: milyen kár, hogy nincs kéznél egy sajtófotós, aki a jelenetet megörökítené. – Viszlát, Steve. – Úgy integetett, mintha vonatra szállna és tovább sétált.

Utánabámultam.

Véletlen egybeesés?

Először Frank Latimer – most meg Mark Creeden. Wally szerint mindkét férfi felesége lopott a Welcome áruházban.

Töprengtem, vajon Creeden nem Gordytól jött-e. Ő is fizet a zsarolónak néhány árulkodó filmkockáért?

Tovább mentem. Nehezen találtam rá Gordy kicsi emeletes *házára*. Jöcskán beljebb volt az utcától. A ház hátától mintegy kétszáz yardra volt a Welcome áruház áruszállítási bejárata. A nagy áruház sötétbe borult; Gordy háza földszintjének sárga függönyein keresztül fény szivárgott ki. A ház többi része sötét volt.

Elhanyagolt rózsabokrok között vezetett fel az ösvény a házhoz. Megnyomtam a csengőgombot. Harangjáték szólt, majd elhalt.

Kicsit izzadtam, kezem hideg és ragacsos volt. Szívem össze-vissza kalimpált. Tudtam, hogy örültséget követek el azzal, hogy idejövök és fizetek a zsarolónak, de a másik lehetőség, hogy a rendőrséghez forduljak (még ha nem is jelentetem meg a Schultzról szóló cikket) túl veszélyes lenne Lindára nézve – és rám nézve is. Ez az esztelen mohó lopás híre visszakerülhet Chandlerhez és akkor lőhetek a karrieremnek.

Csengetésemre nem jött válasz, ezért újból csengettem. Visszanéztem a rövid, sötét ösvényre; nyugtalanított, hogy megláthat valaki.

Továbbra sem nyitottak ajtót. Haboztam, kezemet az ajtógombra tettem, megforgattam és gyengén megnyomtam. Az ajtó kinyílt. Ott álltam, kis előteret láttam. A nappali ajtaja nyitva állt és fényében ruhafogast láttam, amelyen kopott felöltő és még kopottabb kalap lógott.

Féltem, nehogy egy járókelő meglásson, ezért bementem és becsuktam magam mögött a bejárati ajtót.

Nem tudtam, hogy Gordy egyedül él-e. Nem tudtam, van-e felesége s ha igen, tudja-e a férjéről, hogy zsaroló.

– Gordy?

Kicsit megemeltem a hangom és vártam. Hallottam, ahogy a hűtőszekrény bekapcsol, de egyébként csend volt.

– Gordy?

A nappali ajtajához mentem, kopogtam, majd szélesre tártam az ajtót.

Hányszor olvastam már könyvben és hányszor láttam már ilyen jelenetet a képernyőn?

Szegényes szoba, kifakult, napszitta tapétával, csúnya, elhasznált, sokhelyütt megfordult bútorokkal, olcsó, kopott szőnyeggel. Két gyenge Van Gogh-reprodukció a falon, néhány agyonolvasott puhafedelű könyv összenyomorítva egy polcon. Tévékészülék, fél üveg viszki és a kandallópárkányon, ágyéka táján fekete szőrrel beragasztott franciababa. Egy otthon, ami nem igazán otthon.

Ami lebilincsel, az e szomorú-nyomorú szoba közepén volt látható.

Jesse Gordy ült ott, velem szemben. Két karja a kopott szék karfáin. Kék inge eleje és ócska szürke zakója vértől piroslik. Lábánál még több vér; egyik cipője kis vértócsában.

Gyűlölettől és félelemtől eltorzult szájából kilátszanak sárga patkányfogai. Szeme rám mered – halott szemek, de még mindig gyűlölködők.

Rémülettől megbénulva bámultam. Telefoncsörgés riasztott fel. Zihálva néztem körül. A telefon a hulla melletti asztalkán állt.

Mereven álltam, vártam, hogy végre elhallgasson.

Félelem fogott el, el akartam menni. Első gondolatom az volt, hogy csak el innen, de amikor a bejárati ajtóhoz értem, a sok alábbhagyott és agyam újból működni kezdett.

Megálltam.

Gordyt meggyilkolták. Valaki lelőtte vagy leszúrta. Az a valaki olyan férfi vagy nő volt, akit Gordy zsarolt? A film a házban van-e még, vagy elvitte az a valaki? Ha a rendőrség találja meg, Lindának meg nekem – ezt jól tudtam – nincs többé jövőnk.

Kutassam át a házat és próbáljam megtalálni a filmet? Ha a rendőrség találja meg, minden egyes rajta szereplő feleséget kihallgat. Feleséget és férjet egyaránt ellenőriznek, vajon nem ő ölte-e meg Gordyt.

Ott álltam, agyam veszettül járt. Hirtelen rájöttem, hogy én lehetek az első számú gyanúsított. Ha kihallgatják, Creeden azt fogja mondani, hogy Gordy háza felé menet találkoztunk. És nekem van indítékom.

Creeden?

Láttam magam előtt, ahogy szembe jön az East sugárúton, sarkában a spániellel. Megölhette Gordyt. Igen, stimmel. Nagy követi modora ellenére

hidegfejű, könyörtelen üzletember. Inkább megöli azt a férget, sem mint hagyja, hogy a feleségét lopásért elítéljék.

Merjem átkutatni a házat? És ha valaki betoppan és rajtakap? A film bárhol lehet – gondosan elrejtethette. Felkutatása órákig eltarthat.

A bejárati ajtó felé indultam, de megint megálltam.

Gordy rám várt. Lehet, hogy kikészítette azt a pár filmkockát. A többi miért érdekelné? Megéri a kockázatot, hogy megkeressem azt a darabkát, amely Lindát mutatja, de amikor végre rávettem magam, hogy visszaforduljak a nappaliba, kocsis érkezett a ház elé.

Sarkonfordultam és felrohantam a lépcsőn, akkor érkeztem a lépcsőpihenőre, amikor megszólalt a bejárati csengő. A korlátra támaszkodva, kalimpáló szívvel néztem, le a félhomályos előtérre.

A harangjáték elhalt, és hallottam, hogy nyílik az ajtó.

– Jesse? – szólt egy női hang. Áthajoltam a korláton és egy pillanatig láttam a nőt, aki olyan gyorsan sietett be a nappaliba, hogy csak futó benyomást nyerhettem róla: kicsi, sötéthajú, sötét ruhájú. Hallottam, hogy levegő után kapkod, majd olyat sikolt, hogy ereimben megfagyott a vér.

– Jesse!

Halkan óvatosan kezdtem leosonni a lépcsőn.

– Úristen!

Tárcsázott. Biztos a rendőrséget hívja. Az előtérbe értem.

– Gyilkosság! – sikoltott éles, hisztérikus hangon. – Jöjjenek gyorsan!

Az ajtóhoz értem, nesztelenül mozogtam a meleg félhomályban. Sikolyát hallottam: – East sugárút 189! Gyilkosság történt.

Futni akartam, de ösztönöm visszatartott. Annyi időre álltam meg, hogy letöröljem a kilincset (az egyetlen dolgot, amihez hozzányúltam) majd lementem, az ösvényen és az utcára érve futásnak eredtem.

Kifulladásra értem haza. Televíziós csúcsidő volt, mindenki odabent tartózkodott.

Reszkető kézzel vettem elő a főbejárati ajtó kulcsát. A zárba tettem. Nem fordult el. Még egyszer próbálkoztam, majd kihúztam a kulcsot, lenyomtam a kilincset és az ajtó kinyílt. A sötét előtérbe érve rájöttem, hogy izgalomban elfelejtettem bezárni az ajtót.

Amikor magam mögött bezártam, rendőrautó szirénáját hallottam és az ablakon át láttam az East sugárút felé rohanó járőr-kocsi fényeit.

NÉGY

Tágas nappalim meghitt környezetében végre újból tudtam gondolkozni. Beültem egy karosszékbe és mérlegeltem a helyzetet.

Gordyt meggyilkolták. Egy nő (ki lehet?) riasztotta a rendőrséget. Az első járőr már odaérkezett. Csakhamar további rendőrök nyüzsögnek ott, valamint a gyilkossági csoport szakértői. Átfésülik a házat, ujjlenyomatokat keresnek és elkezdnek nyomozni. Ha megtalálják a filmet, rajtunk kívül Creedenék, Latimerék és esetleg a telep más lakói is kutyaszorítóba kerülnek. A rendőrség a filmről kideríti, hogy a feleségek loptak: nyomós indíték a gyilkosságra. Mindnyájunkat leellenőriznek. Ha kiderül, hogy a gyilkosság időpontja táján Creeden Gordy házában közelében járt, azonnal gyanúba fogják és minthogy velem ott találkozott, engem is gyanúsítanak majd... hacsak Creeden nem fogja be a száját és én sem fogom be a számat.

Az első logikus lépés tehát az, hogy Creeden rávegyem: fogja be a száját.

Sürgetett az idő. A telefonhoz mentem és felhívtam. Inasa vette fel a kagylót. Bemondtam a nevem és azt, hogy Mr. Creedennel akarok beszélni. Hosszabb szünet után gazdája beleszólt.

– Igen, Steve?

– Jól figyelj ide, Creeden – mondtam. – Értésüléseim szerint feleséged zsebrevágott egyet s mást a Welcome áruházban. Ugyanezt tette az én feleségem is. Gordy zsarolt. Gyanítom, hogy téged is, ma este odamentem, hogy fizessék. Meggyilkolva találtam. Láttalak a ház közelében és te is láttál engem. Megindul a nyomozás. Javaslom: ne áruljuk el, hogy találkoztunk.

Hosszú szünet után azt mondta: – Nagyon okos gondolat. Te nem láttál engem... én nem láttalak téged... helyes?

– Igen.

– Így lesz – mondta és letette a kagylót. Én is letettem és hosszú, mély lélegzetet vettem. Nem hittem volna, hogy ilyen könnyen megy.

Most Linda következik.

Ezt nem lehet telefonon elintézni. Beszélnem kell vele. Nem akaródzott, de muszáj. Amikor felálltam, megláttam a pamlagon fekvő pisztolytáskát és a fegyvert. Felkaptam és az íróasztalfiókba tettem. Eloltottam a villanyt, kimentem, bezártam a bejárati ajtót és elindultam gyalog a lejárón. A kapuhoz érve, rendőrségi szirénát hallottam. Két rendőrautó húzott el az East sugárút felé.

Nekivágtam a Lucilla házához vezető hosszú útnak. Ismét közeledő szirénahangot hallottam és leléptem az útról; rendőr – majd mentőautó húzott el mellettem. Szívem hevesen vert. Szerencsére valami jó műsor mehetett a tévében, hangja elnyomta a szirénákat, különben már mindenki kertje kapujánál tolongana.

Végre odaértem, felmentem az ösvényen és becsengettem.

Bosszantó késlekedés után Lucilla ajtót nyitott.

– Ah, Steve – mondta vontatottan – jó hírekkel jössz... vagy nem?

– Nem.

Követtem a nappaliba. Linda változatlanul a pamlagon hevert. Fél szeméből hideg, ellenséges pillantást lövellt felém.

– Nos?

Lucilla hátrébb lépett.

– Magatokra hagylak, turbékoljatok – mondta.

– Jobb szeretném, ha maradnál. Téged is érinthet az ügy.

– Valóban? – Egy székhez sétált, leült, cigarettát rakott egy félméter hosszú szipkába.

Röviden elmondtam, hogy jártam Gordy házában, meggyilkolva találtam és a rendőrség már a helyszínen van.

– Ha Gordy a házban rejtette el a filmet és a nagyítások negatívjait s a rendőrség rájuk talál, nagy bajban leszünk. – Lindához beszéltem. Arca eltorzult, bőre agyagszínű lett.

– Hát akkor legalább nem kell fizetned annak a mocskos alaknak – szólt Lucilla.

Linda hisztérikus rohamot kapott.

– Bárcsak sose mentem volna hozzád! – ordított rám, Lucillához fordult. – Lucy! Segíts rajtam! Mit csináljunk?

Figyeltem, ahogy Lucillára néz és láttam, hogy ez a középkorú lesbikus nő sokkal többet jelent neki, mint én valaha is jelentettem.

– Mit csináljunk? – Lucilla leverte cigarettája hamuját. – Ugye válni akarsz kicsikém?

– Természetesen!

– Hát akkor mi sem egyszerűbb – nézett rám Lucilla – gondolom hajlandó vagy elválni.

Belém villant, hogy micsoda megkönnyebbülés lenne megszabadulni Lindától. Oly kevés örömöm volt benne. Több mint három évig türtem zsémbelődését és kapzsiságát.

– Igen.

– Hát akkor semmi vész. Azonnal indulunk Dallasba. A Steve által terjesztett mese anyád műtétjéről elejét veszi a pletykáknak, hogy válófélben

vagytok. A ruhatárad ne izgasson, Lindy. Ami kell, Steve utánadküldi Dallasba. Biztos vagyok benne, hogy némi pénzt is adhat neked, de ha ő nem, majd én. Anyád bizonyára megérti.

Linda sírni kezdett.

– Ó, drága Lucy, nem is tudom, mihez kezdenék nélküled – hüppögte.

Undorodva vettem elő pénztárcámat és raktam az asztalra a Gordynak szánt háromezer dollárt.

– Magatokra hagyok – mondtam és a kijárat felé indultam. Megálltam, Lucillára néztem: – Komolyan gondolod, hogy még ma este el tudtok indulni?

Rámmosolygott.

– Nekem nincsenek problémáim. Te meg törődj a saját gondjaiddal. Egy órán belül úton leszünk.

– A rendőrség ellenőrizni fog.

– Természetesen. A férfiak mindig ellenőriznek, de nem lesz semmi baj. Te meg Linda összevesztetek. Ő hozzám fordult segítségért. Elvittem az anyjához. Pénzt akartál neki adni, ezért mondtad a bankban, hogy sürgős szükség van pénzre.

Rámeredtem és bólintottam. Lindára rá sem néztem, kimentem és nekivágtam, a házamig vezető útnak.

Otthonról felhívtam Jeant.

Olyan gyorsan felkapta a kagylót, hogy az volt az érzésem, ott gubbaszt a telefon mellett.

– Találkozhatnánk valahol? Bonyodalmak merültek fel.

– Idejőnnél hozzám? Westside 1190, tetőlakás.

– Húsz perc múlva ott vagyok. Amikor az ajtó felé indultam, felcsörgött a telefon.

– Steve? Itt Max – mondta Berry. – Megszereztem Hammond tenderajánlatának fénymásolatát. Mostanáig tartott. Hogy ez a pasas, hogy pofára fog esni! Három másik vállalkozó ajánlatának fénymásolata is kezemben van. Ezek kihúzzák Hammond lába alól a szőnyeget.

– Remek! Holnap együtt átnézzük. Nálam van a pisztolyod és a fegyverviselési engedélyed.

Nevetett.

– Viszlát holnap, Steve. Gondoltam, most azonnal el kell mondanom! Linda jól van?

– Hát persze. Jó munkát végeztél ma – mondtam és letettem a kagylót.

Útban az ajtó felé megint megtorpantam. Miért mennék el fegyver nélkül? Én kértem pisztolyt – és megkaptam. Hülyének néznék ki, ha zúrbe keverednék és itthon hagynám a fegyvert. A fiókból kivettem a pisztolyt és a pisztolytáskát; a fegyvert az asztalra tettem, amíg magamra erősítem a táskát.

Amikor a pisztolyt bele akartam tenni, lópor szagát éreztem. Nagyon érzékeny orrom van. Sok olyan szagot megérezek, amiket mások nem. Orromhoz emeltem a pisztoly csövét. Nemrég lőttek vele. Hosszú pillanatokig bámultam, majd kicsúsztottam a tölténytárat. Eredetileg hat töltényt raktam bele, most már csak öt volt benne.

Jeges rémület futott át rajtam. Ezt a pisztolyt használták. Az üres hüvely vajon Gordy lepusztult nappalijának padlóján fekszik?

Amint megnyomtam a csengőt, Jean azonnal ajtót nyitott.

Pezsgőszínű pizsamát viselt, lábán himzett papucsot. Nagyon csinosnak találtam.

– Újabb bajok, Steve? – kérdezte amikor az ajtót becsukta.

– Mondhatni. – Ránéztem. – Nem kellett volna idejönnöm, de muszáj volt valakivel beszélnem. És kivel tudnék jobban beszélni, mint veled?

– Ül le és mesélj.

– Jean... Linda válni akar. Házasságunk tönkrement.

– Sajnálom. Ül le. – Egy székre mutatott és egy kicsit arrébb ő is helyet foglalt.

– Ez minden, vagy van még más is? Leültem és elmondtam, mi történt az este – a hiányzó tölténnyel fejeztem be.

– Majdnem biztos vagyok benne, hogy valaki elvette a pisztolyomat, megölte vele Gordyt, majd visszatette. Szóval... valóban nagy szarban vagyok.

– De nem tudod biztosan, hogy Gordyt lelőtték. Lehet, hogy leszúrták.

– Abból a pisztolyból lőttek. Gordy halott. Mi másért lőttek volna?

Jean bólintott.

– Igaz. Fogadjuk el a tényt, hogy a te fegyvereddel ölték meg. – Csendes, nyugodt hangja csillapító hatással volt szétcincált idegeimre. – Nézzük csak: mit tudunk eddig. Wally jelentéséből kitűnik, hogy mind Latimer, mind Creeden gyanúsítható. Mindkettőnek volt oka rá, hogy Gordytól megszabaduljon. Latimerrel a te házad előtt találkozta. Azt mondod, hogy elfelejtetted bezárni a bejárati ajtót. És mi van akkor, ha téged keresett, meglátta a pisztolyt és magához vette? Esetleg ő ment Gordyhoz, megölte, mialatt te Lindánál voltál, azután visszatért és visszatette a fegyvert. Creeden is megtehetette ugyanezt, nem?

– Igen, de a rendőrség elhiszi-e? Mozdulatlanul ült, két kezét a térdé közé szorította, majd így szólt: – Szabadulj meg a fegyvertől és jelentsd be a rendőrségen, hogy elvesztetted. – A fejét rázta. – Nem jó... mondd azt, hogy kilopták a kocsidból. Ez nem jutott eszembe.

– Nálad van a pisztoly? – kérdezte.

– Igen.

– Hogy fogsz megszabadulni tőle? Hogy a nyavalyába lehet megszabadulni egy pisztolytól úgy, hogy ne találjanak rá?

A lakótelep mesterséges tavára gondoltam, de eszembe jutott, hogy bizonyára a rendőrség is gondol rá.

– Szemétkosárba dobom a városközpontban – mondtam végül.

– Helyes. Add ide nekem. Majd én elintézem. Neked most haza kell menned, Steve.

– Szó sem lehet róla! Nem akarlak belekeverní!

– De nekem könnyebb mint neked – téged megláthatnak. Holnap becsomagolom, bevásárlótáskámba teszem és az irodába menet bedobom egy szemétkosárba.

– Nem engedem – felálltam. – Nem kellett volna idejönnöm. Egyedül is el tudom intézni.

Lemondóan mosolygott és vállat vont.

– Rendben. A férfiaknak ugye muszáj hősnek lenni? Azt hiszem, nem beszélhetlek le a hősködésről.

Ránéztem és tudtam, hogy nagyon nagy szükségem van rá és azt is tudtam, hogy szerelmes vagyok belé. Lecsatoltam a táskát és a pisztollyal együtt az asztalra tettem.

– Nem vagyok hős, Jean. Szeretnék valamit mondani...

– Kérlek ne! – vágott közbe. – Most ne. Én megszabadulok a fegyvertől. Most menj haza.

Felállt, odament és kinyitotta a bejárati ajtót. Habozva léptem mellé.

– Köszönöm – mondtam. – Ha vége ennek a slamasztikának, nagyon szeretnék beszélni rólad és rólam.

– De nem most, Steve – mondta csendesen és becsukta mögöttem az ajtót.

Liften mentem le az előtérbe; beültem a kocsiba és hosszan eltöprengtem.

Annyira szerettem volna megmondani neki, hogy beleestem, de persze igaza van. Ez most nem megfelelő időpont. Töprengtem: mi legyen a következő lépés. Úgy döntöttem, hogy nem lenne bölcs dolog most azonnal a rendőrségre menni és bejelentem: nincs meg a fegyverem. Majd holnap reggel. Azt fogom mondani, hogy az irodából jövet a kesztyűtartóban hagytam. Reggel vettem észre, hogy hiányzik. Azonnal a főkapitányságra mentem, hogy a lopást bejelentsem.

Mindaddig, amíg Creeden befogja a száját és amíg nem találják meg a Linda lopásáról szóló filmet, addig – és ebben nagyon bíztam – még ha meg is találják a pisztolyt és be is bizonyítják, hogy Gordyt ezzel ölték meg, nincs az az esküdtszék, amely ilyen gyenge bizonyíték alapján gyilkosságért elítélne.

De az úgy nem volt ilyen egyszerű.

A garázsajtóhoz érve észrevettem, hogy rendőrautó parkol az utca túloldalán. A látványtól a szívem a torkomban dobogott. Kiszálltam, hogy kinyissam a garázsajtót s ekkor szélesvállú, nagy testű férfi kászálódott ki a rendőrautóból. Lu Brenner őrmester.

– Mr. Manson? Megfordultam.

– Hello őrmester.

– Váltanék néhány szót magával.

– Jó. Csak beteszem a kocsit és utána bemegyünk.

Hátrébb lépett. Behajtottam a garázsba, kiszálltam, eloltottam a villanyt, majd a bejárati ajtóhoz mentem. Addigra úrrá lettem idegeimen.

Együtt mentünk a nappaliba, lámpát gyújtottam.

– Foglaljon helyet őrmester. Miről van szó?

Az íróasztalomhoz mentem, mögé ültem, ő meg ott állt előttem. Kemény arcát mintha tífából faragták volna. Kicsi, nyugtalan szeme ide-oda járt.

– Magának van egy. 38-as automata pisztolya, amelynek száma 4553, engedélyszáma meg 75560?

– Van egy automata pisztolyom, őrmester – válaszoltam. – Fogalmam sincs mi a száma. – Elővettem a tárcám, megtaláltam és odaadtam az engedélyt. Megvizsgálta, majd az asztalra ejtette.

– Hol a fegyver?

– A kocsim kesztyűtartójában.

– Látni akarom.

– Miért?

– Ne törődjön vele. Menjen és hozza ide. Farkasszemet néztünk.

– Van házkutatási parancsa, őrmester? Elismerően bólintott.

– Nincs, de szerezhetek.

– Mi volna, ha elmondaná, miről van szó? Lehet, hogy akkor együttműködnék, de üres beszédre nem adok.

Behatóan nézett, apró szeme mint a jégzilánk, majd zakója zsebébe nyúlt, kis tárgyat vett elő és lerakta az asztalra. Töltényhüvely.

Fapofával kérdeztem:

– És?

– Hallott-e valaha Jesse Gordyról?

– A sugárút végén lévő Welcome áruház igazgatója.

Brenner bólintott.

– Egén. Valaki beléeresztett egy golyót és ezt az üres töltényhüvelyt találtam abban a szobában, ahol meghalt.

Felemeltem és az ujjaim között forgattam a hüvelyt. Vártam, hogy kikapja a kezemből, de meg se moccant. Ránéztem. Arca kifejezéstelen volt.

– Ezt hívják bizonyítéknak? – kérdeztem.

– Egen.

Zsebkendőt vettem elő, gondosan letöröltem a hüvelyt, majd zsebkendőbe burkolva tettem az asztalra.

– Vissza akarja kapni?

– Tartsa meg. Ajándékba. – Az őrmester kis szünet után így folytatta: – Jó, hogy Gordyt eltették láb alól – zsákszája komor mosolyra torzult. – Ha még nem tette volna meg, szabaduljon meg attól a pisztolytól és jelentse be, hogy ellopták. Annak a feregnek a lelövésével jó néhány fickó fellélegezhet.

– Miből gondolja, hogy én lőttem le?

– A töltényhüvelyből. Vadonatúj gyártmány. Az első dobozt maga kapta. Én figyelek az ilyen apróságokra.

– Még mindig nem jelenti azt, hogy én lőttem le.

– Ezt majd mondja a bírónak. – Az ajtó felé indult, megállt és visszaszólt: – Ügyeljen. Goldstein hadnagy foglalkozik az üggyel. Most odaát van, teljes erővel nyomoz. Lehet, hogy magánál köt ki. A segélyhívást én vettem elsőnek és én értem először a helyszínre. Goldstein úgy utál engem, mint a kolerát.

– Nem én öltem meg.

– Amíg ezt Goldsteinnek bizonyítani tudja, addig nem maga a gyilkos.

Ismét elindult az ajtó felé. Utánaszóltam: – őrmester... Megállt és rám nézett.

– Tett egy komoly kijelentést. Idézem: „Annak a feregnek a lelövése után jónéhány fickó fellélegezhet” maga is ezek közé tartozik?

– Ne játssza az eszét, Manson. Még nem bújti ki a pácból – mondta és távozott.

Ott ültem, mereven bámultam a töltényhüvelyt, amíg meg nem hallottam, hogy elhajt. Utána zsebre vágtam a hüvelyt.

Eszembe jutott, hogy Webber azt mondta: Brenner bolondul a feleségéért. Ő is lopott volna a Welcome áruházban és Gordy Brennert is zsarolta?

Abe Goldstein hadnagyra gondoltam. Ambiciózus, dörzsölt zсарu. Ha megtalálja a filmet, nagy bajban leszek – de nemcsak én, hanem Creeden, Latimer és talán Brenner is.

Szerettem volna Jean hangját hallani. Felhívtam. Semmi válasz. A kazánházba mentem, a töltényhüvelyt a kazánba dobtam, majd visszatértem a nappaliba. Ismét hívtam. Továbbra sincs válasz. Vadul dohányoztam, töprengtem és aggódtam. Fél órával később megint felhívtam.

– Igen?

Hangja úgy ért, mint az áramütés.

– Hosszabb ideje próbállak hívni, Jean. Én...

– Most nem. Holnap az irodában. – Hangja feszült volt. – Az az ügy
rendben van... Tudod, hogy mire gondolok. Most értem haza. Minden rendben
– ezzel letette a kagylót.

Hosszú, mély lélegzetet vettem. Megszabadult a fegyvertől!

Gondolkodva bámultam a semmibe.

Újabb végtelen, magányos éjszaka vár rám.

Éppen befejeztem reggeli kávémat, amikor megláttam, hogy a kerékpáros
újságkihordó a postaládába dobja a *California Times*-t. Lementem érte és a
Gordy gyilkosságáról szóló hírt vadásztam. A harmadik oldal aljára dugták.

Mindössze annyit közölt, hogy a Welcome önkiszolgáló áruház igazgatóját
lelőtték, holttestét közeli barátja, Miss Freda Hawes találta meg. A nyomozást
Abe Goldstein hadnagy vezeti. Közölte, hogy a halál fél kilenc és kilenc óra
között állhatott be és semmiféle indítékot nem találtak. Nyilvánvaló volt, hogy
a *California Times*-t vajmi keveset érdekli Jesse Gordy halála.

Freda Hawes? Közeli barát?

Milyen közeli lehet és tudta-e, hogy Gordy zsaroló?

Órára néztem. Negyed kilenc. Ideje, hogy a rendőrségre menjek és
bejelentsem a lopást. Végigpergettem agyamban, hogy mit mondok majd
nekik, azután bezártam az ajtót, kihoztam a kocsit a garázból és a városba
hajtottam. Útközben megálltam cigarettát vásárolni. Mindig az Imperial szálló
újságos standjánál szoktam cigarettát vásárolni, minthogy itt nem volt
parkolási probléma. A kocsit a szálloda előudvarában hagyhattam és a
szállóba menve úgy vehettem meg a cigarettát, hogy nem kellett aggódnom:
felír a rendőr.

Az újságos stand kövér, jólelkű tulajdonosnője, amint meglátott elém tette
a három doboz Winstont.

– Jó reggelt, Mr. Manson – mondta. – Hallom, hogy odafent Eastlake-ben
volt valami izgalom.

– Így igaz. – Kifizettem a cigarettát. – Erőszakos világot élünk.

– Ne is mondja – rázta a fejét. – A maga lapja is írni fog erről a
gyilkosságról?

– Nem hinném. Eddig nem sok információ szivárgott ki.

– Lehet, hogy a délutáni lapokban több lesz. Kedvelem az érdekes
gyilkossági beszámolókat.

Arra az esetre, ha a rendőrség ellenőrizné mozgásomat, szándékosan
elcsevegtem egy darabig vele, majd hirtelen félbeszakítottam.

– Hé! Nekem dolgozni kell! Itt fecsegünk már tíz perce!

– Így van – mondta nevetve. – Viszlát, Mr. Manson.

Az irodámhoz hajtottam. Joey Small, az éjjeliőr épp elmenőben volt.
Meglátott és odajött.

– Jó reggelt Mr. Manson. Hallom, hogy valami zűr volt odafent Eastlake-ben.

– Igen. – Aktatáskámért nyúltam.

– Manapság mindig adódik valami zűr.

– Igaz.

Nagyot ásított.

– Későig bennmarad ma este, Mr. Manson?

– Lehet.

– Akkor még találkozunk – szólt és elballagott.

Megvártam, amíg eltűnik, kihátráltam a parkolóból és a főkapitányságra hajtottam.

Az ügyeletes, Jack Franklin, egy sárga úrlapot forgatott unottan. Zömök, középkorú pasas, aki előléptetése előtt – amikor még közlekedési rendőr volt – megpróbált gyorsajtásért megbüntetni. A vádat ejtették és őt megrovásban részesítették. Nem mondható, hogy a barátom volt.

Amikor meglátott, arca megkeményedett.

– Jó reggel, őrmester – álltam meg az asztala előtt.

– Mit akar?

– Lőfegyver ellopását szeretném bejelenteni. – Letettem elé a fegyverviselési engedélyt. Tolla végét a bal fülébe nyomta és ott forgatta, miközben az engedélyt nézegette. Felpillantott rám.

– Vagyis?

– Amikor tegnap este hazamentem, a pisztolyt a kocsis kesztyűtartójába tettem. Ma reggel irodába menet kinyitottam a kesztyűtartót... pisztoly sehol.

Kihúzta a tollat a füléből, megvizsgálta, kis fülzsírt lepöccintett róla és blankettát húzott maga elé.

– Neve és címe?

Amint kimondtam azt, hogy Eastlake, megmerevedett.

– Maga Eastlake-ben lakik?

– Most mondtam.

– És egy .38-as pisztoly elvesztését jelenti be?

– Igen.

Vastag ujjával a távolabbi fal mellett lévő padra mutatott.

– Üljön le oda.

– Rengeteg dolgom van. Bejelentettem, hogy ellopták a pisztolyomat. Ez elég, nem?

– Gondolja? – horkant fel. – Üljön le oda!

Nem mozdultam. Haragosan nézett, majd lenyomott egy gombot a házi telefonon.

– Hadnagy? Itt van egy ember, aki Eastlake-ben lakik és bejelentette, hogy ellopták a .38-as pisztolyát.

Lágy hang szólt: – Küldje fel kérem. Franklin egy ajtóra mutatott.

– Első emelet második ajtó. Betonlépcsőn mentem fel. Kopogtam, lenyomtam a kilincset és besétáltam.

Abe Goldstein hadnagy ült egy kis kopott íróasztal mögött egy kis, még kopottabb szobában.

Linda meg én időről-időre összefutottunk vele a klubházban. A legmenőbb bridzsjátékosok egyike volt. Agglegény volt és azt suttogták róla, hogy buzi, de akik jól ismerték, azt mesélték, hogy csupán két dolog érdekli: a rendőrségi munka és a bridzs. Valamivel túl a negyvenen, acélszürke szemmel, nagy, horgas orral, rövidrevágott, szénfekete hajjal. Dörzsölt, okos rendőrtisztnek tartották – nélküle Schultz rendőrfőnöknék már rég vissza kellett volna vonulnia.

– Üdvözlöm, Mr. Manson – mondta – maga jelentette be, hogy fegyvere elveszett?

– Üdvözlöm hadnagy. – Asztaláig mentem, miközben ő felállt. Intett, hogy üljek le. Letelepedtünk.

– Mrs. Manson hogy van?

– Köszönöm jól. Nézze hadnagy, nekem most már az íróasztalomnál kellene lennem, úgy hogy essünk gyorsan túl rajta, jó? Bejelentem, hogy a pisztolyom elveszett. – Átnyújtottam a fegyverviselési engedélyt. Mialatt megnézte, hozzáfűztem: – Azután, hogy Mitfordot megtámadták, Mr. Chandler helyesnek vélte, hogy hordjak magamnál fegyvert. Tegnap este kaptam meg. Amikor hazaindultam, az autó kesztyűtartójába tettem. Tovább nem is törődtem vele. Ma reggel csak az irodánál vettem észre, hogy hiányzik.

Jegyzetömböt húzott maga elé és tollat vett elő. – Vegyük sorra, Mr. Manson. Tegnap este mikor ment el az irodából?

– Fél nyolc körül.

– Egyenesen hazament?

– Nem. A szemben lévő étkezdében kaptam be gyors vacsorát, utána hajtottam haza.

– Nem otthon szokott vacsorázni? – Felnézett, tolla a papír fölött lebegett.

– De igen. Azonban tegnap este feleségem egy barátnőjét látogatta.

– Bezárta a kocsit.

– Nem. Könnyelműség volt. A pisztolyt a kesztyűtartóba tettem és gyalog mentem az étkezdébe. Minél gyorsabban otthon akartam lenni, mert rengeteg munka várt rám.

– Vacsora után azonnal hazament?

– Igen. Átnéztem a postát és kocsival átmentem Miss Bowerhez, ahol a feleségem tartózkodott. Odaadtam neki az ő leveleit és beszélgettünk. Linda és Miss Bower Dallasba készültek, mert feleségem anyja gyengélkedik. Ezután hazatértem.

– Kocsiját odakint hagyta Miss Bower háza előtt?

– Igen.

– Akkor sem zárta be?

– Nem.

– Hánykor érkezett haza?

– Azt hiszem pár perccel kilenc előtt. Az autót a garázsba tettem és munkához láttam. Ma reggel az Imperial szállóhoz hajtottam cigarettáért. A kocsit ott hagytam...

– Bezáratlanul? – szakított félbe Goldstein.

– Igen. Az irodához érkezve vettem csak észre, hogy a pisztoly nincs meg... így tehát idejöttem. Goldstein a jegyzetet nézegette.

– Szóval attól a perctől kezdve, hogy a fegyvert a kesztyűtartóba tette, egyszer sem zárta be a kocsit?

– Igen. Tudom, hogy ostobaság, de annyi minden jár a fejemben, hogy erre nem figyeltem oda.

Bólintott.

– Megértem. A maga folyóirata igazán kiváló. Hát nézzük csak. Ellophatták, mialatt vacsorázott. Ellophatták, mialatt feleségével Miss Bownernél beszélgetett. Ellophatták, mialatt cigarettát vásárolt az Imperial szállóban. – Felnézett. – Igazam van?

– Igen. Hátradőlt.

– A lopott fegyverek sok gondot okoznak nekünk, Mr. Manson. – Hüvelykujját ütögte a tollal, majd így folytatta: – gyilkossági ügyben nyomozok. Az áldozat a maga közelében lakó Jesse Gordyt .38-as automatával lőtték le. – Acélos szürke szeme hirtelen éles pillantást vetett rám, de én fel voltam készülve és sikerült lanyha érdeklődést mutatni.

– Láttam a mai újságban. Értem, hogy mire gondol, amikor azt mondja, hogy sok bajuk van a lopott fegyverekkel. – Sajnálom, hogy ilyen gondatlan voltam.

– Mennyire ismerte Gordyt?

Rajtam a sor, hogy rámeredjek.

– Hova akar kilyukadni, hadnagy? Azt hiszi, az én lopott fegyveremmel ölték meg?

Mosolygott.

– Először meg kell bizonyosodnom, hogy valóban ellopták, azután meg, hogy azzal a fegyverrel ölték meg Gordyt. De nem válaszolt a kérdésemre: jól ismerte Gordyt?

– Egyáltalán nem. Soha nem jártam az áruházban. Furcsa módon két nappal ezelőtt felkeresett. Akkor láttam először életemben.

Goldstein félrehajtotta fejét, összeszorította vékony ajkát.

– Odahaza kereste?

– Nem, az irodában. Érdeklődött a hirdetési tarifák iránt és megkérdezte, nem küldenék-e ki riportert, hogy áruházáról írjon. Megmagyaráztam, hogy nem veszünk fel ilyenfajta hirdetéseket és nem írjuk meg áruházak történetét.

– Személyesen kereste fel?

– Igen.

– Nem telefonálhatott volna? Jó nagy út a lakótelepről a maga irodájáig.

– Én minden nap megteszem. Nem nagy ügy.

– Igaz. – Hosszú szünet, azután így szólt: – Gyilkossági ügyben nyomozok. Minthogy maga itt van és minthogy a tulajdonában van – helyesebben, volt – egy .38-as automata, megmondaná, hogy mit csinált tegnap este nyolc és kilenc óra között?

Éreztem, hogy izzad a tenyerem, de sikerült a szenttelen arckifejezést megőrizni.

– Azt hiszem, tisztáztuk. Negyed kilenc körül indultam Miss Bowerhez, hogy a feleségemmel beszéljek. Kilenc tájt tértem haza, fél tizenegyig dolgoztam, azután lefeküdtem.

– Szomszédai közül senkivel sem találkozott?

– Nyolc körül, amikor elindultam hazulról, összefutottam Harry Mitchel-lel. Ismeri. Néhány percig beszélgettünk. Amikor feleségemtől eljöttem, találkoztam Frank Latimerrel – akit szintén ismer – vele is szót váltottam. Ez olyan kilenc körül lehetett.

– Senki mással?

Cikis. Ha Creeden már elmondta, vagy el fogja mondani, hogy találkoztunk az East sugárúton, nagy bajban leszek.

– Senki mással. Goldstein letette a tollat.

– Köszönöm, Mr. Manson. – Feltápaszkodtam, de egy kézmozdulattal leállított. – Rabolhatnám még egy kicsit az idejét? Erősen tisztulem az újságját és egyúttal a maga szellemi képességeit. Ez egy furcsa gyilkosság. Gordy semmi különös nem volt. Azt kérdeztem magamtól: miért sétál be hozzá valaki, hogy megölje. Látszólag nincs semmi indíték. – Rám meredt. – Érti a problémámat? Miért akarná bárki megölni ezt az embert?

– Fogalmam sincs – mondtam és felálltam.

– Maga beszélt Gordyval. Maga szerint miféle ember volt?

Nem hagyom magam csőbe húzni.

– Ahogy maga mondta: semmi különös. – Elgondolkozva nézett.

– Kifejtené?

– Nem érzékelttem egyéniségét. Lehet, hogy munkáját jól végezte. Sok dolgom volt, ajánlata nem érdekelt, úgyhogy ő maga sem érdekelt.

– Értem. – Tovább töprengett. – A jelek szerint a fényképezés volt a hobbija. Jól felszerelt sötétkamerát és ultramodern nagyítót találtunk. Ami engem meglep, Mr. Manson: e nagyszerű berendezés ellenére egyetlen darabka filmet nem találtunk az egész házban. Tud követni? – Megdörögölte horgas orrát. – Adva van valaki egy nyilvánvaló hobbival és az ember azt várna, hogy talál néhány fényképet, nem?

– Fura – vontam vállat. – Nem lehet az a magyarázat, hogy most kezdett vele foglalkozni és még egyetlen fényképet sem csinált?

A hadnagy nemet intett.

– Nem. Az előhívót és a fixáló edényeket használták. Lehet, hogy a gyilkos elvitte az összes fényképet. Ha így tette, meglepne az indíték: Gordy zsaroló volt.

– Igaz. Nos, hadnagy, vár az irodám.

– Hát persze. – Ismét erősen rámnézett. – Lehet, hogy újból zavarnom kell majd magát, Mr. Manson.

– Természetesen – mondtam és távoztam.

Néhány percig mozdulatlanul ültem a kocsiban. Végiggondoltam beszélgetésünket. Bizonyosnak látszott, hogy aki Gordyt megölte, magához vette a filmeket és a nagyításokat. Izgatott, hogy Goldstein olyan hamar rájött az indítékra: a zsarolásra. Az én nagy hazugságom csupán annyi, hogy eltitkoltam Creedennel való találkozásomat, de Creeden is pácban volt és biztos voltam benne, hogy nem fog köpni. Majd megint más jutott eszembe. Goldsteinnek azt mondtam, hogy Gordy hirdetési ügyben járt nálam. Belém villant, hogy a fenyegetést tartalmazó magnószalag még mindig otthon van. Ha Goldstein hirtelen lerohan házkutatási parancssal, az a szalag tönkretesz. Le kell törölnöm, méghozzá azonnal. Hazahajtottam. Megálltam a ház előtt, szaporán mentem a felhajtón, kinyitottam a bejárati ajtót, a nappaliba siettem – félúton az asztal felé észrevettem, hogy a tekerics eltűnt. Akkor láttam meg, hogy valami csillog a padlón a franciaablak előtt: törött üveg. Megvizsgáltam az ablakot. A kilincs mellett valaki beverte az üveget.

Visszamentem a magnóhoz. Bárki vitte is el, egyszerűen felemelte és kitépte a szalagot. Gyors és sietős munka volt, de akárki vitte is el, kezében volt a bizonyíték, hogy Gordy zsarolni próbált.

A rendőrség? Biztos, hogy nem. A rendőrség nem így tört volna be. Akkor meg ki lehetett?

Ott álltam, próbáltam növekvő rémületemet legyűrni, tudva, hogy a magnószalag ugyanúgy tönkre tehet, mint a fegyver és a film. Utána eszembe jutott a Linda lopását ábrázoló kinagyított fotó, amit az íróasztalfiókba tettem. Odamentem és kihúztam a fiókom. A fotó eltűnt.

Telefoncsörgés riasztott fel.

Jean hívott.

– Steve? – kérdezte aggódó hangon. – Mi történt? Nem jössz be? Íróasztalod tele van és Max itt vár rád.

Nagynehezen sikerült nyugodtan válaszolni.

– Azonnal jövök – tettem le a kagylót.

Zsebkendőt vettem elő, megtöröltem izzadt arcom és kezem. Émelyített a gondolat, hogy munkámmal kell foglalkoznom, de muszáj.

Ekkor megszólalt a bejárati csengő. Kinézve az ablakon láttam, hogy Creeden Rolls kocsija parkol a ház előtt. Ajtót nyitottam.

– Reméltem, hogy itthon találalak – mondta Creeden. – Beengedsz egy pillanatra?

Hátraléptem és beengedtem. A nappaliba ment, megállt, a törött üveget nézte, majd rápillantott.

– Betörtök nálad?

– Ezt most hagyjuk – mondtam. – A te feleséged meg az enyém tolvajok. Ha nem akarjuk, hogy őket bemártsák és ránk kenjék a gyilkosságot, fogjuk be a szánkat. Goldstein engem már kihallgatott. Nemsokára rád kerül a sor. Egy szót sem szóltam arról, hogy láttalak az East sugárúton – te se szólj róla.

– Tehát már beszéltél a rendőrséggel?

– Igen. A legfontosabb, hogy tartsd a szád.

– Természetesen. – Körbesétált a szobán. – Isten tudja, miért kell az asszonyoknak lopni. Épp elég pénzt adtam Mabelnek.

– Gordy zsarolt?

Mínthogy nem válaszolt, én folytattam:

– Tőlem húszezer dollárt követelt. Hát tőled? – Felvonta széles vállát.

– Nyolcvanezret.

– Hogyan közelített meg?

– Megállított az utcán.

– Nem otthon vagy az irodában?

– Nem. Kocsiba szálltam, odajött és zsarolni kezdett.

– Tegnap este kellett fizetned?

– Ma este. Részvényeket kellett előbb eladnom.

Egymásra néztünk.

– Ugye, tudod, hogy te meg én lehetünk az elsőszámú gyanúsítottak?

– Igen.

– Hát ez a nagy helyzet – mondtam. – Te fedezel engem és én fedezlek téged... rendben?

Rámmeredt.

– Sosem volt fegyverem. – Elindult az ajtó felé, megállt, visszanézett: – Neked van?

Szilárdan álltam kérdő tekintetét és nem válaszoltam.

– Azt hiszem, te jobban benne vagy a kutyaszorítóban, mint én – mondta, majd súlyos léptekkel kiment és kocsijához ballagott.

ÖT

Jean nem túlzott, amikor azt mondta, hogy íróasztalom tele van. Max Berry meg úgy járkált fel és alá, mint ketrecbe zárt tigris. Az egész délelőttöt a Hammond-cikkkel töltöttük. Amíg Max ott ült, nem tudtam Jeannel beszélni.

Végre megszabadultam Maxtól; akkor meg Jeremy Rafferty érkezett az utcai erőszakról írott cikkel. Olyan jó volt, hogy eldöntöttem: a következő számban lehozom. Felhívtam a lap grafikusát, elmondtam, milyen illusztrációkat kérek a cikkhez. Annak ellenére, hogy elkapott a gépszíj, időnként belémvillant az ellopott magnószalag. Amikor Rafferty elment, bementem Jean irodájába, de ő egyik hirdetőnkkel tárgyalt és látszott, hogy még jó ideig el lesz foglalva. Ezenközben dél lett. Megkértem Judyt, telefonáljon a szembenlévő étkezdébe, hozasson át szendvicset. Evés közben a kórházat hívtam, Wally iránt érdeklődtem. Szerencsére elkaptam Stansteadet.

– Mi újság, Henry? Hogy van Wally?

– Nem valami jól. Nem reagál úgy a kezelésre, mint kellene. Megkértem Carson, hogy ma délután nézze meg. A fejét ért rúgások nagyobb kárt okoztak, mint gondoltam. – Döbbsen hallgattam.

– Az isten szerelmére, Henry! Azt mondtad, hogy nincs életveszélyben... Nem igaz?

– Mondjuk úgy, hogy nem javul. Carson megnézte a röntgen-felvételeket. Ő dönti el, hogy megoperálja-e vagy sem.

– Szóltál Shirleynek?

– Természetesen.

– Magához tért?

– Nem. Tudod, Steve, Wally nagyon elhanyagolt fizikai állapotban van. Túl kövér – őszintén szólva elpuhult. Ekkora verést egy nála jobb állapotban lévő ember is nehezen viselne el.

– Egyébként ki az a Carson?

– A legjobb agysebészünk. – Henry hangján érződött: bosszantja, hogy nem ismerem. – Mr. Chandler utasított, hogy Wally a legjobb kezelést kapja és ez történik.

– Mikor lesz eredmény?

– Öt óra körül. Majd hívlak.

– Kösz – tettem le a kagylót. Hátradőltem. Határozott érzésem volt, hogy Wally tudna információkat adni Gordyról. Tudni akartam, honnan szedte azt a

három nevet: Lucilla Bower, Creedenné és Latimerné és hogy szerepelnek más nevek is. Nyílt az ajtó, Jean lépett be.

– Micsoda délelőtt! – mondta. – Most sem érek rá, de meg akarlak nyugtatni: tegnap este megszabadultam a fegyvertől. Leautóztam a belvárosba és egy szemétkosárba dobtam. Nem tudtam jobbat kitalálni, de biztos vagyok benne, hogy nem bukkannak rá.

– Csodálatos vagy, Jean. Rendkívül hálás vagyok. Wally...

– Tudom. Felhívtam Shirleyt. Elmondta.

– Ő hogy van?

– Derekasan tartja magát. Bement a kórházba.

– Stanstead megígérte, hogy öt körül felhív.

Egymásra néztünk.

– Velem vacsoráznál ma este, Jean? Annyi megbeszélnivalónk van.

Csőngött a telefon. Jean felvette, majd átadta nekem a kagylót. – Borg keres. Visszamegyek a szobámba.

– Ma este? – szoltam utána.

– Igen, jó – és kiment.

– Steve? Hallottam, hogy elveszett a pisztolyod – mondta Borg kemény hangon.

– Kilopták a kocsiból.

– A fenébe! Nem tudok másikat szerezni és ajánlom, ne szólj a főnöknek. Mi a fene van veled? Miért nem zárod be a kocsidat?

– Tegnap este más gondjaim voltak.

– Küldd vissza nekem az engedélyt és megpróbálom elsimítani az ügyet. A zsaruk engem átkoznak – fejezte be.

Eszembe jutott, hogy Max meg én annyira elmerültünk a Hammond cikkben, hogy elfelejtettem odaadni pisztolyát és engedélyét. A szekrényhez mentem, hogy ellenőrizzem, megvan-e még. Megvolt.

Ezután befutott Harry Lancing. Ő vezette igen sikeres pénzügyi rovatunkat. Kettesben töltöttük a délután hátralevő, telefonhívásokkal megszakított részét, körvonalaztuk a következő számban megjelenő írását.

Mire elment, majdnem hat óra lett. Megszólalt a házitelefon.

– Mr. Chandler van a vonalban – mondta Jean.

Felemeltem a kagylót.

– Hello, Steve! Most érkeztem – harsogta Chandler. – Remek utam volt. Néhány dolgot meg kell beszélünk. Gyere át, vacsorázz velünk, hozd magaddal Lindát. Hadd legyen társasága a feleségemnek, amíg mi beszélgetünk.

A Jeannel megbeszélte randevúra gondoltam, de ezt a meghívást nem lehetett visszautasítani.

– Linda Dallasban van a mamájánál.
– Akkor hozd Jeant. Valakinek foglalkoznia kell Lois-szal – nevetett. – A Hammond-cikk elkészült?

- A nyomdában van. Hozom a levonatokat.
- Remek. Hét óra körül? Szeretnék korán lefeküdni.
- Igen, Mr. Chandler.

Jean szobájába mentem, közöltem, hogy Chandler meghívott minket vacsorára. Kétségbeesetten emelte égnek karjait.

- Ó nem!
- Ez van.

– Azonnal félbehagyok mindent és hazamegyek átöltözni. Muszáj. A felesége nagyon sokat ad a külsőségekre. Hétkor ott találkozunk.

Visszamentem íróasztalomhoz, felhívtam a nyomdát és megkérdeztem: tudnak-e a Hammond cikkből egy órán belül levonatot készíteni. Minthogy a nyomda Chandleré volt, igennel válaszoltak.

Órára néztem. Van még háromnegyed óráam. A nagy nyüzsgésben elfelejtettem, hogy Stanstead nem hívott fel.

- A kórházat hívtam. Henry bocsánatot kért, amiért nem telefonált.
- Már megmütötték. Korábban hívtalak volna, de Mr. Borg feltartott.
- Borg?

– Igen. Ő képviseli Mr. Chandlert, nemde? Wally rendbejön. Most, hogy agyáról eltávolították a vérrögöket, néhány nap múlva látogatókat is fogadhat. Mr. Borg szeretné egy Miami klinikára vitetni, amint annyira felépül, hogy kibírja az utat. Mr. Chandler kétségtelenül jól gondoskodik a beosztottjairól.

- Beszélhetek vele néhány nap múlva?
- Azt hiszem. Az elsőbbség a rendőrségé. Goldstein hadnagy máris zargat.
- Pénteken felhívlak.
- Tedd azt.

Hosszú percekig gondolkodtam. Wally átadja-e a rendőrségnek a Gordy-sztorit? Biztos Shirley lesz az első, aki bemehet hozzá – beszélnem kell vele, hogy figyelmeztesse Wallyt: ne mondjon semmit. Otthoni számukat hívtam, de senki sem vette fel a kagylót. Shirley valószínűleg még mindig a kórházban van. Akkor még van két napom.

Ideje elindulni. Bezártam az irodát és lementem a kocsihoz.

A nyomdánál megálltam és összeszedtem a Hammond cikk nedves levonatait. Átfutottam. Tetszett. Hét óra ötkor érkeztem a villanegyedbe, Chandler fényűző háza elé. Megláttam Jean Porscheját. Az Angliából importált inas tágas haliba vezetett: minden egyes bútordarabnak megvolt a maga története és ára s az aranykeretekben lógó, különleges megvilágítású festmények egytőlegységig muzeális kincsek.

– Gyere be, Steve – mondta Chandler. Az egyszerű fehér ruhába öltözött, igen csinos Jean száraz martinis poharat szorongatott. Lois Chandler ült mellette, és amikor közelebb mentem, rámosolygott.

Lois Chandler mintegy húsz évvel fiatalabb férjénél, tehát 36 vagy 37 éves lehet; magas, elegáns, kifinomult. Szemmel láthatóan nem volt más dolga, minthogy férje vendégeit szórakoztassa, ruhákat vásároljon, szépségszalonokba járjon és káprázatosan nézzen ki. Olyan tökéletes volt, hogy az az érzésem támadt: őt megérinteni olyan lenne, mint megérinteni egy még nem teljesen száraz olajfestményt.

Feketére festett dús hajából hajszobrász készített tökéletes frizurát. Nagy zöld szeme, hegyes kis orra, érzéki szája és határozott álla érthetővé tette, hogy Chandler miért vette el s miért imádjuk.

– Valósággal idegen lett, Steve – mosolygott rám – oly ritkán látjuk.

Az aperitif felszolgálása közben csevegtünk, majd átmentünk az ebédlőbe a szertartásos, túlzottan bőséges vacsorához. Evés közben Chandler washingtoni látogatásáról mesélt. Elmondta, milyen jól néz ki az Elnök, hogy jó úton halad az infláció problémájának a megoldása, hogy összetegeződött az Elnökkel. A desszert közben Lois hirtelen félbeszakította a monológot. A férjére nézve mondta: – Drágám, miért nem hagysz mást is szóhoz jutni? Szeretném, ha Steve mesélne arról a fura gyilkosságról Eastlake-ben.

– Igazad van, édes – nézett rá sugárzó arccal Chandler. – Gyilkosság? Mi történt?

Lois rámnézett.

– Mondja el. Ki az az ember és miért lőtték le? **CHASE**

– Fogalmam sincs, hogy miért lőtték le – mondtam, miközben éreztem, hogy kíváncsian bámul – a Welcome önkiszolgáló áruházat igazgatta.

– Ezt én is tudom! Benne volt az újságban. De miért?

– Azt még a rendőrség sem tudja. Valaki besétált a házába és lelötte. Ennyit tudok.

– Láttam, hogy Chandler unja a témát.

– Valami narkós, pénzért – mondta türelmetlenül. – Megesik minden nap.

– De az Eastlake lakótelepen bizonyára vannak sokkal gazdagabb házak – meresztette rám a szemét Lois. – Nem hiszem, hogy annak a férfinak sok pénze lett volna.

– Nem tudom.

– Hát, csalódtam magában – mosolygott rám. – Egész biztos voltam benne, hogy van valami belső információja. Imádom a gyilkossági ügyeket.

Chandler előrehajolt és megveregette a kezét.

– Nézd, szívem, beszélnem kell Steve-vel. Mi lenne ha ti lányok visszavonulnátok?

Lois megvonta elegáns vállát és Jeanhoz fordult.

– Menjünk – mondta. – Úgy tűnik, itt már nem szívesen látnak.

Amikor az ajtó becsukódott mögöttük, Chandler hátrátolta székét és felállt.

– Menjünk a dolgozószobámba. A Hammond levonatokat szeretném látni.

Éjfél után szabadultam meg tőle. Jean addigra már hazament és Lois lefeküdt.

A Hammond cikktől Chandler el volt ragadtatva. Beszéltünk az Elnök inflációellenes politikájáról és együtt vázoltuk fel az Elnök elgondolásait tartalmazó írás körvonalait. Ezt a cikket Lancingnak kell majd megírnia. Chandler beszélt a Schultztól támadó írásról is. A következő számban akarta megjelentetni.

– Befutunk nekik, Steve – vigyorgott mint egy iskolásgyerek. – Ütjük-vágjuk őket. Ami jó hír, Wally meggyógyul. Remek riporter. Amint talpra áll, feleségéstől leküldöm Palm Beachbe. Kit veszel fel helyette, amíg újból munkába állhat?

– Berry megbirkózik velem. Rengeteg jó anyagom van, amit még nem használtunk fel.

A bejáratnál felé vezetve így szólt: – Nagyon jó munkát végzel. Kár, hogy Linda nem tudott eljönni. Kedvelem azt a lányt.

Haboztam, elmondjam-e, hogy házasságunk tönkre ment, de úgy határoztam, hogy nem szólok. Ráér.

Beültem a kocsiba, az Imperial szállóhoz hajtottam és az egyik telefonfülkéből felhívtam Jeant. Hosszas várakozás után vette fel a kagylót.

– Átjöhetnék hozzád? – kérdeztem. – Annyi mondanivalóm lenne.

– Sajnálom, de ágyban vagyok. Tökéletesen kimerültem avval a nővel töltött két óra után. Majd holnap.

– Az irodában soha sincs egy szabad percünk. Velem vacsoráznál holnap este, hogy a legújabb fejleményekről beszámolhassak?

– Holnap nem. Randevúm van.

– De ez fontos, Jean. Nem mondhatnád le?

– Nem.

Kemény hangja tudtomra adta, hogy válasza végleges. Bántott.

– Jean... semmit sem tudok rólad... Szabad megkérdeznem, hogy van-e valakid?

Hosszú szünet után: – Igen... van. Akkor döbbsz rám igazán, hogy szeretem. Késérű csalódást éreztem.

– Komoly valaki? – kérdeztem rekedten.

– Muszáj aludnom egy kicsit. – Ismét ez a kemény visszautasító hang. – Jó éjszakát – tette le a kagylót.

Lassan ballagtam a kocsimhoz. Soha életemben nem voltam ilyen magányos.

Másfél éve ismertem, de rátermettségén kívül semmit sem vettem észre. Hirtelen döböntem rá teljes női mivoltára. Mintha felgördülne a függöny és beragyogna a napsugár. Tudhattam volna, hogy egy ilyen nőnek van valakije. Nos, most már tudom, de ez mit sem segít.

Hazahajtottam és a garázsba tettem a kocsit. Amikor kinyitottam a főbejárati ajtót, megszólal egy hang: – Manson...

Megperdültem.

Brenner őrmester rejtőzött az árnyékban.

– Oltsa el a lámpát. Nem akarom, hogy meglássonak.

Egymással szemben foglaltunk helyet a nappaliban. Végigmértem és megdöböntem. Ez nem az a kemény, rámenős zsarú, akit ismertem. Egészen más ember lett: darabokra tört. Arca sápadt és nyúzott. Kemény vonásait mintha kivasalták volna és teste hirtelen megereszkedett.

– Idefigyeljen, Manson, legyen őszinte – nagy kezei ökölbe szorultak. – Megszerezte a filmet és a nagytításokat? Ne hazudjon nekem.

– Nem szereztem meg. Szinte eltűnt a székben.

– Goldstein most már tudja, hogy Gordy zsaroló volt. Azt is, hogy valaki elvitte a filmet.

– Ha maga ugyanolyan pácban van, mint én, a legjobb lenne, ha kiterítenénk kártyáinkat.

Alaposan megnézett magának.

– Egen... kezdje maga. Ne tekintsen rendőrnek. Legyen őszinte.

– Segíthetünk egymáson – mondtam.

– Feleségem egy üveg drága parfümöt lopott. Az ipari kamera lekapta. Gordy húszezer dollárt kért azért a szalagért. Ugy döntöttem, hogy fizetek, de nem tudtam annyi pénzt összeszedni. Háromezer dollárral mentem Gordy házába. Holtan találtam. Át akartam kutatni a házat, amikor betoppant egy nő. Mialatt a rendőrséget hívta, kisurrantam. Nem én löttem le, de az én fegyveremmel ölték meg. A pisztolyt itt hagytam, ezen a pamlagon. Véleményem szerint valaki elcsórta, megölte Gordyt, majd visszatette ide. Azóta megszabadultam tőle. Ez az én sztorim, Brenner. Hát a magáé?

– Ugyanaz. – Csüggedten emelte fel ökleit. – Mi a fenéért csinálnak ilyet a nők. Az én fizetésemből nem tudom annyi mindennel elhalmozni, de azt hittem, hogy boldog. Az ipari kamera felvette. Az első egyike volt. Az a nyomorult háromezer dollárt kért – ennyi pénzt nem tudtam előteremteni. Ezért egy-egy kockát adott nekem hetente, darabonként harminc dollárért.

Brennert nem kedveltem, de sajnáltam.

– Ha megtalálják a filmet – folytatta – nekem végem. Goldstein kirúg. – Izzadt arcát dörzsölgette. – Amikor odaértem, megtaláltam a töltényhüvelyt. Felismertem és biztos voltam benne, hogy maga ölte meg és magánál vannak a filmek meg a nagyítások. Ezért hoztam ide a hüvelyt. Tudtam, hogy ha Goldstein találja meg, azonnal a maga nyomára bukkan. Az első pillanatokban nem akartam, hogy bárkit gyanúsítsanak Gordy meggyilkolásával. Ostobaság volt. Goldstein most már tud az ipari kameráról és átkutatta az áruházat a filmért. A filín sehol. Átfésülte Gordy házát: film sehol, így hát... Goldstein nagyon dörzsölt fickó. Tudja, hogy Gordy meggyilkolása zsarolás következménye volt és most széleskörű nyomozásba kezd: ellenőrzi az áruház minden vevőjét.

– De amíg nincs kezében a film, addig senkire sem tudja rábizonyítani – mondtam.

– Igaz, de olyan, mint egy átkozott véreb. Ha egyszer belevájja a fogait, soha el nem engedi.

– Brenner, próbáljuk másfelől megközelíteni. – Örültem, hogy valakivel eszmét cserélhetek. – A filmszalag és a nagyítások lehetnek széfben, vagy lehetnek valakinél, akiben Gordy megbízott, vagy lehetnek a gyilkosnál. Ha széfben vannak, Goldstein előbb-utóbb rájuk talál. Ha a gyilkosnál vannak, az valószínűleg megsemmisítette, de ha olyan valakinél vannak, akiben Gordy megbízott, maga meg én továbbra is zsarolhatók leszünk.

– Mindezt végiggondoltam. Ezért reméltem, hogy maga vitte el. Nincsenek széfben. Goldstein azt már leellenőrizte. Tehát vagy a gyilkos találta meg, vagy...

– Ki az a nő, ez a Freda Hawes?

– Gordy szeretője. Egy részeges kurva. Amikor odaértem, ott érzelgett Gordy teste fölött, sírva és sikoltozva összekente magát Gordy vérével. E színjáték közben vettem észre a töltényhüvelyt. Csak az isten tudja, hogy ő meglátta-e. Megkockáztattam.

– Mit tud róla?

– Itt-ott láttam. Iszákos kurva. Bárokban lebzsel, italt lejmol. Mást nem tudok.

– Talán nem ártana utánaézni. Én nem tehetem, de maga megteheti. – meséltem neki Herman Webberről és arról a hantáról, hogy Gordy dossziéját ellopták és hogyan jöttem rá, hogy hazudik.

– Webber? – horkant fel Brenner. – Ha a maga főnöke nem fogadta volna fel magánnyomozónak és nem pénzelné, utcai gyufaárus lenne. Korrupció miatt akarták a rendőrségről kitenni, de a maga főnöke megmentette. Az a féreg egy dollárért elvágna az anyja torkát.

– Egyszóval tisztességtelen, de ami engem érdekel: miért mondta azt, hogy ellopták Gordy dossziéját? Mi lehet benne, amit én nem láthatok?

Brenner bólintott.

– Egen... érdekes kérdés. Gondolja, hogy megsemmisítette a dossziét?

Vállat vontam.

– Nem tudom. Nézze Brenner, errefelé nem én vagyok az egyetlen, aki gyanús lehet. – Elmondtam, hogy Frank Latimerrel itt találkoztam a ház előtt és Creedennel, amikor Gordy háza felől jött. – Bármelyikük besétálhatott ide, elvihette a pisztolyt és megölhette Gordyt. Ugyanazon indítékból. Az ő feleségük is lopott.

– Én majd körbeszaglászok. Ami a legjobban izgat, az az, hogy a filmet megsemmisítették-e.

– Tudna szerezni némi információt Freda Hawesről?

– Hát persze, de fogadni mernék, hogy Goldstein már a nyomában van. – Előrehajolt és kövér ujjával felém bökött. – Én belülről dolgozom, maga kívülről és ketten együtt megelőzhetjük Goldsteint. De figyeljen ide: ez a kettőnk ügye és senki másé. Ha bárkinek elárulja, én elmondom, hogy... ha bárkinek elfecsegi, beleértve a beosztottjait is, nagy bajba keveredhetünk. Úgyhogy senkinek semmit. Mi ketten összedolgozunk, de senki mással... megértett?

Jeanre gondoltam. Szerettem volna beszélni neki Brennerről. Szeretem és kíváncsi lettem volna tanácsára és véleményére, de most ahogy elnézegettem Brenner nyüzött, aggódó arcát, rájöttem, hogy semmi értelme. Van valakije. Én nem játszok szerepet az életében; ezért nem kell belekevernem.

– Megértettem. Feállt.

– Nem lenne jó, ha együtt látnának minket, Manson. Ha maga talál valamit, vagy én találok valamit telefonálunk egymásnak. Ha okvetlenül találkozunk kell, idejöhettek késő este, de biztonságosabb, ha nem találkozunk.

Amikor elment, magányérzetem valamicskét enyhült – de nem sokat.

Másnap reggel, amikor Cissy megjött, elmondtam neki, hogy kulcsaimat az irodában felejtettem, be kellett törnöm az ablakot és lenne szíves szólni a férjének, hogy jöjjön és csinálja meg. Sopánkodott és vigyorgott és közölte, hogy mire hazaérek meglesz.

Utána elmondtam, hogy Mrs. Manson az anyjához utazott látogatóba. Lenne szíves néhány bőrrönd ruhát összecsomagolni és Dallasba küldetni. Külön fáradságát három dollárral honoráltam.

Az otthoni gondok elintézése után kocsimba ültem és az irodába mentem. Jean láttán kissé zavarba jöttem – szükségtelenül. Ugyanolyan volt, mint máskor és mindkettőnket elkapott a gépszíj. Majdnem dél volt, amikor

belépett néhány nyomdai levonattal és azt mondta: – Elnézést kérek a tegnap estéért, Steve. Van valami, amit el akarsz mondani? Most ráérünk egy kicsit.

– Végiggondoltam – néztem rá. – Épp eleget tettél. Lehet, hogy pácban vagyok, de nem akarlak belekeverni. Az a tény, hogy a pisztolytól megszabadultál, több mint elegendő. – Mosolyt erőltettem. – Majd csak elrendeződik.

– Nem félek belekeveredni. Ha tudok segíteni, segíteni akarok.

– Rendben, köszönöm, hogy felajánlottad.

Kicsit hallgattam, majd így folytattam: – Bárki lett légyen az, remélem, hogy boldog leszel vele.

Kicsit elpirult, majd asztalomra tette a levonatokat. – Köszönöm. Megyek ebédelni. Nem maradok sokáig – és ezzel kiment.

Néhány percig ott ültem, sajnáltam magam. Töprengtem, ki lehet az a férfi, majd a telefon felriasztott és újból munkához láttam. Később eszembe jutott, hogy nem figyelmeztettem Shirleyt: szóljon Wallynak, hogy fogja be a száját és ne beszéljen a Welcome áruházról.

Otthoni számát hívtam.

Amikor a kagylót felvette, azt mondtam:

– Micsoda nagyszerű hír ez Wallyról! Mennyire megkönnyebbülhettél.

– Ő istenem, de még mennyire! – Shirley emelkedett hangulatban volt. – Holnap délután mehetek be hozzá. De lehet, hogy már hamarabb láthatom. Attól függ, hogy mit mond Dr. Stanstead.

– Shirley... utálok, hogy ezzel zargatlak, de a rendőrség minden bizonnyal beszélni fog Wallyval. Létfontosságú, hogy ne említse a Welcome áruházat. Megmondanád neki?

– A Welcome áruházat? Nem értem.

– Wally körülszimatolta az áruházat. Ne szóljon erről a rendőrségnek.

– De nem csinált olyat! – Kis szünet után hozzáfűzte: – Nekem legalábbis nem mesélt róla.

– Én azt hiszem, hogy megtette. De még nem vagyunk abban a helyzetben, hogy a lapban közlétegyük. Ez nagyon fontos.

– Természetesen megmondom neki. Mondd csak, nem valami gyilkossági ügyben nyomoz akörül a rendőrség? Én annyira ideges voltam, hogy alig néztem meg az újságot.

– Erről van szó. Ezért annyira fontos, hogy Wally addig ne szóljon, amíg nem beszéltem vele. Shirley, ez nagyon fontos. Mr. Chandler akarja így.

– Rendben, Steve. Azt mondom neki: senkinek ne szóljon a Welcome áruházról... helyes?

– Ez az... senkinek semmit. Chandler közölte veled, hogy amint Wally szállítható lesz, Palm Beachbe küld titeket?

– Igen, szólt. Nagyszerű főnök.

– Igen. Remélem, holnap délután meglátogathatom Wallyt – tettem le a kagylót.

Hirtelen sugallat hatására elővettem a telefonkönyvet, Freda Rawest kerestem. Benne volt: East Street 1189. Nem valami jó környék – a város „kis Harlemjének” szélén.

Vajon milyen lehet, töprengtem, amikor bejött Max Berry és délig dolgoztunk.

Klubomba mentem ebédelni és amint asztalhoz ültem, Harry Mitchell csatlakozott hozzám.

Mindketten az üzletemberek meglehetősen sivár ebédjét ettük: főként salátát és paradicsomot egy vékony szelet sonkával.

Erről-arról beszélgettünk, majd Mitchell azt mondta: – Steve, te is tudod, hogy Eastlake-ben aranyhal-gömbakváriumban élünk. Csapjál agyon, ha az az érzésed, semmi közöm hozzá, de az a hír járja, hogy te meg Linda válófélben vagytok, ne... várj. Ha bánt, amit mondtam, csak szólj és felejsük el, de ez történetesen fontos nekem.

Rámeredtem.

– Nem értem.

– Igaz az, hogy te meg Linda válófélben vagytok? – Villájára tűzött egy szelet paradicsomot, majd visszahelyezte a tányérra.

– Igaz.

– Sajnálom, de megértem. Nehéz lehet Lindával élni. – Rám vigyorgott. – Nézd, Steve, ott akarsz maradni abban a nagy házban? Ha nem, tudnék rá vevőt.

Hátradőltem, ebédemről teljesen megfeledkeztem. Hirtelen belém nyilalt, mekkora terhet jelent a ház és a költséges bejárónő.

– Lehet róla szó – mondtam óvatosan. Előrehajolt és megveregette a csuklóm.

– Öregem! Nagyszerű hírem van a számodra! Anyám és Apám majd megőrül Eastlake-ért. Nagyon jól kijönnénk egymással. Eddig képtelen voltam üres házat találni. Te mennyit fizettél érte, hetvenötezer dollárt? Apám tele van dohánnyal. Mi volna, ha nyolcvanötöt ajánlana? Érdekel az ajánlat?

– Meg kell gondolnom. Az ingatlanárak erősen felszöktek. Adj egy hét gondolkodási időt, jó?

Ide-oda tologatta a salátás tálat, majd így szólt: – Már beszéltem apámmal. Egészen belebolondult a házádba. A helyzet az, hogy már van két otthona. Nem akar azzal bajlódni, hogy egy újabbat rendbehozzon. Ismerem a házad. Első osztályú. Eladnád úgy, ahogy van: bútorral, ágyneművel meg mindennel? Megtenné?

Mély lélegzetet vettem.

– Meglehet, csak egy kicsit hirtelen jött. Hallgatott, sonkát rágott.

– No igen. Érdekelne egy százezer dolláros ajánlat?

– Százharmincezerért megkaphatod. – Szélesen vigyorogva vállon veregetett.

– Te vén lótolvaj! Megállapodtunk. Öregem, hogy én mennyire szeretem mások pénzét költeni! Mikor költözhetnek be?

– Amint megkapom a pénzt, kiköltözöm.

– Ez már beszéd. – Elővette csekk-könyvét, ráfirkantott és átadta a csekket.

– Oké. A hét végén kiköltözöm.

– Erre inni kell. Mit kérsz?

Ráztam a fejem, hátratoltam a széket és felálltam.

– Nekem folyóíratot kell szerkesztenem, Harry. Mondd meg a szüleidnek, hogy ha akarnak, jövő hétfőn beköltözhetnek. – Vállon veregettem és elindultam, ebédem nagyrészt érintetlen maradt.

Odabent az irodában lelkesen meséltem Jeannek.

– Fantasztikus! Százharmincezer! A bútorral sem kell törődnöm és kikerülök Eastlake-ből.

– Nagyon örülök – mondta – de hol fogsz lakni? Alig öt napod van arra, hogy kiköltözzél.

Abbéli örömben, hogy ennyi pénzhez jutok és hogy megszabadulhatok a háztól, erre nem is gondoltam.

– Szállodába megyek.

– A városban akarsz élni?

– Azt hiszem. Ez az ingázás az örületbe kerget.

– Szerzek neked bérlakást. Nem probléma. Mindent, amit meg akarsz tartani, szedjél össze egy szobába, és én elintézem, hogy valaki becsomagolja és az új lakásba szállítsa.

Rámeredtem! Ha ő lenne a feleségem!

– Csodálatos, Jean. Valóban megteszed?

– Természetesen. Ezért fizetnek. – Mosolygott, hogy a megjegyzés élet elvegye.

– Elintézem – mondta és kiment.

Hat után léptem ki az irodából. A parkoló felé menet a saját irodaépületéből jövő Frank Latimer szólított le.

– Hé, Steve! Mit hallok... elköltözől Eastlake-ből?

Tudtam, hogy még sokan felteszik ezt a kérdést, ezért igyekeztem a lehető legrövidebben válaszolni.

– Igaz. Linda meg én válunk. Nem akarom megtartani a házat.

– Sajnálom – ingatta a fejét. – Amikor Harry elmesélte, alig hittem el. Mindazonáltal, remek üzletet kötöttél. Az örege tele lehet dohányjal. Hiányozni fogsz. Gyere át, vacsorázz velünk.

– Köszönöm, de csomagolnom kell.

– Attól, hogy elköltözől, még láthatjuk egymást. Sally el lesz keseredve. Hozzám hasonlóan, ő is szeret benneteket.

– Mi is titeket, de ilyen az élet – mondtam és beültem a kocsimba.

Mekkora öröm, hogy Eastlake-től megszabadulhatok. Pillanatok alatt elterjedt minden mozdulat, minden suttogás. A városban élve, végre nem leszek az aranyhalak között.

Az egész estét és a fél éjszakát saját és Linda személyes dolgainak összehordásával töltöttem. Nyomasztó volt és meglepő, hogy milyen kevés saját holmink van. Linda ruháinak nagyrészét Cissy már elpakolta. Rám csak az én ruháim maradtak, meg a könyvek, lemezek, és néhány apróság.

Éjfél körül végre lefeküdtem, de szememre nem jött álom.

Az ellopott magnószalagra gondoltam. Meg Jeanre.

Igazán csodálatos. Igaz, azt mondta, megfizetik azért, amit csinál, de ezzel cseppet sem csökkent iránta érzett csodálatom. Azonban az, ami valóban ébren tartott hajnalig, a tudat, hogy Harry Mitchell mindenfelé elfecsegte: százharmincezer dollárt fizet a házamért. Ha létezik második zsaroló – és a csontjaimban éreztem, hogy létezik – ez a hír édes zene lesz füleinek. Törtem a fejem azon is, vajon Brenner mit tudott meg Freda Hawesről. Lehet, hogy ő a második zsaroló?

A holnapi napon töprengtem. Szerencsés esetben beszélhetek Wallyval. Tudtam, mennyire rászorulok a segítségére, hogy ebből a kutyaszorítóból kikerüljek. Valakitől csak szerzett értesülést az áruházi lopásokról és lehet, hogy az a valaki azt is tudja, ki ölte meg Gordyt.

Másnap reggel az irodában közöltem Jeannel, hogy személyi holmijaimat a dolgozószobában gyűjtöttem össze és azt mondta, ő majd elintézi. Odaadtam a bejárati ajtó kulcsmásolatát.

– Érdeklődtem, Steve. Van egy jó bútorozott lakás az Eastern sugárúton – remélem tetszeni fog. Ebédidőben megnézhetnéd.

– Ilyen gyorsan? Jean mosolygott.

– Remélem, tetszeni fog. – Papírdarabkát tett az asztalra. – Itt a cím, a lakás bére és az ügynökség neve. A lakbér kicsit magas, de azt hiszem, te is úgy találod majd, hogy megéri.

– Te már láttad?

– Tegnap este megnéztem. Csodálkozva néztem rá.

– De hiszen tegnap, azt mondtad, hogy este randevúd van.

– Két dolgot is el tudok egyszerre intézni. Kicsit későig tartott, de gondoskodni akartam a szállásodról. – Ezután felkapta a postát és mielőtt köszönetet mondhattam volna, kiment.

Gyorsan megebédeltem, majd az Eastern sugárútra hajtottam: kellemes környék, parkra néző lakás. A lakásba a széles mosolyú, hatalmas néger portás vezetett be. Közölte, hogy neve Sam Washington (nem rokona a nagy Mr. George Washingtonnak). Primán megfelelt. Nagy hálószoba, tágas nappali és minden szükséges mellékhelyiség; kényelmesen berendezve.

– Kiveszem – mondtam.

– Egén, Mr. Manson, igazán jól jár vele. Visszamentem az irodába, megköszöntem Jeannek, aki megígérte, hogy intézkedik az ügynökségnél.

Öt körül telefonáltam a kórházba és ismét szerencsém volt: egyenesen Stansteaddel beszélhettem.

– Láthatnám Wallyt?

– Mit szólnál a holnap reggelhez, Steve. A felesége meg Goldstein hadnagy járt már nála. Úgy vélem, mára elege van.

– De ez nagyon fontos, Henry, ígérem, hogy nem maradok tovább tíz percnél.

– Hát ha ennyire fontos, gyere. De legfeljebb tíz percre.

Jeannek szóltam, hogy meglátogatom Wallyt.

– Szerzek virágot és add át üdvözetem.

Néhány perccel hat után érkeztem ibolyacsokorral a kezemben a kórházba, ahol összefutottam a távozóban lévő Henryvel.

– Hogy van?

– Jobban mint gondoltam volna, de még ápolásra szorul. A szeme rendbe jön, de emlékezetkiesései vannak. Úgy tűnik, a rendőrség elégedetlen.

Mosolyogtam magamban. Shirley alaposan belésulykolta.

Lifttel mentem a harmadik emeletre, megtaláltam Wally szobáját, kopogtam és beléptem.

Ágyban feküdt, feje és egyik szeme bekötve. Amikor az ajtót becsuktam, felkiáltottam: – Wally! Úgy örülök, hogy láthatlak!

– Szia, Steve. – Hangja nyomasztóan gyenge volt. – Rendes tőled, hogy eljöttél.

Ágya mellé tettem az ibolyát.

– Jean küldi... melegen üdvözl.

– Kedves lány. – Wally keze a takarón motoszkált.

– Hogy érzed magad?

– Nem nagyon jól.

Ránéztem és magamban megállapítottam: milyen igaza van Stansteadnek. Wally tényleg túl kövér és túl petyhüdt.

– Hamarosan rendbe jössz. Amint talpra tudsz állni, te meg Shirley elutaztok Palm Beachbe.

– Igen. – Úgy tűnt, nem nagyon örül neki.

– Wally... rövid ideig maradhatok itt. Stanstead tíz percet engedélyezett, de ez fontos. Jean elmondta nekem, hogy a Welcome áruház körül kutakodtál és három nevet találtál... Lucilla Bower, Mabel Creeden és Sally Latimer. Ezeket ki adta meg?

Kövércs arca teljesen kifejezéstelen volt.

– Nem értelek.

– Nem szimatoltál a Welcome áruház körül?

– Nem.

Mintha jeges vízzel öntöttek volna le.

– Wally, gondolkozz! Honnan szedte Jean ezeket a neveket, ha nem tőled?

– Nem tudom miről beszélsz.

– Könyörgöm koncentrálj. Számomra létfontosságú, hogy információd forrását megtudjam. Tudom, hogy sosem árulod el, hogyan jutsz hozzá, de ezúttal, barátságunk nevében kérem: áruld el, ki mondta meg, hogy ez a három nő áruházi tolvaj.

Idomtalan, törött agyagbálványként feküdt ott és bambán nézett rám.

– Nem tudom, miről beszélsz.

– Mi volt abban az aktatáskában, amit elraboltak?

Szemét behunyta, kicsit nyögött.

– A Hammond-eset.

– A Welcome áruházról semmi?

– Semmit sem tudok róla. Azt sem tudom, miről beszélsz.

Előrehajolva, kemény hangon rászóltam: – Wally! Szedd össze magad! Gondolkozz! Dolgoztál ezen a lopási ügyön! Találtál valakit, aki köpött. Neveket kaptál tőle! Wally! Ki volt az?

Úgy látszik begurultam és túl hangosan beszéltem, mert nyílt az ajtó és egy ápoló jött be.

– Mr. Manson, letelt a tíz perc – mondta azon a merev, határozott hangon, amely az ápolónők sajátja.

– Wally!

– Nem tudok semmiről – mondta, bekötött fejét tapogatta és nyögdécselni kezdett.

Az ápolónő valósággal kidobott. Végigmentem a folyosón, be a liftbe és ki az éjszakába.

A kocsimnál álltam, Wally volt az utolsó reményem. Olyan érzés, mintha egy ajtó lassan becsukódna és hiába próbáltam nyitva tartani, az ajtó mögött álló erők visszanyomnak és legyőznek.

Wally valóban emlékezetkiesésben szenved, vagy annyira megrémítette valaki, hogy hazudik nekem... ahogy Webber hazudott?

Otthagytam a kocsit, átmentem az utca túloldalán lévő vegyeskereskedésbe és felhívtam Jeant. Némi szünet után felvette a kagylót.

– Jean... itt Steve. Most jövök Wallytól. Azt mondja, nem kutakodott a Welcome áruház körül. Van-e másolatod az ő jelentéséről, amit te gépeltél?

Rövid hallgatás, majd: – Nincs.

– De abban biztos vagy, hogy említette Lucilla Bower, Mabel Creeden és Sally Latimer nevét?

– Teljesen biztos. Figyelmeztettelek, hogy Wally nem szokta kiadni informátorait.

– Azt mondtad, hogy más nevek is szerepeltek. Próbálj visszaemlékezni, Jean. Fontos.

– Már próbáltam. Sajnálom, Steve. Nem emlékszem más nevekre. A jelentés nagyon rövid volt. Arról szólt, hogy bizonyíték van rá: Eastlake-ben jónéhány nő áruházi tolvaj. Utána adta meg a neveket. A noteszából. Legépeltem és mind a két példányt odaadtam neki.

– A noteszából?

– Igen.

– Talán Shirleynél van.

– Megkérdezzem?

– Nem. Majd én. Kösz, Jean... viszlát holnap.

Kocsiba ültem és Wally otthonához hajtottam.

Shirley nagyon örült nekem. Wallyról, meg Palm Beachről csevegtünk. Majd azt mondtam: Shirley, Wallynak voltak noteszai. Szükségem lenne rájuk. Nem tudod hol vannak?

– Dehogynem! Mr. Webber vitte el. Azt mondta, hogy Mr. Chandler látni akarja. Kérd el tőle... ő majd odaadja neked.

– Herman Webber? – meredtem rá.

– Itt várt, amikor hazajöttem a kórházból. Azt mondta, hogy Mr. Chandler kéri Wally minden noteszát.

– Értem. Beszélek vele.

– Tedd azt. – Felhúzta csinos kis orrát. – Nem mondhatnám, hogy nagyon kedvelem Mr. Webb ért.

– Én sem.

HAT

Amint átnéztem a reggeli postát és lediktáltam Jeannek, amit kellett, mindent otthagytam és átmentem Webber irodájába.

Hermán Webber nagydarab, súlyos férfi, minden ízében rendőr. Arcát mintha gránitból faragták volna. Kis kék szeme fürkészve nézett. Vékony ajkát keményen, szigorúan összeszorította.

– Hello, Steve – mondta és nem állt fel íróasztala mögül. – Üljön le. Mi szél hozta ide?

– Wally noteszei – ültem le. – Shirley azt mondja, hogy magánál vannak.

– Egen. Rámeredtem.

– Minek hozta el?

– Észnél kell lenni. – Webber foga közé kapta a szivart és nagy füstfelhőt fújt felém. – Ezért vagyok én itt... hogy túljárjak mások eszén.

– Szóval?

– Az a tróger Goldstein Wallyt faggatta. Tudni akarja: kitől kapta a fülest, hogy Hammond meghamisítja a számlákat. Wally mindig megvédi az informátorait. Tudom, hogy a neveket noteszba írja, tehát mielőtt Goldstein megszerezhetné volna, én mentem Shirleyhez és nálam vannak a noteszek. – Gyanúsan jól hangzott.

– De Shirley elmondhatja Goldsteinnek – ahogy nekem is elmondta –, hogy a noteszek magánál vannak. Goldstein akkor idejön és maga mit csinál?

Webber újabb füstfelhőt fújt rám.

– Shirley tud titkot tartani. Nem árulja el Goldsteinnek. Ahogy mondtam: túljártam mások eszén.

– Remek. Wally nekem dolgozik. Kérem azokat a noteszokat.

Webber bólintott. – Ha kéri, megkaphatja. – Lenyomta a házi telefon gombját. – Mavis? Szedd össze Mitford noteszeit. Tedd egy zacskóba. Mr. Manson kéri. – Rámnézett. – Oké? Nos, gondolom, dolga van... nekem is.

– A Gordy dossziét is kérem. Félig behunyta a szemét.

– Mondtam már... valami dilis pasas más dossziékkal együtt ellopta.

– Ugyan már! Ne etessen ezzel a rizsával! Tudomásom szerint semmiféle betörés nem volt. Kérem ezt a dossziét!

– Egen? – Elég erősen élt benne a régi rendőr ahhoz, hogy ne mutassa ki érzelmeit.

– Miről beszél?

– Azt a dossziét akarom. Meggyőződésem, hogy itt van magánál és meg akarom kapni.

– Mondtam már, haver, hogy ellopták. Nincs nálam.

– Gordyt meggyilkolták. Azt akarja, hogy Goldsteinnak elmondjam: betörték magukhoz és ellopták Gordy dossziéját? Vagy ideadja, vagy elmondom neki.

– Csak rajta! – Webber leveregette a szivarhamut. Nagyon magabiztosnak látszott.

– Miért érdekelne?

– Majd én megmondom miért. Goldstein tudni akarja, hogy miért nem jelentette a betörést és amikor megtudta, hogy Gordyt meggyilkolták, miért nem jelentette, hogy ellopták a dossziét. Imádni fogja magát. Magára kenheti.

– Gondolja? – Előrehajolt, apró szeme fellángolt. – Maga meg sokkal nagyobb bajba kerülhet, ha elkezd pofázni Goldsteinnek!

Durva hangja mint az arculcsapás. – Figyelmeztetem, maradjon ki ebből a buliból!

– Az ajtó felé intett. – Tűnés! Dolgom van! Felálltam.

– Beszélek Mr, Chandlerrel. Ideje, hogy megtudja, mi folyik itt.

– Egen? – Hátradőlt, vékony ajka gúnyos vigorra torzult. – Fontolja meg. Nem fér abba a vastag koponyájába, hogy magát védelmezem? Akkor lesz igazán szarban, ha behúzza ebbe a főnököt. Most pedig hagyjon dolgozni!

Ekkor jöttem rá, hogy az adu ász az ő kezében van. *Magát védelmezem.* Ez azt jelenti, hogy tudomása van Linda lopásáról.

A külső irodában Mavis Sherman, sovány, sötéthajú, aggódó kinézetű titkárnője átnyújtotta Wally plasztik zacskóba tömött noteszeit.

Visszamentem saját irodámba és az asztalra raktam őket. Tizennégy darab volt, 1-től fölfelé számozva. Láttam, hogy a 13-as számú hiányzik. A többit meg se néztem. Biztos voltam benne, hogy a 13-as tartalmazza a Welcome áruházi lopásokat. Gordy dossziéjához hasonlóan ez is eltűnt.

Végiggondoltam a helyzetet. Webber figyelmeztetése azt jelenti, hogy nem fordulhatok Chandlerhez. Ha bekeményíték Webbernek, ő még keményebben bánhat el velem. Biztos voltam, hogy valaki (Webber?) megijesztette Wallyt. Lehet, hogy rosszul gondolom. Lehet, hogy a verés ijesztette meg. De nem hiszem. Majdnem biztos vagyok, hogy Wally ugyanolyan figyelmeztetésben részesült, mint én. Tartsd a szád, mert különben...

Elhatároztam, hogy még ma délután felkeresem Wallyt. Talán ha őszintén, gyöngéden beszélek vele, feltárom mekkora bajba kevert Linda, rávehetem, hogy kitárulkozzon.

Csőngött a telefon és egészen ebédidőig a lapcsinálás foglalta le minden percem.

Ebéd után Jean jött be, hogy közölje: személyes holmimat összecsomagolták és az új lakásba szállították.

– Amikor akarsz, beköltözhetsz. Minden készen áll. Fűszerárut is rendeltem: kávé, tejet konzerveket.

– Valóban csodálatos vagy Jean – mondtam és sajtó szívvel néztem rá. – Szeretnélek meghívni egy nagyon drága vacsorára... lehet?

– Köszönöm, de nem.

– A meghívás vonatkozik a barátodra is. Szeretném megismerni.

Komoly pillantást vetett rám.

– Nézd, Steve, hagyd békén a magánéletemet. Az én feladatomban, hogy gondoskodjak irodai és esetleg otthoni kényelmeimről. Maradjunk ennyiben, jó? – Igen halvány mosoly futott át az arcán, majd kiment.

Hát, gondoltam, végleges választ kaptam.

Hatig szorgosan dolgoztam, Jeanre hagytam az iroda bezárását és a kórházhoz hajtottam. A recepciós pultnál érdeklődtem: láthatnám-e Mr. Wally Mitfordot.

– Épp elmulasztotta – mondta az ápolónő.

Tátott szájjal néztem rá.

– Elmulasztottam? Ezt meg hogy érti?

– Fél órával ezelőtt vitte el a mentőautó a feleségével együtt.

Megint ez a jeges félelem.

– Hova vitték?

– Nem tudom.

– Dr. Stanstead bent van még?

– Az irodájában.

Henry épp hazafelé indult.

– Mi történt Wallyval? Hallom, hogy elvitték.

Henry vállat vont. Kimerültnak és nyugtalanul látszott.

– Nem helyeslem, de ez van. Mentővel vitték a repülőtérre, és repülőgépen Miami-ba. Ő akart menni, állapota is kielégítő volt... így tehát elment.

– Mr. Chandler rendelkezett így?

– Azt hiszem. Mr. Borg intézkedett.

– Shirley vele ment?

– Igen. Valamelyik klinikára viszik Miami-ban vagy Palm Beachen.

– Nem tudod melyikre?

– Nem. Nézd, Steve, annyi a munkám, hogy nem győzöm – mondta ingerülten. – Biztos vagyok benne, hogy Wally jó kezekbe kerül és a napsütés jót fog tenni.

– Igen. Viszlát, Henry. – Kimentem a kórházból, beültem a kocsiba és elgondolkodtam.

Összeesküvés folya? Először eltűnik Gordy dossziéja, a film, meg a nagyítások, azután ellopják a magnószalagomat, amelyen Gordy zsarolással fenyegetőzik, elvész Wally notesza, most meg őt magát távolítják el. Az az érzésem, hogy rám pályázik valaki.

Mitévő legyenek?

Az ajtót mintha becsukták volna. Növekvő pánikomat ellensúlyozandó, azt mondtam magamnak: a legjobb ha lapítok és reménykedem, hogy nem történik semmi. Lehet, hogy nem is fog – de legbelül meg voltam győződve arról, hogy csak áztatom magam.

Elindultam hazafelé. Önkéntelenül. Félúton eszembe jutott, hogy otthon nincs egy falat enni való, ezért leparkoltam az Imperial szálló előudvarában. Sültet ettem. Amikor fizettem, a portás lépett oda hozzám.

– Mr. Manson?

– Igen. – Telefonon keresik. Ötös fulfilke. Meglepődve vettem fel a kagylót. Brenner őrmester hívott.

– Láttam a kocsiját. Beszélni akarok magával. Tudja-e, hol a Half Moon Bar?

– Nem.

– A 15-ik utcán, a vegyeskereskedés mellett. Biztosan megtalálja. Üljön taxiba; itt amúgy sem parkolhat. Keresse Jakét. Fél óra múlva találkozunk – tette le a kagylót.

A szálló előtt fogtam taxit, kocsimat az Imperial előudvarában hagytam.

A Half Moon Bar lepusztult, félig üres hely volt. Három kifestett kurva támaszkodott a pultra. Az egyik asztalnál néhány színesbőrű férfi sörözött. Valiig érő hajú, piszkos fiatalember ült egy másik asztalnál, céltalanul piszkálta az orrát.

A pulthoz mentem; testes férfi rövidujjú ingben koszos rongyot rántott elő, hogy a pultot letisztítsa.

– Maga Jaké? – kérdeztem. Végigmért, bólintott, majd hüvelykujjával egy ajtó felé bökött. A három kurva élénken figyelt, amint benyomtam az ajtót, felmentem a lépcsőn és benyitottam egy másik ajtón.

Brenner kezében söröskorsó. A szoba kicsi: ágy, asztal, két szék. Az ablakon szakadt roletta. Becsuktam az ajtót.

– Olyan ez, mintha egy ócska film díszlete lenne – mondtam, amikor az asztalhoz léptem.

– Egén, de biztonságos. Jaké örök hálával tartozik nekem. Lesittelhettem volna öt évre. Üljön le.

Odahúztam egy széket és leültem.

– Freda Hawes – mondta Brenner. – Ellenőriztem. Goldstein is. Bármennyire erőltetik, semmit sem hajlandó elárulni. Azt mondja,

időről-időre lefeküdt Gordyval, de semmit sem tud róla. Retteg és hazudik. Nem hajlandó kinyitni a száját a Törvénynek, de lehet, hogy magához őszinte lenne. Talán tévedek, de érdemes megpróbálni.

– Lehet, hogy zsaroló. Lehet, hogy nála van a film meg a nagytítások. Nem akarok belezsombolyodni.

– Nem hinném, hogy zsaroló lenne. Nem az a fajta és én ismerem a zsarolókat. Menjen, nézze meg. A 22-ik utcán, a Blue Room-ban szokott lebzselni. Hajnalig ott található. Iszákos. Ha úgy gondolja, hogy tud vele bánni, próbálja szóra bírni. Ha egy pasas lefekszik egy nővel, előbb-utóbb felenged. Majdnem biztos vagyok benne, hogy Gordy valahová eldugta azt a filmet. Lehet, hogy a nőnek elmondta. Ez az egyetlen reményünk, Manson. Meg kell szereznünk azt a filmet, mielőtt Goldstein rábukkana.

Nem nagyon tetszett az ötlet, de legalább megnézem azt a nőt.

– Hogyan ismerem fel?

– Alacsony, sötéthajú, huszonöt éves, jó alakú. Nem tévesztheti el. A mániája, hogy majdnem a felső karjáig rézkarpereceket visel.

– Oké, megnézem. – Utána elmondtam, hogy átköltözöm az Eastern sugárútra. Felírta a telefonszámot.

– Goldstein már beszélt Creedennel, Latimerrel és a többiekkel – folytatta Brenner. – Kesztyűs kézzel bánik velük. Nagyon simán, nagyon gyöngéden tapogatódzik – de tapogatódzik. Eljut magához is, úgy, hogy vigyázzon. Megkérdezi: van-e fogalma arról, hogy tolvajlás folyt a Welcome áruházban? Persze mindenki tágra nyílt szemmel mondta, hogy nincs, de Goldstein átkozottul dörzsölt fickó. Géppuska-gyorsasággal kérdez, a tágra nyílt szem mindig megrebbe és ez az, amire ő figyel. Eddig semmire sem ment, de ha egyszer belevágja fogát egy gyilkossági ügybe, nehéz lerázni.

– Majd vigyázzok. – Nem tudtam, beszéljek-e neki a magnószalagról és Wally noteszáról. Úgy döntöttem, hogy nem szólok. Az volt az érzésem, hogy jobban járok, ha mostantól befogom a számat és saját szakállra cselekszem.

– Azonnal indulok a Blue Roomba. Felhívna holnap reggel az irodában? Ha valamire jutottam, holnap újra itt találkozunk.

– Egén, de nem akarok telefonálni. Találkozzunk holnap ugyanitt, ugyanebben az időben.

– Oké.

Elköszöntem, lementem a lépcsőn, odabólintottam Jake-nek, aki visszabólintott, majd kimentem a forgalmas utcára taxit keresni.

A Blue Room pinceklub volt a 22. utca és az East sugárút sarkán, tehát nem messze Freda kéglijétől.

Fizetéskor a taxisofőr fürkészve nézett.

– Nem az én dolgom, pajtás – mondta a tetemes borralaló láttán – de ez a lebujs nem neked való. Ha arra vágyó, hogy kiraboljanak, jó irányba mész.

– Köszönöm.

Hátrább léptem. Ismét megbámult, vállat vont és elhajtott.

Végignézve az utcán láttam, hogy mire gondol és haboztam. Jól szabott öltönyt viseltem és amikor az utcán hömpölygő csöcseléket láttam annyira oda nem valónak éreztem magam, mint egy püspök a kuplerájban.

A hadseregben szolgálva önvédelmi gyakorlatokon vettem részt. Jó fizikai állapotban voltam – nem úgy, mint Wally Mitford. Bízam benne, hogy meg tudom védeni magam. Okosabb lett volna hazamenni és átöltözni, de most már itt vagyok és kutya legyenek ha hazamegyek, ruhát cserélek és ismét eljövök ideig.

Kis neon felirat hirdette:

BLUE RO M

A második O hiányzott.

Hosszú, meredek lépcsőn mentem le, egyre hangosabb volt a zene és egyre erősebb a mosdatlan testek szaga. Apró előtérbe értem.

Nagy darab néger ült, semmibe meredve, egy sámli. Csak a szeme fehérje látszott. Második pillantásra megállapítottam, hogy „utazik” és azt sem tudja, hogy a földön van-e vagy a holdon.

Piros függöny fedte a bejáratot, félrevontam és bekukkantottam. A nagy terem táncolókkal volt tele; a sötétségben hullámozó sziluettnek látszottak. Fűlsiketítő volt a négytagú zenekar hangereje – és fullasztó a mosdatlan lábak, a piszok és a marihuánás cigaretták szaga.

Kész öngyilkosság ilyen öltözékben besétálni ebbe a pokolba. Leengedtem a függönyt, úgy döntöttem, hogy elmegyek Freda Hawes kéglijére, ott várom meg. Elindultam felfelé a lépcsőn – amikor két fiatal jött lefelé.

Megálltam, ők is.

A félhomályban láttam, hogy olyan húsz év körüliek. Koszos hajuk vállig ért, piszkos fehér arcuk elgyötört, apró szemek kábszertől csillognak.

– Na nézd csak ki van itt – mondta a magasabbik. – Egy szimat. Mit csinálunk a szimatokkal, Randy?

– Eltapossuk – válaszolt Randy. Kicsit imbolygott: vagy részeg volt, vagy narkós. – Vigyük fel az utcára, Heinie. Ne ébresszük fel az öreg Samet.

Heinie magához intett.

– Gyerünk, te fűreg, ha nem akarsz, hogy felaprítsalak. – Kezében rugós kés villant.

Felfelé indultam a lépcsőn és ők lassan hátráltak, amíg kiértek az utcára. Nekem még három lépcső maradt hátra a járdáig. Ezeket átugortam, kemény

ütést mértem Randy nyakára, megperdültem, megragadtam Heinie csuklóját és cselgáncs-fogással hátam mögé dobtam. Elterült a járdán.

Sietve megkerültem az East sugárútra vezető sarkot, gyorsan mozogtam és szidtam magam: micsoda örület volt ilyen ruhába jönni erre a környékre. A két narkóssal való találkozás figyelmeztetett a veszélyre. Minél gyorsabban ki kell jutni innen. Taxit kerestem, de a taxik ívben elkerülték az East sugárutat.

Ekkor egy sikátorból három hosszú hajú fiatal ugrott ki és megragadott. A támadás váratlanul ért, elvesztettem egyensúlyomat; úgy vonszoltak be a sikátorba.

Elengedtem magam. Testsúlyom meglepte őket és az a kettő, aki lefogott, velem együtt rogyott le a koszos betonra. Leráztam őket és a harmadik alak felé rúgtam, aki a sikátor bejáratánál állt, kezében felemelt üveggel. Tökön rúgtam, rikoltozva rogyott össze. A kettő közül az egyik nekem támadt, mindketten elestünk. Tenyerem élével keményen nyakon vágtam. Kinyúlt. A harmadik megijedt és elszaladt.

A falnak támaszkodva lihegtem, majd kimentem az utcára, átléptem azon az alakon, akibe belerúgtam; kétrét görnyedve feküdt és nyávogott mint a macska. Tudtam, hogy szörnyen nézhetek ki. Zakóm ujjá elszakadt. Éreztem a hátamra tapadt szemét bűzét.

A fal mellett osonva mentem végig az East utcán. Emlékeztem Freda Hawes házszámára. Odaérve öt lépcsőn mentem fel és beléptem a félhomályos előtérbe.

A postaláda szerint a negyedik emeleten lakik. Lift nincs. Megmásztam a lépcsőt és végigmentem a folyosón az utolsó ajtóig. Az ajtón kopott névjegy: Miss Freda Hawes.

Megbeszélés szerint. Tel. East 4456.

Csengettem és vártam.

Valahol a másodikon női hang sikított: – Nem! Mondom, hogy nem! Takarodj! – Utána csend.

Súlyos léptekeket hallottam a lépcsőn, de csak a harmadik emeletig. A korlátan áthajolva láttam egy zömök férfit bemenni az egyik lakásba.

Ismét csengettem.

Várakozás közben levettem a zakómat és leráztam a ráragadt krumplihéjakat, fonnyadt káposztaleveleket és egyéb förtelmeket.

Nyilvánvaló, hogy Freda Hawes nincs itthon. Mitévő legyek? Ha a Blue Roomban van, lehet, hogy ott lóg hajnali háromig vagy négyig. Nem állhatok itt, közszemlére kitéve hat órán át. Akkor is a nyakamat kockáztatom, ha az utcán feltűnök. Telefonhoz kell jutni, taxit hívni a ház elé. Hol lehet a legközelebbi készülék?

Az ajtót és a névjegyet néztem. Fredának van telefonja. Lehet, hogy az ajtózár enged. Lenyomtam a kilincset és megrémültem, amikor az ajtó kinyílt.

Megálltam. Jeges rémület fogott el. Az eset megismétlődik? Holtan találok Freda Rawest? Lelőtték?

Tétovázva álltam, amikor olyan halk nyöszörgést hallottam, amitől felállt a szőr a hátamon. Megneszeltem, hogy valaki jön fel a lépcsőn. Gyorsan a sötét szobába léptem és becsuktam az ajtót.

Orromat friss szivarfüst szag csapta meg.

Az utca túloldaláról villogó, hol kihunyó, hol felvillanó neonfény hirdette:

LÁNYOK! LÁNYOK! LÁNYOK! LÁNYOK!

Vörös fénye megvilágította a kis szobát. Átellenben nyitott ajtót láttam.

Ismét léptekeket hallottam a lépcső felől. Arcomon izzadságpatak csordogált. Szám kiszáradt. Szívem vadul vert.

A nyöszörgő hang a belső szobából jött.

Erőt vettem magamon, kitapogattam az ajtóig vezető utat és benéztem a sötétbe. Semmi mást nem láttam, mint egy ágy körvonalait. Végigsimítottam a falat és megtaláltam a villanykapcsolót. Tétováztam, majd felgyújtottam.

Az erős fény bántotta a szememet.

Az elém táruroló látványtól elállt a lélegzetem.

Anyaszült, meztelen nő feküdt az ágyon. Csuklóját és bokáját az ágy lábhoz kötötték. Szájába rongyot tömtek. Jobb combján égő vörös seb: égő szivart nyomtak a húsába.

Tudtam, hogy ez itt Freda Hawes. Aprócska, szép testű, huszonöt év körüli. Néhány évvel ezelőtt még nagyon csinos lehetett, de a lány kontúrok mostanra már megkeményedtek, szeme, szája folyamatos lecsúszást mutatott.

Mindezt egyetlen gyors pillanattal mértem fel. Odasiettem, kivettem a rongyot a szájából és kibogoztam a csuklóját szorító köteleket. Utána nekiláttam bokája kiszabadításának.

– Inni... a konyhában – nyögte. Megtaláltam a nappali villanykapcsolóját, megtaláltam a konyhát, kinyitottam a hűtőszekrényt. Szódavizes és gines üvegekkel volt tele. Találtam egy piszkos poharat, a csapnál kiöblítettem, megtöltöttem kétharmad ginnel és egyharmad szódavízzel. Visszasiettem, és minthogy láttam, mennyire remeg a keze, fejét feltámasztottam és megittam.

Behunyt szemmel, mohón ivott, ujjai a csuklómat szorongatták.

– Még!

– Ennyi elég lesz – mondtam gyengéden.

– Még! Hallod-e, te rohadék! Még! – Olyan elkeseredetten kiáltozott, hogy visszamentem és újabb adagot töltöttem.

Amikor visszaértem hozzá az ágy szélén ült, ölét lepedő takarta. Elkapta a poharat, ivott, majd a poharat áthajította a szobán. A falnál tört össze.

– Cigaretát!

Elővettem a paklit, cigaretára gyújtottam és remegő szájába dugtam.

Mozdulatlanul ült, súlyos mellei előre buktak, mélyen leszívta, a füstöt az orrán át fújta ki. Hátrább léptem, úgy figyeltem.

A gin néhány perc múlva kezdett hatni. Felnézett és megbámult.

– Te ki vagy?

– Erre jártam. Zajt hallottam, ezért benéztem – mondtam. Biztos voltam, hogy még korai lenne felfedni kártyáimat.

Elégedetten bólintott.

– Mindig mázlista voltam. Már azt hittem, egy hónapig itt fogok rohadni. Ülj le. Kedvellek. Pisilni kell.

A fürdőszobáig imbolygott és bezárkózott. Az ágy mellett, a padlón szivarcsutka hevert. Felemeltem és megvizsgáltam, Semmi jelentősége – vagy mégis ismerős ez a szag? Már megint az orrom, gondoltam és az éjjeliszekrényre fektettem.

Freda kijött a fürdőszobából, szekrényt nyitott, köpenybe burkolózott és kísértelt a konyhába. Folyadék csobogását hallottam, Freda újabb pohárral tért vissza.

– Kösz kispajtás. Ne beszélj róla senkinek. Jól vagyok már. Kopj le, jó?

– El kéne mondani Goldstein hadnagynak – mondtam óvatosan.

Felhajtotta az italt, majd rám bámult, nagy sötét szeme tágranyílt.

– Te is azok közé a gazemberek közé tartozol?

– Miért, többen voltak?

Néhány pillanatig mozdulatlanul ült az ágyon, kiitta az ital felét, megborzongott, körülnézett, a csikket a padlóra ejtette. Felemeltem, elnyomtam egy hamutartóban, új cigaretára gyújtottam és odaadtam.

– Ki vagy? – kérdezte.

– Gordy zsarolt engem.

Behunyt szemmel szorongatta poharát.

– Jaj nem... már megint – motyogta. – Mit teszel velem? Megégetsz? – Hagyta, hogy a pohár kicsússzék a kezéből. A pohár végiggurult a kopott gyapjuszőnyegen, kis tócsát hagyva maga után. Freda tenyerébe hajtotta fejét, úgy nyöszörgött.

Egy távolabbi székbe ültem. Csendben várakoztam.

– A fenébe! Kezdek úgy élni, mint egy disznó – mondta mintha magában beszélne. Felállt, megfogta a poharat és kiment a konyhába. Akkora adag itallal tért vissza, ami egy ökröt is leterített volna.

– Te még itt vagy? Mondtam, hogy kopj le.

– A segítségére van szükségem. Rám meredt. Majd nagyot kortyolt.

– Az én segítségemre?

– Igen. A feleségem egy üveg parfümöt lopott a Welcome áruházban – mondtam lassan, tagoltán. – Az ipari kamera lefényképezte. Gordy húszezer dollárt kért a filmért. Gordy már halott, de a film nem került elő. Reméltem, hogy maga meg tudja mondani, hol keressem.

Remegő kézzel tette a poharat az éjjeliszekrényre.

– Jesse nagy gazember volt, de én kedveltem. – A gin kezdett hatni. – Hányszor, de hányszor mondtam neki, hogy ne űzze ezt a zsarolási játékot, de nem hallgatott rám. Milliószer megmondtam, hogy bajba kerül. Oda se figyelt. Jesszusom! Berúgtam! Mondtam már, hogy menj a francba! Hagyj békén. – A pohárért nyúlt, feldöntötte és újabb tócsa keletkezett a szőnyegen.

Csendben ültem és figyeltem.

Megállás nélkül káromkodott, utána ismét a kezébe temette arcát.

Hallgattam.

Néhány perc múlva felnézett, szeme villámot szórt.

– Ezt nézd meg! – rántotta félre a köntöst és mutatta az égési sebet. – Az a strici idejött és megégetett. Ő is a filmet akarta. Gyerünk, égess meg te is és meglátod, mire jutsz velem!

– Ki volt az? – kérdeztem nyájasan, mintha olyasvalakihez szólnék, aki nagy műtéten esett át.

– Honnan tudjam? Egy zsernyák. Mérföldmessziről felismerem a zsernyákat. Hatalmas dög, kemény kék szemmel. Ha én lettem volna az anyja, abban a pillanatban vízbe fojtom, amikor kibújik belőlem.

A szivarcsutkát néztem és beugrott. Hermán Webber! Tisztos rendőr nem ejt ilyen sebet.

– Odaadta neki a filmet?

Hirtelen keresztbe vetette magát az ágyon, arcát karja mögé rejtette.

– Italt kérek.

Vettem a poharat és kimentem a konyhába. Italt töltöttem és visszajöttem. A poharat az éjjeliszekrényre tettem, a nőt meg felemeltem, rendesen lefektettem, fejét a párnára helyeztem.

– Elkezdted az étetést? – kérdezte. De most elsőízben elmosolyodott.

– Nem segítene rajtam? Odaadta neki a filmet?

– Megmondtam, hol találhatója – kuncogott részegen. – Azt mondtam, hogy New Yorkban lakó húgomnak küldtem el.

– Valóban elküldte?

– Nem.

– Ez egy zsaru, kislány. Fel fogja hívni a húgát, kiszedi belőle, hogy nincs nála és azután visszajön ide.

– A húgom azt mondja, hogy nála van és amikor a zsernyák értemegy, szemenköpi. Húgom meg én összedolgozunk.

– De azután visszajön ide.
– Addigra én már árkon-bokron túl leszek.
– Nekem kell az a film. Megkaphatom ezerötszáz dollárért?
Alaposan megnézett. Lehet, hogy hibáztam, mert szemében kapzsi láng gyúlt.

– Jól hallottam? – emelte fel a fejét – mennyit mondtál?
– Ezerötszázat. Annyival elmehetne innen. Tudja, hol a film?

A csuklómba kapaszkodott.

– Úgy érti, ezerötszáz dollárt adna egy filmért?

– Pontosan úgy.

Felfújta az arcát. Most már erősen dolgozott benne a gin, nem tudhattam, mikor éri el a beszámíthatatlanság fokát.

– Tudom, hogy hol van. Add ide a dohányt és megkapod a filmet.

A pohárért nyúlt, kivettem a kezéből.

– Ne vedeljen, bébi! Jól beszívott már. Egyetértően bólintott.

– Egen... adj egy staubot. Meggyújtottam és figyeltem, hogyan próbálja összeszedni magát.

– Hol van? – kérdeztem.

– Izgulsz? – mosolygott. – Tudom. Először ide a dohányt, öcsi. Jesse is mindig erre tanított: először a dohányt.

– A pénz a bankban van. Holnapig nem kaphatja meg. És addig sem, amíg én nem kapom meg a filmet. Azonnal!

– Jó, akkor holnap elmegyünk a bankba, felszedjük a pénzt és én odaadom a filmet. Ehhez mit szölsz, öcsi?

– Ha ragaszkodik hozzá... de maga holnapra meghalhat. Nem csak az a volt zсарu vadászik a filmre. Egy gyilkos is. Oké, ha azt akarja, hogy golyót röpítsenek magába, úgy mint Gordyba, várunk holnapig. – Felálltam. – Használhatom a telefonját? Taxit akarok hívni.

Rémülten ült fel.

– Hé! Várj egy percig! Mi ez a duma a gyilkosról?

– A maga Gordy haverjánál volt egy film, amely jó sok gazdag nőt börtönbe juttathatott volna. Valaki – feltehetően egy férj – próbálta megszerezni és lelőtte Gordyt. Lehet, hogy ezután maga következik. Tartsa szerencséjének, hogy egy volt zсарu csupán megégette. Következő látogatója esetleg megöli.

A telefonhoz mentem, a taxivállalatot hívtam. Közölték, hogy tíz perc múlva itt a kocsis.

Zajt hallottam és a vállam felett visszanézve láttam, hogy Freda ruhába bújjik. Úgy kapkodott, mint aki fél, hogy lekési a vonatot.

– Pánikra semmi ok, bébi. Elfelejtett bugyit húzni.

– Veled megyek! Nem maradhatok itt egyedül!

– Nem jön velem. Ha elmentem, zárja be az ajtót. Lehet, hogy ez a gyilkos nem tudja betörni. Viszlát... – és kimentem a nappaliba. Utánam rohant.

– Odaadom. Becs szóra! Veled mehetek? Riadt gyerek volt, aki eddig az italból merített bátorságot.

– Oké... jöjjön. Elfelejtett cipőt húzni.

– Nem lógsz el?

– Húzzon cipőt és bugyit. Megvárom.

Italtól elhomályosult szemmel nézett.

– Minek nekem a bugyi?

A taxi az Imperial szállóig vitt. Ott átszálltunk az én kocsimba.

Amikor a motort begyújtottam, hozzám simult.

– Bízok benned. Odaadom neked a filmet, de te ugye ideadod a lóvét?

– Cserkész becsületszóra.

Kuncogott. Még mindig nagyon részeg volt.

– Életemben most először bízok meg egy férfiban.

– Valamikor el kell kezdeni, bébi.

A műszerfalba épített órára néztem. Negyed tizenkettő. Elég késő van ugyan, mégsem kockáztatom meg, hogy Gordy házához hajtsak. Lehet, hogy Goldstein őrszemet állított a ház elé.

A garázsajtó nyitva állt. Egyenesen behajtottam, kiszálltam, becsuktam az ajtókat és villanyt gyújtottam. Freda imbolyogva szállt ki.

– Hol vagyunk? – kérdezte a karomba kapaszkodva.

– A házamban. Jöjjön be. Készítek egy italt.

– Ez már beszéd.

Kinyitottam a házba vezető ajtót és együtt léptünk a nappaliba.

– Húha! – nézett imbolyogva körül. – Ez aztán a csinos hely.

– Üljön le.

Egy székhez vezettem és leültettem. Hátradőlt, úgy bámult körül.

Behúztam a függönyöket, azután kevés gint kevertem neki sok tonikkal.

– Beszéljessünk, bébi – ültem le közel hozzá. – Lazítson és meséljen Gordyról.

– Mit meséljek róla? Halott.

– Igaz. Mikor ismerkedtek meg?

– Tavaly nyáron. Miért érdekel? – kortyolt egyet, majd a poharat a szék mellett álló asztalkára tette. – Megkapta ezt az állást az áruháznál. A felesége elhagyta. Kevés pénze volt. Egy pasasnak időről időre nőre van szüksége. Összejöttünk. Volt benne valami vonzó. Mindig arról beszélt, mit csinálna, ha sok pénzhez jutna. A legtöbb férfi így járhatja a száját. – Freda grimaszt vágott.

– Aztán egyik éjjel az ágyban mesélt erről az ipari kameráról. Azt állította,

hogy egymillió dollárt szerez vele. Mindketten jól be voltunk rúgva, de ő nagyon magabiztosnak tűnt.

– Egymillió dollárt?

– Ezt mondta. Mondtam neki, hogy megbolondult, de folyton ezt hajtogatta. Ekkor megrémültem. Figyelmeztettem, hogy nagy bajba keveredhet. Tudta. Azt mondta, hogy sok kis balekot felvett, de az ipari kamera nagy halat is fogott. Annak a szalagnak az ára pedig egymillió dollár lesz. Azt mondta, ha segíték neki, amint megkapja a pénzt, lelépünk és együtt telepszünk le valahol. – Freda rám pislogott. – Sokat pofázok, mi?

– Egyáltalán nem – válaszoltam. Gyorsan számot vetettem a hallottakkal. Az egyetlen ember aki, Eastlake-ben él, s aki egy milliót ki tud fizetni: Creeden. Egy milliót! Sok kicsi balek és egy nagy! Tétélezzük fel, hogy Gordy tíz kis balekot kapott el, beleértve engem meg Brennert. Ezzel összejön neki kétszázezer dollár. Creeden meg leperkálhat nyolcszázezret. Ha ez nem elég indíték a gyilkosságra, akkor mi? – Hogyan segített neki?

– Osztozni akart a kockázaton. Ő tartotta meg a filmet és nálam voltak a nagyítások.

– Most is magánál vannak?

– Egy nyavalyát! Honnan tudhattam, hogy valaki betör hozzám? Oké, iszákos vagyok. Gondatlan kurva. Nem vettem komolyan. ezt a dumát a millióról. Jesse ideadta a csomagot és azt mondta, hogy dugjam el. Egy fiókba dobtam és megfeledeztem róla. Azután akkor éjjel, amikor meghalt, eszembe jutott, kerestem, de eltűnt. Átkoztam a hülye fejem, felhívtam Jesset, de nem vette fel. A házához hajtottam és holtan találtam. – Grimaszt vágott és a pohárért nyúlt.

Stimmel. Eszembe jutott, hogy amikor a halott Gordyt nézegettem, csörgött a telefon.

– Megmondta, hogy ki volt a nagy hal? – Kortyolt egyet, letette a poharat és nemet intett.

– Nem. Felálltam.

– Átöltözöm. Maga maradjon nyugton. Később elmegyek Gordy házába. – Szünetet tartottam, azután a lehető legközömbösebben odavetettem: – Hol találom a filmet?

Összehúzott szemmel tanulmányozott, koncentrálni próbált.

– Megadod a pénzt?

– Cserkész becsületszavamra.

– Tizenöt lepedőt?

– Cserkész becsületszavamra.

– Megesküszöl az anyád sírjára, hogy ideadod?

– A cserkész becsületszó többet ér. Ezen kicsit törte a fejét, de azután bólintott.

– Oké... én már csak balek maradok, íróasztalának legalsó fiókjában van. Dühösen néztem rá.

– Ne etessen ezzel a maszlaggal! Ott a rendőrség már rég megtalálta volna! Freda a fejét rázta.

– Jesse dörzsölt volt. A fiók duplafenekű. Asztalossal csináltatta. Az asztallap alatt van egy titkos tolóka. Azzal lehet kinyitni.

Otthagytam, lezuhanyoztam, sötét sportmezbe bújtam.

Megér egy próbálkozást.

Épp most múlt éjfél.

Kicsi, erős elemlámpát és nehéz csavarhúzózt vettem magamhoz. Visszamentem a nappaliba. Freda aludt. A szőnyegen kis tócsa jelezte, hogy már megint elejtette poharát.

Rácsuktam az ajtót és elindultam Gordy háza felé.

HÉT

Gordy háza felé közeledve óvatosan lépkedtem, minden huszadik yard után megálltam, hallgatóztam és a sötétet fürkésztem. Senki sem sétáltatta a kutyáját. Két házban még mindig nézték a televíziót. Feszült voltam, nem tudtam, mikor botlok bele egy rendőrbe. Amikor a házat megpillantottam, leléptem az útról, egy fa mögé rejtőztem. Figyeltem és vártam.

Eletnek semmi jele. Nem siettem. Rengeteg időm van. Olyan negyedóra múltán sikerült meggyőzni magam, hogy sehol egy rendőr, ezért kibújtam az árnyékból és óvatosan megközelítettem a házat. Teljes sötétség. Vajon nem ül-e egy zsaru a sötétben a nappali szobában? Nesztelenül suhantam végig a kis pázsiton, a ház hátsó bejáratához. Ott megálltam de felmértem a terepet: semmit se láttam, ezért erőt vettem magamon és odaléptem a hátsó ajtóhoz. Természetesen *zárva* volt. A rendőrség nem hagyhatta nyitva. Ezért hoztam a csavarhúzó.

Zseblámpám felvillanó fényében megállapítottam, hogy gyenge a zár. Belehelyeztem a csavarhúzó és gyöngéden feszítem kezdtem. Kicsit erősebben megnyomtam, s a zár engedett és az ajtó kinyílt. Alig csaptam zajt. Nem mentem be a sötétbe; ott álltam és hallgatóztam. Semmi mást nem hallottam, mint saját szívem dobogását. Felkattintottam a zseblámpát, egy kis konyhába találtam magam, beléptem és becsuktam az ajtót. Kinyitottam a konyhaajtót, ismét megálltam hallgatózni, azután elemlámpám fénysugarát a rövid folyosóra irányítottam. A folyosó a bejáratú ajtónál végződött. Emlékeztem, hogy a nappali szoba baloldalt van.

Halk léptekkel mentem a folyosón, amíg a nappali csukott ajtajához értem. Haboztam. Ha egy zsaru vár odabent, akkor nagy bajban leszek. Ahogy ott álltam, izzadva, azt mondtam magamnak: ha nem találom meg a filmet, még nagyobb bajba kerülök.

Lenyomtam a kilincset és kinyitottam az ajtót. A nagy ablakon halványan bevilágított a hold. Körülnéztem. Senki nem ugrott nekem. Nem ordított rám durván egy zsaru. Bementem, becsuktam az ajtót és kitapogattam utamat az ablakig. Behúztam a koszlott függönyöket. Nem kockáztathattam meg, hogy villanyt gyűjtsak. Megállapítottam, hol az íróasztal. Egy sarokban állt. Odamentem, letérdeltem és elemlámpám fényében megvizsgáltam az alját. Eltartott néhány pillanatig, amíg azt az apró fogantyút megtaláltam. Ha Freda nem mondja el, soha meg nem találom.

Kihúztam az alsó fiókot, amely tele volt nyugtákkal és régi csekkfüzetek ellenőrző szelvényeivel. Ezeket a földre borítottam, majd az asztallap alá nyúlva elfordítottam a fogantyút. A fiók alja négy inch-csel hátrább húzódott és a mélyében feküdt a 16 mm-es film.

Ott térdeltem, mereven néztem, alig hittem a szememnek; megragadtam és az asztalra tettem. Ismét meghúztam a fogantyút, majd gondosan visszaraktam a padlóra szórt vackokat.

Felkaptam a filmet, az ajtóhoz, majd a folyosóra siettem.

Amikor a filmet szorongatva a hátsó ajtóhoz értem, halk zajt hallottam magam mögött. Túl későn fordultam meg; mintha bomba robbant volna a fejemben. Térdre estem. Halvány fény lobbant, szaladó léptek zaját hallottam.

Lehet, hogy egész idő alatt a házban volt, vagy esetleg a kertben rejtőzött, onnan jött utánam. Nem jöttem rá.

Ott maradtam, a fejem majd szétpattant, nagynehezen a falhoz támaszkodtam, csukott szemmel, miközben fejemben sziréna vijjogott. Néhány pillanat múlva a vijjogás megszűnt. Megtapogattam a koponyám. Kis dudort éreztem.

A földön tapogatóztam, megtaláltam a meggyújtott elemlámpát. A film természetesen eltűnt. Kétségbeesetten botorkáltam ki a meleg éjszakába.

Majdnem húsz percebe tellett, amíg az East sugárút végére értem. Időnként elvesztettem az egyensúlyom, mintha részeg lennék – és kétszer le kellett ülnöm a füves járdaszélre. Az éjszakai levegő lassan felfrissítette lüktető fejemet és már arra is képes voltam, hogy egyenesen járjak; és beleütköztem a kutyáját sétáltató Mark Creedenbe.

– Az isten szerelmére! – förmedt rám. – Újabb problémán töröd a fejed?

– Egen – mondtam rekedten – mindig újabb problémán.

Nevetett.

– Milyen igazad van. Mindig újabb problémák vetődnek fel. Nekem ezzel a döggel vannak problémáim. Nézd csak hány óra van! Az én koromban... kutyát sétáltatni éjfél után.

Próbáltam kifürkészni az arcát, de túl sötét volt. Ez a férfi ölte meg Gordyt? Ez a férfi ütött le és vitte el a filmet?

– Hallom, hogy elköltöztél Eastlakeből. Sajnálom. Azt is, hogy elváltok.

– Köszönöm. – Fejem rémesen lüktetett. Fecsegésre semmi hangulatom. – Hát akkor én megyek.

Elindultam és mellém szegődött.

– Én is visszafordulhatok.

Hallgatva tettünk meg néhány yardot, majd Creeden megszólalt: – Gondolod, hogy ismét zsarolni fognak minket?

– Nem tudom.

– Valakinél csak ott van az rohadt film. *Ha nem nálad – gondoltam.*

– Igaz.

Csendben ballagtunk egymás mellett.

– A te kapcsolataid révén nem tudnád megtalálni?

– És te?

– Nekem nagyon óvatosnak kell lennem, de te, mint hírlapszerkesztő, körbeszimatolhatnál.

Vajon a zsebében van a film? Át akar ejteni?

– Próbálkozom.

– Mindkettőnket érint. A próbálkozás nem elég. Ha Goldstein találja meg, mind a ketten nagy bajba kerülünk. Én már hazudtam neki. Holnap rajtad a sor.

A házamhoz értem.

– Ha jól tudom, Mitchell szülei veszik meg a házat – mondta Creeden, miközben kaput nyitottam.

– Így van.

– Maradjunk kapcsolatban. Hol fogsz lakni?

– Most nézek lakást. Ha találtam, majd felhívlak. – Pokolian fáj a fejem. Minden vágyam az volt, hogy Creedentől megszabaduljak.

– Hívj majd fel. Próbáld megszerezni a filmet és ügyelj Goldsteinra.

– Jó.

Felballagtam a kocsni felhajtón, otthagytam kutyástól a kapunál.

Amikor a bejárati ajtót nyitottam, eszembe jutott, hogy Freda Hawest a nappaliban hagytam. Halkan léptem be, becsuktam és bezártam az ajtót és beléptem a nappaliba. Freda még mindig ott volt, még mindig aludt.

A konyhába mentem, felnyitottam a jégkockatartót, néhány kockát egy konyharuhába tettem és a fejemre szorítottam. Egy idő után alábbhagyott az őrlítő fejfájás. Órámra néztem. Egy óra tíz. Most már tudtam gondolkozni. Furcsa, hogy egy ilyen dúsgazdag ember, mint Creeden ilyenkor sétáltassa a kutyáját. Ő lett volna? Reméltem, hogy ő volt, mert biztos voltam benne, hogy Creeden megsemmisíti a filmet. De vajon Creeden volt-e?

Hangokat hallottam a nappaliból.

– Ki az? – kérdezte majdnem sikítva Freda,

– Én vagyok.

Igyekeztem erőt venni magamon, a jégkockákat a mosogatóba dobtam és bementem a nappaliba.

Merev háttal ült a széken, szemében rémület, de amikor meglátott, megnyugodott.

– A francba! Úgy megijesztettél, hogy majd kiestem a bugyimból!

– Elfelejtette? Nem is visel bugyit. – A bársecszekrényhez mentem, jó adag viszkit töltöttem magamnak. – Kér inni?

– Nem.

Válasza megdöbentett. Ránéztem. Kijózanodott, arca fenyegetően kemény lett.

– Megszerezted? Ahogy mondtam? – Előre hajolva meredt rám. – Úgyhogy most ideadod a dohányt.

Felét kiittam és letettem a poharat. Még mindig eléggé bizonytalanul álltam a lábamon, de agyam már kitisztult annyira, hogy tudjam, újabb problémával kell szembenéznem. Odamentem és leültem a közelében.

– Igen, ott jártam és megszereztem a filmet – mondtam.

Bólintott.

– Szóval megkapom a dohányt?

– Elég józan ahhoz, hogy felálljon? Rámmeredt. Szeme kitisztult.

– Mi a nyavalyáról beszélsz?

– Álljon fel és jöjjön ide. Felállt és odajött.

– Adja ide a kezét.

– Mi ez öcsi?

– Adja ide a kezét.

Kinyújtotta a kezét, megfogtam és a tarkómra húztam.

– Tapogassa meg, de óvatosan.

Ujjai végigtapogatták az egyre nagyobb dudort, ezután lehúzta és alaposan megnézte a fejem. Fájt, de hagytam. Felszisszent és arrébb ment.

– Hát ez mi?

– Megszereztem a filmet, de valaki a nyomomban járt és alaposan kupán vágott. A film most nála van.

Rettenetes dühbe gurult. Teli torokból ordított.

– Cserkész becsületszóra! Tudtam! Hazudsz! Ide a pénzt! Hallod? Ezerötszáz dollárt! Azonnal meg akarom kapni!

Ordibálását a fél utca meghallotta. Nem hittem, hogy létezik nő, aki ekkora lármát tud csapni. Hirtelen rájöttem, hogy ezen a csendes környéken valaki képes kihívni a rendőrséget.

Előrehajoltam és hüvelykujjammal keményen hasba böktem. Sikítózása oly hirtelen abbamaradt, mint amikor elzárják a rádiót. Hátratántorodott, száját eltátotta, egyensúlyát veszítve elterült a padlón.

– Hülye kurva, nyakunkra akarod hozni a zsarukat?

Hasát szorongatva bámult fel rám.

– Ha idejönnek, nagy bajba kerülsz. Állj már fel, ülj le és fogd be a szád!

Ott ült, levegő után kapkodott. Minthogy egyetlen mozdulatot sem tettem, hogy felsegítsem, feltápáskodott, a fenekét szorongatta.

– Te strici! Eltörted a hátgerincem! – De nem emelte fel a hangját. A székhez botorkált, belesüppedve nyögdécselt.

Cigaretára gyújtottam és vártam. Eltelt pár perc, amíg észhez tért.

– Nem csapsz be? Tényleg elvitte a filmet valaki?

– Gondolod, hogy én vágtam fejbe saját magam?

Ezen kicsit töprengett, azután bólintott.

– Nos, az a féreg megszerezte a kis balekokról szóló filmet – de a nagy halról nem.

– Hogy érted ezt?

– Két film létezik. Az, amelyiket tőled elszedtek, nem sokat ér. A másik: egymillió dollárt. – Töprengve nézett rám. – Mi lenne, ha te meg én összedolgoznánk, öcsi? Tiéd a negyede, a többi az enyém. Mit szólsz hozzá?

Abban a pillanatban csöngettek a bejárati ajtón.

Megragadtam Freda karját, felrángattam és a hálósobába vonszoltam.

– Nyughass és maradj csöndben! – Behúztam az ajtót, a bejárati ajtóhoz mentem, épp amikor másodszor tenyereitek a csengőre.

Eastlakere vigyáznak a rendőrök. Valaki odatelefonált és pillanatokon belül a helyszínen teremnek. Termetes rendőr állt a küszöbön, a kapunál meg egy fiatalabb, kevésbé természetes hekus.

– Mi folyik itt? – nézett a természetes, keze a pisztolytáskán. Felismertem.

– Üdvözlöm, Flynn. Hogy érti ezt? Jeges tekintettel nézett.

– Valaki telefonált, Mr. Manson. Női sikoltozást hallott.

– Jöjjön be – mondtam. – Sajnálom. Bedöglött a rádióm. A késő éjszakai horrort hallgattam.

Belépett és a nappaliba ment.

– A hálósobában voltam, amikor a rádió hangja hirtelen felerősödött. Bedilizett a készülék. Majd megsüketültem tőle. – Mosolyt erőltettem. – Sajnálom, ha zavart okoztam.

Gyanakodva nézett.

– Azt mondták, egy nő került veszélybe.

– Itt nincs semmiféle nő.

– Szóval a rádió volt, mi?

– Az. Holnap megcsináltatom.

A készüléket nézte és tudtam, hogy nagyon szeretné bekapcsolni – ő viszont tudta, hogy én vagyok a *The Voice of the People* főszerkesztője.

– Oké – mondta – riadalmat okozott, Mr. Manson.

– Én is megriadtam.

– Horror program volt, mi?

Tudtam, hogy ellenőrizheti, de nem láttam más megoldást.

– Az volt. Bólintott.

– Meglehetősen későn hallgat rádiót, Mr. Manson.

– Tiltja a törvény? – Farkasszemet néztünk és érzékeltem, hogy én vagyok a nehézsúlyú, ő meg a pillesúlyú.

– Hát, nagyon késő van.

Körülnézett, észrevette a gintócsát a szőnyegen, az én félig kiivott poharamat, Freda üres poharát. Ezt a rendőrt nem ejtették fejre.

– Rossz alvó vagyok – magyaráztam. Bólogatott. Majd a bejárati ajtó felé indult.

– És köszönöm őrmester, hogy ilyen gyorsan jött.

Jeges, barátságatlan tekintetet vetett rám: – Ez a munkám.

Figyeltem, hogyan megy le a kapuhoz, beszél a társához és kocsiba szállnak.

Freda kijött a hálósobából.

– Jól megjátszottad magad, öcsi. Tiszteletet kezdek érezni irántad.

– Mintha bárkit tisztelni tudnál... nem is ismered a szó jelentését. Menj be.

Felvonta a szemöldökét.

– Begerjedtél, öcsi? Persze, hogy a hálósoba az igazi területem.

Bement a hálósobába. A nappaliban villanyt oltottam, majd félrehúztam a sötétítő függönyt és láttam, hogy a rendőrautó még mindig ott rostokol. Néhány perc múlva elhajtott.

Fejem változatlanul lüktetett, de nem fájt annyira, hogy ne tudnék gondolkozni. Két film! Amit tőlem elszedtek, valószínűleg néhány ostoba libát mutat. Olyat mint Linda – de a második feltehetően egy Mabel Creeden kategóriába tartozót és az hozza a nagy pénzt. Abban rejlett a gyilkosság indítéka. A sötétben, az ablaknál állva jöttem rá, hogy a második film – melynek értéke a zsaroló szerint egymillió dollár – fontosabb lehet nekem, mint az, amit elszedtek tőlem. Leleplezi a gyilkost.

Bementem a hálósobába.

Furcsa volt ezt a nőt látni az ágyban – abban az ágyban, amelyben Lindával feküdtem. Magára húzta a takarót. Az olvasólámpa árnyakat rajzolt a falra.

– Felejtsük el a mai napot, öcsi – mondta. – Gyere ide. Csináljunk valamit.

Az éjjeliszekrényen álló óra szerint fél kettő múlt öt perccel. Még mindig fájt a fejem. Fáradt voltam – de nem annyira.

Az ágy szélére ültem és ránéztem.

– Mi ez a szöveg a második filmről?

– Öregem! Hogy te hogy keresed a bajt!

– Ledobta a takarót, hogy meztelen testét láthassam. – Vetközz le és nyugi!

Nyakig betakartam.

– Mi ez a szöveg a második filmről?

– Ó menj a pokolba! Aludni akarok. Ha nem akarsz lefeküdni velem, kopj le!

– Hogy is van ez a millió dollárral? Felcsillant a szeme.

– Érdekelne? Negyede a tiéd, a többi az enyém?

– Miért ne?

Megbámult, utána a fejét rázta.

– Nem. Te nem az a fazon vagy. Te nem fogsz zsarolni, ugye?

– Te igen?

– Ennyi dohányért. – A mennyezetre bámult. – Egy millió dollár! Gondold csak el, mi mindent lehetne csinálni velem!

Ha rá tudnám venni, hogy elárulja, hol a film!

– Hát igen... szép pénz. Hogy kezdünk hozzá?

– A film nálam van. Jesse megrémült tőle. Ideadta, hogy őrizzem meg. Azt mondta, hogy a kis balekokkal maga is elbánik, de a nagy halat csak ketten együtt foghatjuk ki.

– Szóval nálad van? Hol?

Karját a feje fölé emelte és rám mosolygott.

– Ez egy hatvannégyezer dolláros kérdés, öcsi. Nálam van, úgyhogy én egymillió dollárt érek.

– Hacsak nem lőnek le, úgy, mint Gordyt és akkor egy fillért sem érsz.

Elhúzta a száját.

– Bárki lőtte is le Jesset, a filmet nem kaparintotta meg. Bárki lelő engem, nem kapja meg. Jó helyre dugtam.

– Ki az a nagy hal a filmen?

– Jesse nem mondta meg, de a filmen egy nő látható. Le kell csak vetíteni és megtudom.

– Miből gondolod, hogy felismered a nőt? Kicsit gondolkozott, majd bólintott.

– Igen, ez a bibi... annyi gazdag spiné járt az áruházban.

– Én viszont felismerném. A munkámhoz tartozik, hogy ismerjem a város minden gazdag emberét. Mi volna ha összedolgoznánk? Hol a film?

– Még meggondolom. Van abban valami, amit mondasz, öcsi. Nem fekszel ide mellém?

Felálltam. Húsz perc múlva kettő. Változatlanul fáj a fejem.

– Ma éjjel nem. Megkönnyebbültnek látszott.

– Akkor tűnj el. Aludni akarok. Kimentem és a vendégszobában vettem magamnak ágyat. Aludni próbáltam, de millió gondolat forgott a fejemben. Végül felkeltem, a fürdőszobába mentem és bevettem egy altatót... hiba volt.

Telefoncsörgésre riadtam fel. Megnéztem az órát. Döbbsen állapotítottam meg, hogy fél tíz múlt öt perccel. A fejem még sajgott, de már nem fáj. Felkaptam a kagylót.

– Steve? – kérdezte Jean. – Jól vagy? Próbáltam összeszedni magam.

– Semmi bajom... elaludtam.

– Mr. Chandler hívat.

– Mondd meg neki, hogy mindjárt ott leszek.

– Tízkor megbeszélésed van Larry Hersche-vel.

Hersche a lap illusztrátora. Nem fontos.

– Halaszd el. – Kikeltem az ágyból. – Mennyi posta jött?

– Rengeteg.

– Oké, Jean, nemsokára bent leszek. Azután jutott eszembe, hogy Freda még mindig itt van. Nem maradhat itt. Délután jön Cissy takarítani. A hálószobába mentem, arra számítottam, hogy még mindig alszik, de az ágy üres volt. Körülnéztem, majd kimentem a konyhába. A mosogatón használt kávéscsésze állt.

– Freda?

Semmi válasz. Végigjártam a házat; Freda eltűnt. Hideg vizet csorgattam az arcomra, megborotválokztam, ezután visszasiettem a vendégszobába. Beágyaztam. A nagy hálószoba Cissyre marad, de főlősleges, hogy lássa: mindkét ágy használva lett. Rohanvást öltözködtem, miközben töprengtem, hogy hova tűnt Freda. Nyilván nem sétált gyalog a jó fél mérföldre levő taxiállomásig.

A garázsba jöttem rá: elvitte Linda Minijét. Visszamentem a házba és felhívtam. Rövid szünet után válaszolt.

– Én vagyok az – mondtam. – Mi történt?

– Parkolok és elhúszom a csíkot – zihálta.

– Elvitted a kocsimat!

– Ó igen. A 22 utcán hagytam. Kulcsa a kocsi szőnyege alatt. Figyelj, öcsi, kell a dohány. Ma este kilenckor találkozunk a 12. utcán az Annexben, hozzá ezeröttszáz dolcsit. Akkor majd beszélünk az üzletről – tette le a kagylót.

Én is letettem, kifelé indultam, amikor rendőrautó érkezett a ház elé. Megálltam, láttam kiszállni Goldstein hadnagyot. Mialatt bezártam az ajtót, odaért hozzám.

– Ráér egy percre, Mr. Manson?

– E pillanatban nem, hadnagy. Elaludtam és sietek; Mr. Chandler sürgősen hívat.

Rezzenetlen arccal nézett rám.

– Autózás közben beszélgethetünk.

– Oké.

Kinyitottam a garázsajtót, hátratulattam és Goldstein beszállt. Vezetés közben láttam a visszapillantó tükörben, hogy a rendőrautó követ.

– Mi foglalkoztatja, hadnagy? – kérdeztem, miközben besoroltam a forgalomba.

– A Gordy gyilkosság. Okom van feltételezni, hogy az Eastlake lakótelepen akadt néhány áruházi szarka. Az önkiszolgálóban ipari kamerákat szereltek fel. A központi kamera 16 mm-es filmmel dolgozott. Gordy hobija a fényképezés volt. Sem az áruházban, sem a lakásban nem találtunk filmet. Ez zsarolásra vall.

– Értem – mondtam közömbös hangon.

– Most tehát mindenkivel beszélek, aki az áruházban járt. Maga járt?

– Nem.

– A felesége?

– Igen.

Kis szünet után megkérdezte: – Rendszeresen?

– Azt hiszem.

Szememet az útra szegeztem. Erős volt a forgalom. Nem kellett a hadnagyra néznom.

– Szeretnék beszélni vele. Talán van valami ötlete.

– Kétlem.

– Mikor beszélhetnék vele?

– Pillanatnyilag Dallasban van.

– Hát, az se a világ vége. Örülnék, ha megadná az ottani címét.

– Semmi értelme. Biztos vagyok benne, hogy nem tudna segíteni magának.

– Mr. Manson, gyilkossági ügyben nyomozok!

Beláttam, hogy vereséget szenvedtem.

– Címeiket illetően rém rossz a memóriám. Leírtam valahová. Majd felhívom és megmondom magának.

– Legyen szíves, Mr. Manson.

A városba vezető autópályára értünk.

– Mr. Manson, szívesen vennék új ötleteket – mondta Goldstein. – Maga képzett újságíró. Mit gondol? Nehezen tudom elképzelni, hogy egy nő menjen be Gordy házába és lelője, könnyebben tudok elképzelni egy férjet, akinek a felesége lopott és akit emiatt zsarolnak. Maga mit gondol?

– Ésszerűen hangzik.

Hosszú hallgatás. Beértünk a városba. Megszólalt: – Tegnap éjjel bejelentés érkezett a rendőrségre, hogy a maga házában egy nő sikoltzott.

– Flynn őrmesterrel tisztáztam a dolgot. Bedilizett a rádióm.

Újabb hosszás hallgatás, majd amikor a Chandler-épület parkolójába értem, Goldstein azt mondta: – Mr. Manson, nekem a pletykára is figyelniem kell. Igaz-e, hogy maga és a felesége válófélben vannak?

Szembefordultam vele.

– Igaz, de nem tudom, mi köze hozzá.

– Hát persze – bólintott. – Megadja a felesége címét?

– Igen.

Szűrös szemmel mért végig.

– Mr. Manson, lehet, hogy az az éjjel sikoltozó nő nem is a rádió volt?

Tele lett vele a hócipóm.

– Ne gyanúsítgasson hadnagy. Amíg Mr. Chandler a főnököm, semmivel se gyanúsítgasson.

Ennél többet nem tehettem – de ezzel leállítottam. Amikor otthagytam, orrát dörzsölgetve meredt a semmibe.

Bementem Chandler irodájába. Azonnal láttam, hogy rossz hangulatban van. A dús szemöldöke közötti mély ránc veszélyt sejtetett.

– Ül le. Mit hallok rólad meg Lindáról? – Nem voltam olyan hangulatban, hogy hagyjam magam megfélemlíteni.

– Linda meg én úgy döntöttünk, hogy elválunk – feleltem, miközben helyet foglaltam.

Dühösen nézett rám.

– Figyelmeztettek. A te pozíciódban nem engedhető meg, hogy botrányba keveredj.

Ismét elkezdett fájni a fejem és hirtelen rájöttem, hogy fütyülök rá. Százharmincezer dollárom van a bankban. Visszamehetek Los Angelesbe. Megint rovatvezető lehetek.

– Figyelmeztetett, Mr. Chandler. Ezért lemondok. Mit szól hozzá?

Előrehajolt.

– Komolyan gondolod, Steve?

– Komolyan. Ha nem válhatok el anélkül, hogy magas lóról beszéljen velem, akkor itthagynom az egészet. – Haragja elpárolgott.

– Szó sem lehet róla. – Az asztalon fekvő dobozból szivart vett elő, levágta a végét, meggyújtotta, azután így folytatta: – Steve, ha te elmész, a lapnak vége. Remek munkát végzel. Felbukkant egy másik nő?

Eljött az egyenes beszéd ideje.

– Igen. Felbukkant. Linda belegabalyodott egy középkorú, csúnya lesbikus nőbe. Nekem nincs senkim.

Elfújta a füstöt, a parazsat nézte, majd grimaszt vágott.

– Megdöbbenesz, Steve.

– El tudja képzelni, hogy bennem milyen érzést keltett?

– Elhamarkodva bírálta, mi?

– Bírálni könnyű.

Megint szívott egyet, ezután vállat vont.

– Hammond azt mondja, hogy perelni fog.

– Ezt akartuk, nem? Chandler bólintott.

– De nem fog. Hamisan keverte a kártyáit.

– Ez minden, Mr. Chandler? Vár a munka.

Rámnézett és bólintott.

– Remekül végzed a munkád, Steve. Sajnálom ezt az ügyet. Szeretném ha tudnád, hogy veled vagyok.

– Köszönöm – álltam fel. – Nos akkor...

– Tennünk kell valamit Wally Mitforddal. Ha elég jól lesz, szeretném, ha üdülni menne.

Már félúton voltam kifelé. Megtorpantam.

– Wally már Miami-ban van.

Meglepődött.

– Igaz lenne? – rázta a fejét. – Ez a Borg! Mindig elhamarkodja a dolgot. Helyes. – Szivarjával intett felém. – Folytasd, Steve. Próbáld bajaidat elfelejteni. Én már el is felejtettem.

E végszó után leléptem.

Visszatérve irodámba, elintéztem a postát, Jeannel megtárgyaltam Rafferty cikkének szedéstükrét, majd nekiláttam a napi rutin feladatoknak. Jeannek szoltam, hogy asztalomnál ebédelek s ő elintézte Juddyval, hogy hozasson szendvicseket. Jean azt mondta, hogy ebédmeghívása van, de kettőre visszatér. Vajon a barátjával ebédel? Amikor kiment, kis szúrást éreztem a szívem táján.

Magamra maradtam az irodában, így nyugodtan felhívhattam Dallast.

A kagylót Linda anyja, Mrs. Lucas vette fel. Amint bemondtam a nevem, megkérdezte: minthogy válófélben vagyunk bölcs dolog-e, hogy Lindával beszéljek?

Azt mondtam, igen és némi várakozás után Linda jött a készülékhez.

– Goldstein hadnagy szeretne téged kikérdezni. Kemény fickó. Javasolom, hogy te meg Lucilla induljatok mexikói túrára. Legalább két hónapig maradjatok távol. – Mielőtt nyafogni kezdett volna, letettem a kagylót.

Biztos voltam benne, hogy Lucilla, aki nem esett a feje lágyára, felfogja a veszélyt és estére már úton lesznek. Linda anyja elég gazdag ahhoz, hogy útjukat finanszírozza.

A második szendvicسنél tartottam, amikor berobbant Max Berry.

– Jó ötletem támadt, Steve – rogyott le az asztal előtt álló székre. – Mit szólnál, ha kurkászni kezdenék Linsky szenátor körül? A vén csibész évek óta megszedi magát. Olyan füleseim vannak róla, amiktől a plafonig ugrik.

– Oké, Max. Nézz utána, mit tudsz kiásni.

Arcát dörgölte, habozott, azután kibökte: – Tudod, hogy van ez, Steve... pletykáinak. Lindáról...

Megdermedtem: elterjedt, hogy tolvaj?

– Mit mondanak Lindáról?

– Hát, hogy te meg ő... – feszengett. – Persze semmi közöm hozzá.

– Semmi baj, pajtás. – Megkönnyebbültem. – Igen, válunk. Erről jut eszembe: itt az új címem. – Kitéptem egy lapot az írótoimról, ráfirkáltam a címet és a telefonszámot. – Holnap költözöm.

– Jó. – A címre, majd rám nézett. – Borg szerezte neked?

– Borg! Nem, Jean.

– Ez Borg egyik bérlakása. – Tágra nyílt szemmel néztem rá.

– Borgnak vannak bérlakásai?

– Persze. Okos fiú. Pénzének nagy részét téglába és cementbe fekteti.

– Nem tudtam. Oké, Max, nézz utána, mit tudsz Lanskyról összeszedni.

Azt mondta, megteszi és ezzel elment.

Néhány percig megrakott íróasztalomat bámultam. Már megint Borg? Úgy éreztem, mintha valaki fenyegetően a nyomomba járna.

Töprengésemből a telefon csengetése riasztott fel és a következő órát szorgos munkával töltöttem.

Megjött Jean. Megkérdeztem, jól ebédelt-e. Némán bólintott. Amikor elkezdett gépelni, eszembe jutott Freda Hawes. Ezeröttszáz dollárt kért. Lehet, hogy ideadja a filmet. Kitöltöttem a csekket, benéztem Jeanhez, szoltam, hogy átmegegyek a bankba. Tizenöt darab száz dolláros bankjegyet vettem fel.

Ernie kijött az irodájából és rám mosolygott.

– Mit csinálsz majd annyi pénzzel, Steve? – kérdezte, miközben kezét ráztunk. – Nem akarod befektetni? A *Dow Jones* index mélyre süllyedt. Jó alkalom a befektetésre.

– Egen. Majd átjövök és megbeszéljük. Adj néhány tippet, Érné.

– Sajnálom, hogy elváltok.

– Igen. Viszlát. – Visszamentem az irodába.

Hat óráig dolgoztam, a nagyját elintéztam. Eszembe jutott, hogy telefonálnom kell a főkapitányságra. Goldstein hadnagyot kértem. Aki felvette, közölte, hogy házon kívül van. Bemondtam a nevem, és azt, hogy feleségem Dallasban, a Westside 1113 alatt található. Azt mondták, értesítik. Mire Goldstein nekilát, Linda és Lucilla felszívódnak Mexikóba. Ezt az egy problémát legalább megoldottam.

Úgy döntöttem, hogy mára elegendő volt. Hallottam Jean írógépének kopogását. Elpakoltam és az irodájába mentem. Abbahagyta és felnézett.

– Mikor költözöl, Steve?

– Lehet, hogy ma este. Nem láttam a bérleti szerződést. Ki a lakástulajdonos?

– A Western Properties.

– Azok kicsodák?

– Ingatlantulajdonosok.

– Max azt mondja, hogy Joe Borg a lakás tulajdonosa.

– Igaz. Ez a mellékfoglalkozása. Mr. Chandler nem helyeselné, ezért nem veri nagyodra. Én segítek Mr. Borgnak a lakások értékesítésében. Tudtam, hogy ez a lakás üresen áll. Ezért intézhettem el ilyen gyorsan.

Egymásra néztünk. Nyugodt tekintete nem árult el semmit.

– Bent maradsz még? – kérdeztem.

– Még egy fél órát.

– Hát én megyek haza. Még mindig vannak elrakni valók.

– Jó éjszakát, Steve

– Jó éjszakát.

Hazahajtottam, lezuhanyoztam, átöltöztem. Körbementem a házban. Semmit nem éreztem. Már nem az enyém. Két nap múlva behurcolkodnak Harry Mitchell szülei.

A következő órában rendet raktam. Cissy elég tisztességesen kitakarított, a hűtőszekrényt is kiürítette. Maradék ruháimat bőröndbe raktam és a kocsii csomagtartójába hajítottam.

Eszembe jutott: Freda azt mondta, hogy a 22. utcán hagyta a Minit. Taxit hívtam és azzal mentem a 22. utcába, ahol megtaláltam a Minit. Éjjel is nyitvatartó autó-dealerhez hajtottam és némi alkudozás után negyedannyit kaptam érte, mint amennyit ért.

Nyolc óra tíz. Fél órát töltöttem egy étkezdeben, szendvicset rágcáltam és megittam egy dupla viszkít. Azután eszembe jutott (úgy látszik, az utóbbi időben feledékeny vagyok), hogy kilenckor találkozóm van a Half Moon bárban Brenner őrmesterrel. Odatelefonáltam.

Amikor felvették a kagylót, megkérdeztem: – Jake?

– Egen.

– Szóljon Brennernek, hogy tízig nem érek oda.

– Oké.

Felhajtottam az italt és minthogy még mindig korán volt, úgy határoztam: gyalog megyek a 12. utcáig. Tíz perccel kilenc előtt érkeztem az Annexe.

Az Annex csillogó villogó bár, rengeteg tükörrel,, magas székekkel, félhomályos boxokkal, halk zenével és olyan bárfiúval, akinek muszklizait egy ló is megirigyelné.

A helyiség majdnem üres volt. Négy fiatal pár ült a bárpultnál: unatkozó, jólöltözött emberek. Körülnéztem. Freda még nem érkezett meg.

A bárpultos kivillantotta fogait. Viszkit kértem jéggel. Beültem az egyik boxba, ahonnan jól láthattam a bejáratot.

Negyed tízkor – már kezdtem izgulni – belépett Freda. Narancspiros ruhája fölött könnyű nyári kabátot viselt. Vállára vetve Pan-Am útításka. Meglátott, kicsit bizonytalanul jött oda és leült velem szemben. Spiccesnek tűnt.

– Dupla gint kérek, tisztán – mondta. Az italos odajött, felvette a rendelést, meghozta az italt és letette eléje.

Vártunk, amíg elmegy, utána Freda így szólt: – Lelépek, öcsi. – Nagyot fújt – ginfelhő borított el. – Micsoda napom volt! Össze-vissza szaladgáltam, mint a töketlen kutya. Ha egy lánynak annyi kapcsolata van, mint nekem és azt mind meg kell szakítania, akkor igencsak sok a dolga. – Előrehajolt, mereven nézett. – De a rohangálás ellenére volt időm gondolkodni. A zsarolás nem nekem való. Jessenek sem tett jót. Ki akar egy milliót, ha az jó esetben sitthez, rosszabb esetben golyóhoz vezet? Add ide a pénzt és tiéd a film. Itt van nálam.

– Honnan tudjam, hogy ez az a film? Felhajtotta az ital felét, majd bizonytalan ujjal mellbe bökött.

– Cserkész becsszóra.

– Oké. Megállapodtunk.

– Ide a dohányt, öcsi.

Körülnéztem. Senki nem figyelt ránk. Hátsó zsebemből kivettem az összegöngyölt pénzt és átnyújtottam az asztal fölött. Elkapta és kezításkájába tette. Ezután lehúzta az útításka cipzárját és ideadta a filmet.

– Ez az – mondta. – Én felszívódom. Vigyázz öcsi. Ez a film nagyon veszélyes, átkozottul örülök, hogy megszabadultam tőle.

– Hova mész?

– A világ végére. – Felhajtotta az italt, megborzongott és kicsúszott a boxból. – Életem legboldogabb napja lesz, ha sikerül a filmmel elkapni azt a csibészt, aki megölte Jesset.

Ekkor láttam utoljára.

NYOLC

Néhány perccel tíz után érkeztem a Half Moon bárba. Freda távozása után taxival mentem bankomhoz, ahol éjjel is tartottak széf-ügyeletet. Gordy már meghalt e film miatt. Nem vállalom a kockázatot. Csak akkor nyugodtam meg, amikor biztonságosan rázártam a széf kulcsát. Holnap szerzek egy vetítőt és megnézem.

Brennert az emeleti szobában találtam, söröspohárral a kezében. Rosszkezdvéen nézett rám, amikor becsuktam az ajtót.

– Hajnali szolgálatra vagyok beosztva. Aludnom is kell. Mi újság?

Leültem vele szemben. Valakiben csak meg kell bíznom. És ki lehetne jobb alany, mint egy rendőr? Így tehát meséltem neki Prédáról, a Gordy íróasztalába rejtett filmről, hogyan vágtak kupán, hogy tűnt el a film, hogy mondta el Freda, hogy létezik egy másik film. Ami most a bankomban van.

Kortyolgatta a sört, dohányzott, az asztalt nézte és figyelt. Mire befejeztem, homlokán apró izzadságcseppek gyöngyöztek.

– Gondolja, hogy Creedennél van?

– Remélem. Mert ha nála van, ő megsemmisíti.

Töprengett, tenyerével törölte le a homlokát. – Amíg az a film létezik, mindketten bajban vagyunk.

– Tudom. Egymásra meredtünk.

– És mi van a másodikkal? Mikor nézi meg?

– Holnap szerzek egy vetítőt.

– Én is akarom látni.

– Ki ne akarná? – A szemben lévő piszkos fehér falat néztem. – Ebédidőben idehozhatnám a filmet és a vetítőt.

Nemet intett.

– Négyig szolgálatban vagyok.

– Eljönne az új lakásomra? Ismét nemet intett.

– Mondok magának valamit, Manson. Goldstein figyeli magát. Ügyeljen. Lehet, hogy követik. Ha együtt látnak minket, nekem végem.

– Akkor mit tegyünk?

Gondolkozott, majd azt mondta: – Utánanézek, hogy követik-e. Adja meg a telefonszámát. Ha nem követik, éjjél körül felhívom. Annyit mondok, hogy „rendben” és leteszem a kagylót. Ha követik, nem hívom fel. Ha minden rendben, holnap este itt találkozunk. Hozza a filmet és a vetítőt... oké?

– Oké.

Újból rágyújtott, egy percig töprengett.

Azután azt mondta: – Nézzük, mi az ábra. Fussuk át a gyanúsítottakat. Adva van maga, én, Creeden és Latimer. A gyilkosságot a maga fegyverével hajtották végre, így maga áll lefelől. Most Goldstein fejével gondolkodom. De ha ez a kurva igazat mondott, akkor a nagy lóvé-Creendenre mutat... igaz?

Creedenre gondoltam. Gazdag, kemény és könyörtelen: nem az a fajta, aki megszarolható. Ha az ő felesége lopott és ha Gordy belőle akart egy millió dollárt kivásalni, Creeden gyilkossá válhatott. Volt rá lehetősége, hogy pisztolyomat ellopja, lelője Gordyt és visszategye a fegyvert.

De honnan tudhatta, hogy van fegyverem?

Megkérdeztem Brenner.

– Ebben a városban fegyverviselési engedélyt egy városi tanácsnok engedélyével adhatnak ki. Creeden pedig az.

– De az aláírása nem szerepelt az engedélyen.

– Nem kell hogy aláírja. Merő formalitás. Ő engedélyezi és a rendőrfőnök írja alá.

– Tehát tudhatta, hogy van fegyverem.

– Egen.

– Összefutottam vele a gyilkosság éjszakáján, Gordy házából jövet. Összefutottam vele, amikor leütöttek és elszedték a filmet. A fenébe! Minden jel Creedenre mutat.

Brenner gúnyosan mosolygott.

– Próbálja bebizonyítani.

Felírtam és odaadtam az új telefonszámomat.

– Most megyek a lakásba. Hívjon fel.

– Ha éjfélig nem jelentkezem, tudni fogja, hogy követik.

Kifelé jövet az utca végéig mentem, amíg egy taxit találtam. Megadtam az új címet, és kilestem a hátsó ablakon, hogy lássam, követnek-e. A forgalom erős volt. Rengeteg autó jött a taxi mögött. Megint úgy éreztem, mintha valaki a nyomomban járna. Nagyon magányos voltam.

A taxi megállt a ház előtt, fizettem és beszálltam a liftbe. Az új otthonom. Villanyt gyújtottam és körülnéztem. Idegen környezet – és milyen egyedül vagyok.

Bárkit bízott is meg Jean rendbehozatalával, az illető jó munkát végzett. Még egy rózsákkal teli váza is díszelgett egy gördíthető asztalkán – de ez sem segített rajtam.

A hálószobába mentem, levettem és az ágyra dobtam a zakómat. Kezet mostam a fürdőszobában. Ilyen lesz jövődöbeli életem? – mormoltam,

miközben kezemet megtöröltem. Ilyen egyedül leszek? Jeanre gondoltam. Milyen más lenne, ha itt volna! Milyen csodálatos lenne!

Visszaballagtam a nappaliba és leültem. A széfbe zárt filmen gondolkoztam. Ha vetítéskor Mabel Creident mutatja lopás közben, akkor mit csinállok? Odaadom Golsteinnak? Nem. Creiden visszaüt, engem is belekever és Linda tolvajlása napvilágra kerül. Chandler pillanatnyilag teljes mellszélességgel kiáll mellettem, de Linda lopása miatt azonnal kiteszi a szűrőm.

Életbiztosításnak megtartom a filmet. Valakinél ott a magnószalag, amelyen Gordy zsarolással fenyeget. 'Ennél a valakinél lehet az a film is, amely Linda lopását bizonyítja. Ha ez a valaki Creiden, bizonyítéknak használhatja ellenem, arra az esetre, ha Goldstein őt gyanúsítaná. Egy dörzsölt védőügyvéd rámveri a gyilkosságot.

Órámra néztem. Tizenegy óra húsz. Éjfélig fennmaradok, remélem, Brenner felhív. Rágyújtottam, próbáltam elengedni magam, de gondolataim csak nem hagytak békén.

Megszólint a bejárati csengő.

Megmerevedtem, haboztam, jó néhány pillanat eltelt, mire felálltam, az előtérbe mentem és kinyitottam az ajtót.

Goldstein hadnagy állt a folyosón. Mögötte testes férfi, akiről lerítt, hogy rendőr.

– Láttam, hogy világosság van magánál, Mr. Manson – mondta udvariasan Goldstein. – Bejöhettek? Bemutatom Hammer őrmestert.

Félreálltam.

– Éppen lefeküdni készültem, hadnagy, de fáradjanak be. Isznak valamit?

– Nem, köszönöm. – Bement a nappaliba, körülnézett, elismerően bólintott.

– Csinos lakása van. **208**

– Most költöztem be. Honnan vette a címemet?

Leült egy székre. Hammer az asztal mellett foglalt helyet.

– Megvannak a magunk módszerei – válaszolta Goldstein és halványan mosolygott. – Próbáltam kapcsolatba lépni a feleségével, Mr. Manson. Megtudtam, hogy Mexikóban utazgat.

– Valóban? Válófélben vagyok, hadnagy. Őszintén szólva cseppet sem érdekel, hogy feleségem pillanatnyilag hol tartózkodik.

Egy karosszék karfájára ültem. Hosszú szünet után megkérdeztem: – Ezért kerestél fel?

– Nem... nem... – fürkésző tekintettel nézett. – Mr. Manson, a maga fegyvere izgat még mindig. Amikor Mr. Borgnak a maga számára kiadták, egy doboz töltényt is mellékeltek... ötven töltényt. Igaz?

Feszültséget éreztem.

– Igaz.
– Az a doboz megvan még?
– Igen.
– Be kellett volna szolgáltatni.
– A költözködés zűrzavarában megfeledkeztem róla. Ha megmondja, kinek adjam vissza, holnap visszaviszem.
– Nem akarjuk ezzel fárasztani. Adja ide most.
– Hadnagy, csak nem azt akarja mondani, hogy féltizenkettőkor azért jött, hogy elvigyen egy doboz töltényt?
– Kérem a töltényeket! – reccsent rám.
Vállat vontam és egy szekrényhez mentem. Némi turkálás után megtaláltam és odaadtam neki. Ő továbbadta Hammernek, aki megvizsgálta a töltényeket.
– Hat hiányzik – közölte kemény, tompa hangon.
– Megtöltöttem a pisztolyt – magyaráztam. – Ne feledje, hogy a pisztolyt ellopták. És vele a töltényeket.
– Igaz. – Goldstein a kezét nézegette. – Mr. Manson, ismeri Freda Hawest?
– Hirtelen felvetette fejét, keményen kutató pillantással nézett. Övön aluli ütés volt, annak is szánta, s én egy rövid pillanatig meginogtam.
– Igen.
Visszanyertem egyensúlyom, de a kár már megesett. Creeden figyelmeztetett, hogy Goldstein veszélyes. Most egy sunyi kérdéssel ilyen reakciót váltott ki belőlem.
– Mikor látta utoljára?
Úgy éreztem itt az ideje, hogy fölényeskedjek.
– Miért válaszoljak erre a kérdésre, hadnagy?
Előrehajolt, keményen rámnézett.
– Ma este agyonlőtték. A mellette talált töltény ugyanolyan, mint amelyet maga kapott. Okom van feltételezni, hogy a gyilkos fegyver is ugyanaz, mint amivel Gordyt megölték: a fegyver, amelyről azt állítja, hogy kilopták a kocsijából. Ezért ismét megkérdezem: mikor látta utoljára?
Hosszú csend telepedett közénk, mereven néztem Goldsteint. Éreztem, hogy kiráz a hideg és arcomból kifut a vér.
Goldstein meg Hammer úgy lestek, mint macska az egeret.
– Meghalt? – sikerült végre kinyögni.
– Igen. Meghalt.
Nem hiába töltöttem éveket az újságírók rideg világában. Összeszedtem magam, agyam dolgozni kezdett.
– De az isten szerelmére! Pár órával ezelőtt láttam!
– Két órával ezelőtt... találkozott vele?

– Igen. – Kerekeim gyorsabban forogtak. – Megmagyarázom. Gordy meggyilkolása óta – csakúgy, mint maga – szünet nélkül azon törtem a fejem, miért ölték meg. Sikeres lapot adok ki. A Gordy gyilkosság szenzáció, tehát úgy döntöttem, hogy utánanézek a maga által felvetett zsarolási feltételezésnek. Az egyetlen ígéretes forrás ez a nő, ez a Freda Hawes volt. Gondoltam, nekem többet elárul, mint magának, ezért felhívtam telefonon. Riadt volt, le akart lépni, de útiköltségre volt szüksége. Azt mondta, olyan információi vannak, amiket hajlandó ezeröttszáz dollárért eladni. Felkeltette érdeklődésemet. Kivettem a bankból a pénzt és az Annex bárban találkoztunk. Beszélgettünk. Félig részeg volt és erősen ijedt. Azt mondta, valaki megölheti őt is, akárcsak Gordy-t. Gordynál volt egy film, amelyen néhány Eastlakeben lakó nő szerepelt lopás közben és Gordy zsarolja őket. Tudni akartam, hogy ha megmondja, hol a film, megkapja-e a pénzt. Nagy gyakorlatom van emberek kikérdezésében, és biztos voltam benne, hogy nem ver át. Odaadtam a pénzt s ő közölte, hogy a film Gordy íróasztalának rejtett fiókjában van. Az asztallap alatt van egy kis fogantyú, annak elfordításával kinyílik a rejtkehely. Negyed tízkor találkoztunk és húsz perccel később távozott a pénzzel. Holnap szándékoztam felhívni magát, hogy elmondjam, nézze meg az íróasztalt. Biztos vagyok benne, hogy rátalál a filmre.

Láttam, hogy Hammer szorgosan ír a jegyzetfüzetébe. Goldstein töprengve nézett, orrát simogatta.

– Mr. Manson, maga mit csinált azután, hogy a nő elment?

Ügyelj, mondtam magamnak, ne keverd bele Brennert.

– A Half Moon bárba mentem. Tíz után értem oda.

– Minek ment oda?

– Információért. Freda Hawes említette, hogy gyakran megfordul ott. Háttéranyagot kerestem. Beszéltem az italossal, de vagy Freda hazudott, vagy az italos tagadott. Semmit nem tudtam kiszedni belőle, ezért hazajöttem.

Goldstein hosszasan tanulmányozott, majd bólintott.

– Amikor idejöttem, miért nem beszélt nekem erről, Mr. Manson?

– Adott rá időt, hadnagy?

Ismét behatóan nézett, azután megkérdezte: – Tehát ezeröttszáz dollárt adott neki ezért az információért... Készpénzben?

– Igen. A pénzt a kézitáskájába tette. És volt nála egy Pan-Am utazótáska is.

– Amikor rátaláltak, sem a kézitáska, sem az utazótáska nem volt nála.

– Ha megtalálja a filmet, hadnagy, választ kaphat minden kérdésre.

– Igaz. – Megdörzsölte orrát és felállt. Elindult az ajtó felé. Hammer őrmester felkapta a doboz töltényt és utána eredt. Goldstein megállt és

rámnézett. – Mr. Manson, elősegíthetné a nyomozást, ha őszinte lenne hozzám. Gordy zsarolta magát?

– Mi volna, ha megvárná, amíg a film előkerül, hadnagy? Lehet, hogy zsarolt, de nem én voltam az egyetlen.

– Mr. Manson, még találkozunk – szolt vissza és ezzel elmentek.

Vártam, amíg a lift lement, azután ültem csak le, remegő lábbal.

Goldstein nem a levegőbe beszélt. Azt mondta, hogy a fegyver, amivel Prédát megölték, ugyanaz volt, mint amit Borgtól kaptam. Goldstein – csakúgy, mint Brenner – azonosította a hüvelyt. Jean azt mondta, hogy egy szemetes zsákba dobta a cuccot. Biztosak voltunk benne, hogy a fegyver elveszett, de úgy látszik, nem így történt. Az az érzésem, hogy valaki állandóan a nyomomban járt. Lehet, hogy az a valaki követett Jean lakásáig, azután őt követte, látta, hova dobta el a fegyvert és amint Jean visszafordult, kiszedte a szemétből? Ez lehet az egyetlen magyarázat. Valaki, aki a második filmen szerepel és aki mindenre el van szánva, hogy megszerezze. Annyira elszánt az a férfi vagy nő, hogy Fredát is figyelte. Amikor meglátta az útitáskával, biztos volt benne, hogy a második film a táskában van és ugyanolyan könyörtelenül lelőtte, mint Gordyt – az én fegyveremmel.

Kivert a hideg veríték. Több mint valószínű, hogy a gyilkos tört be hozzám, tépte ki a magnószalagot, hogy Gordy halálát rám kenhesse. Ő lehetett az is, aki fejbevágott és elvette az első filmet.

Creedenre gondoltam. Benne láttam a könyörtelen gyilkost. Órámra néztem. Öt perc múlva éjfél. Tudtam, hogy Creedenék sokáig szoktak fennmaradni. A telefonhoz mentem és felhívtam.

Felesége, Mabel vette fel a kagylót.

– Hello Mabel, itt Steve Manson. Elnézést a késői zavarásért. Beszélhetnék Markkal?

– Mark odalent van a városban. Bármely pillanatban itthon lehet. Üzleti vacsorán van. Nem tudom, miért tart ilyen sokáig.

– Néhány szót akartam volna váltani vele. Holnap hívom.

– Steve... Úgy sajnálom, hogy válnak. Kénytelen voltam tíz percig hallgatni sopánkodását, de végül belefojtottam a szót.

– Nos, akkor jöjjön és látogasson meg bennünket, Steve. A magányos férfi mindig keresett portéka – nevetett élesen.

Azt mondtam, okvetlenül, és letettem a kagylót.

Nem sokat nyertem, csupán annyit tudtam meg, hogy Creeden a városban volt Freda halála idején.

Tovább forgattam meddő gondolataimat. Észrevettem, hogy negyed egy van – eszembe jutott, hogy Brenner azt mondta, éjfél után telefonál, ha

bizonyítéka van rá, hogy követnek. Ez tehát azt jelenti, hogy szakképzett zsaruk posztóinak az épület előtt.

Bizonyos vagyok benne, hajtogattam magamban, hogy a helyzet kulcsa a második filmben rejlik. De ha állandóan a nyomomban vannak, hogyan juthatok hozzá, hogyan bérelhetek vetítőt és nézhetem meg anélkül, hogy a zsaruk rámtörnének?

Bemegyek a bankba – az nem kelthet gyanút. Magammal viszem az aktatáskámat. Úgy volt, hogy befektetésekről tárgyalok Emiével. Amikor velem végzek, lemegyek a széfhez és kiveszem a filmet. Nem valószínű, hogy a kopók tudnak a széfről.

Freddie Dunmore fényképész, műterem tulajdonos. Rengeteg művészi fotót készített a lapnak. Ez sem kelthet gyanút. Bizonyára van alkalmas vetítőgépe. Megdumálom, hogy tíz percig engedje át nekem a vetítőszoját.

Majdnem egy óra. A hálósobába mentem és megágyaztam. Gyorsan lezuhanyoztam, pizsamát vettem fel és bebújtam az idegen ágyba. Ott fekve, az olvasólámpa rajzolta árnyékokat nézve rájöttem: mégis hiányzik a régi otthonom. Hozzá kell szoknom ehhez az idegenséghez.

Milyen más lenne, ha Jean mellettem feküdne ezen a terjedelmes ágyon! Választottja fölött töprengtem, belémszúrt a féltékenység. Ki tudja? mondtam magamnak, lehet, hogy megunják egymást és akkor nekem mégis lesz valamennyi esélyem. Amikor eloltottam a lámpát, azt mondtam magamnak: ő az egyetlen nő, aki jelent nekem valamit. A sötétben fekve rá gondoltam. Azután eszembe jutott valami, amit apámtól hallottam gyerekkoromban. Apám meg én remekül kijöttünk egymással. Nyájas, megértő, de nem túl sikeres férfi volt. Azt mondta: – Nézd, Steve. Mondok neked valamit, amit jól meg kell fontolni. Ha valóban akarsz valamit, ne engedd ki a kezedből. Ragaszkodj hozzá, tarts ki mellette és ha elég kitartó vagy, előbb-utóbb megszerzed. – Mosolygott és összekócolta a hajam. – Velem az a baj, hogy soha semmit nem akartam igazán.

Nos, én akarom Jeant. Apám szavaira emlékezve elhatároztam, hogy ragaszkodni fogok hozzá. Ezzel a gondolattal aludtam el.

Furcsa dolgok az álmok. Azt álmodtam, hogy nem vagyok egyedül. Almomban árnyalak nézett le rám. Körülöttem mozgott – sötét elmosódott alak, se nem férfi, se nem nő; csak egy néma, félelmetes alak és álomban tudtam, hogy bántani akar.

Felriadtam. Mást nem hallottam, mint a lent zajló forgalmat. Izzadtságban fürödtem. Hallottam, hogy lemegy a lift és megnéztem az éjjeliszekrényen álló óra világító számlapját. Hús perc múlva négy.

Megfordultam, vállamra húztam a takarót.

De aznap éjjel már nem jött álom a szememre.

Másnap reggel irodába menet állandóan figyeltem a visszapillantó tükröt, de a forgalom olyan erős volt, hogy nem tudtam kivenni, követnek-e.

A tudat, hogy figyelnek, nyugtalansággal töltött el. Elhatároztam, amint végzek a postával, Jeanre bízom az irodát és átmegyek a bankba a filmért. Némi szerencsével már ebéd előtt megtudhatom, hogy ki van rajta. De ez nem adatott meg. Amikor beértem az irodába, ahol Judy már dolgozott, forgószékén felém fordult.

– Jó reggelt Mr. Manson. Jean beteget jelentett.

Megtorpantam.

– Nem is jön be?

– Nem, Mr. Manson. Ágyban fekszik. Tegnap este elrontotta a gyomrát.

– Rosszul van? Judy bólintott.

– Azt hiszem igen, de azt mondta, holnapra rendbe jön.

Szóval akkor hat előtt nem léphetek le. Ha Chandler ideszól és megtudja, hogy egyikünk sincs bent, felkapja a vizet.

– Mr. Manson, elintéztam a postabontást és idehívtam a titkárnői szolgálattól Miss Shelleyt. Neki diktálhat.

– Nagyon jó... köszönöm. Nagynehezen átevicckéltem a délelőttön.

Tiszta szerencse, hogy nem mentem a bankba, mert rövidebb tizenegy után betoppant Chandler. Azt mondta, ideje, hogy Linsky szenátor körül szimatolni kezdjünk. Örült, amikor közöltem, hogy Max Berry már munkálkodik rajta.

Judy hozott szendvicseket ebédre. Szóltam neki, hogy adja át a városi vonalat és menjen ő is ebédelni, így aztán egyedül maradtam az irodában. Judy alig tíz perce volt távol, amikor csöngött a telefon. Hallottam, hogy érmék koppannak a készülékben; Brenner jelentkezett.

– Figyeljen ide, Manson, követik magát. Ne becsülje le ezt a párost. Szakemberek, úgyhogy vigyázzon.

– Adjon róluk személy leírást. Minthogy tegnap éjjel nem hívtam, gondoltam, hogy követnek, de nem sikerült kiszűrni őket. Jó lenne, ha tudnám, milyen kocsival járnak és hogy néznek ki.

– Sötétkék Mustang XP 55001 – válaszolt. – Taylor magas, sovány, sötét haját kefefrizurában hordja, sportöltözéket visel. O'Hara alacsony, zömök, vöröshajú, sötét ruhát és sötétkék kalapot visel, de fogadni mernék, hogy egyiküket sem fogja kiszűrni: ezek profik. – Rövid hallgatás után megkérdezte: – Megnézte már a filmet?

– Ma estig nem jutok hozzá.

– Utána beszélünk telefonon. Nem kockáztathatom meg, hogy együtt lássanak bennünket. Tudja-e, hogy bajban van? Úgy hiszem, azt mondta, hogy elvesztette a fegyvert.

– Én is azt hittem. Bedobták egy szeméttartóba. Valaki meglátta és kiszedte.

Brenner morgott.

– Goldstein nagyon nyüzsög. Lakástelefonját holnaptól lehallgatják.

Megmerevedtem.

– Ez a vonal tiszta?

– Ehhez a vonalhoz nem nyúlhat. Túlságosan retteg Chandlertől ahhoz, hogy az ő vonalait próbálja lehallgatni.

– Rám gyanakszik? – kérdeztem. Éreztem, hogy tenyerem megnedvesedik.

– Még nem jutott el a vádemelésig, de fogát már magába vájta és nehéz lesz lerázni. Nézze meg a filmet. Holnap újra hívom ugyanebben az időpontban.

Felálltam, az ablakhoz mentem és a nyolc emelettel lejjebb nyüzsgő utcát néztem. Öt percre tellett, amíg Taylort megláttam. Ha Brenner nem ad róla személyleírást, mindennapi járókelőnek néztem volna; de most láttam, ahogy ott áll, egy tűzcsapnak támaszkodva újságot olvas. Alaposan megnéztem (ezután már bárhol felismerem), azután a társát, O'Harát kerestem, hiába. Valószínűleg az előtérben tartózkodott.

Ezután csengett a telefon és megint nekiláttam a napi munkának.

Negyed három körül felhívtam Jeant.

Meglehetősen halk hangon szólt bele. – Sajnálom hogy rosszul lettél, Jean. Most, hogy érzed magad?

– Javulóban. Esküszöm, hogy soha az életben nem eszem többé kagylót. Hogy boldogulsz?

Elmondtam, hogy Judy mindent megszervezett.

– Nem bánod ha meglátogatlak? – folytattam. – Hat után jönnek és hozhatnék valamit.

– Köszönöm, nagyon rendes vagy, de a gyomrom nem viselne el látogatót.

Kicsit csalódtam.

– El tudom képzelni. – Néhány pillanatnyi hallgatás után megkérdeztem: – Jean, emlékszel, hogy valamit bedobtál a szemébe?

– Igen.

– Valaki követett és megtalálta. Hallottam, hogy felhördül.

– Most ne! Ez a vonal a központon keresztül fut. Holnap bent leszek – tette le a kagylót.

Hosszú pillanatokig néztem a kezemben lévő kagylót, ezután letettem. Épp akkor kopogtak, Max Berry lépett be.

Délután ötig dolgoztunk az anyagon, amelyet Linsky szenátorról szedett össze. Szenzációs anyag volt, megdicsértem érte. Boldogan vigyorgott és közölte, hogy most nekiáll a cikk megírásának.

A vele töltött idő miatt több feldolgozni való maradt az asztalomon, mint amire számítottam. Teljesen beletemetkeztem; Judy benézett és megkérdezte, hogy haza mehet. Órára néztem: fél hét volt.

– Természetesen. Beszéltem Jeannel. Úgy véli, holnap már bejöhet. Mindent köszönök, Judy.

Örült.

– Mr. Manson, maga még nem végzett? Még át kellett néznie néhány levonatot.

– Körülbelül egy óra múlva. – Felálltam, bezártam mögöttem az iroda ajtaját, utána visszamentem íróasztalomhoz és tovább dolgoztam.

Hét után végeztem. Freddie Dunmoret hívtam a műteremben.

– Épp, hogy elkaptál, Steve. Nagyon sietek. Feleségem egy istenverte partit rendez és égre-földre megesküdtem, hogy időben otthon leszek. Mi kéne?

– A vetítő, Freddie.

– Semmi hézag. Holnap reggel átküldetem.

– Ma este kell. Felnyögött.

– Oké. Itt hagyom valakinél...

– A vetítoszobádra is szükségem volna este – szakítottam félbe.

Dunmore sok megbízást kapott a laptól. Nem engedhette meg magának, hogy visszautasítson.

– Isten legyen irgalmas hozzám! Oké. Felhívom Bettyt... meg fog ölni.

– Nem hagyhatnád valahol a kulcsot? Lehet, hogy későn érek oda. Levetítem a filmet, utána bezárok és visszateszem. Mit szólsz hozzá?

– Tudod a vetítőt kezelni?

– Azt hiszem.

– Jó, akkor oké. És az ég szerelmére, el ne felejtsd bezárni a műtermet. Rengeteg értékes felszerelés van itt, nem szeretném, ha lába kelne.

– Hol találom a kulcsot?

– A bejárati ajtó felső peremén. Az a pótkulcsom. Úristen! Máris húsz perc késésben vagyok! Viszlát, Steve.

Most még le kell ráznom a két zsarut. Brenner figyelmeztetése jutott eszembe: csak nem elsietni. Elöttem van az egész éjszaka.

Az ajtó felé indulva megálltam. E film miatt megöltek már két embert. Lehet, hogy én leszek a harmadik. A szekrényhez mentem, elővettem a Max Berrynek szánt, de még át nem adott pisztolyt. Megtöltöttem, felvettem a pisztolytáskát, rá a zakót és eloltottam a lámpákat. Bezártam az irodát, majd kezemben aktatáskával, liften lementem az előtérbe.

Alacsony, zömök, vöröshajú, sötétkék kalapot viselő férfi tanulmányozta elmerülten a lift jelzőabláját. Egyetlen pillantást sem vetett felém. Igazi profi. Mikor az utcán megálltam és visszanéztem, akkor is a jelzőablát nézegette.

Beszálltam a kocsiba és besoroltam a forgalomba. Három perccel később felfedeztem, hogy a mögöttem jövő harmadik kocsi a kék Mustang. Nem nagy ügy, ha az ember tudja kit és mit keressen.

Az Imperial szállóhoz hajtottam és abba az étterembe mentem, ahol rostos sült húsokat szolgálnak fel. Henri, a főpincér, jól ismert és szívélyesen üdvözölt. Sarokasztalt kértem, hátamat a falnak vetve figyeltem a bejáratot. A konyhafőnök ajánlatát rendeltem, és addig is, amíg meghozták, cigarettára gyújtottam és egy száraz martinit kortyolgattam.

Néhány perc múlva Taylor érkezett a bejáratához, körülnézett, úgy tett, mintha engem észre sem venne, azután visszahúzódott az előtérbe. Henri szolgált ki és minthogy nem volt sok vendég, körülöttem lebzsel, a lapomat dicsérte. Örültem neki. Taylor megint benézett, mintha egy vendégre várna, majd ismét eltűnt.

– Henri – mondtam, amikor az étkezést befejeztem – ma este a lap megbízásából járok el. Nagy szenzációra vadászok. A *Sun* két riportere üldöz, remélik, hogy valamit kiszimatolhatnak. – Zsebemből tizest vettem elő és odacsúsztattam. – Van itt hátsó kijárat?

Szeme felcsillant – nagyon tetszett neki az ügy.

– A szolgálati ajtón át menjen egyenesen előre, néhány lépcsőt lefelé és a szembelevő ajtón – ami be van riglizve, de nincs bezárva, kijut a Granby utcára.

– Henri, legyen szíves nézzen ki az előtérbe. Ketten vannak: az egyik magas, sötéthajú, kefefrizurás, a másik alacsony, vörös. Ha úgy tesznek, mintha el lennének foglalva, dörzsölje meg a tarkóját.

– Jó, Mr. Manson.

A szolgálati ajtó alig két yardra volt tőlem. Székemet hátratoltam, dobogó szívvel lestem a bejárat felé ballagó Henrit. Megállt, néhány menükártyát szorongatott, mintha vendégre lesne, majd megdörzsölte tarkóját.

Felpattantam, átrohantam a szolgálati ajtón, majdnem nekiütköztem egy teli tálcaát cipelő pincérnek, majd leszáguldottam a lépcsőn, elhúztam a riglit és kint voltam a meleg éjszakában.

Mellém szegődött a szerencse. Üres taxi közeledett felém. Beugrottam és szóltam a sofőrnek, hajtson gyorsan a Plaza mozihoz – az ugyanis a bank közelében volt.

Mélyeket lélegezve dőltem hátra. A szűk utcából kikanyarodva kinéztem a hátsó ablakon, de sehol senki. Egészen biztos leráztam őket. És most jöhet a film.

Az ügyeletes tisztviselő széles mosollyal üdvözölt.

– Jó estét, Mr. Manson. Ki akarja nyitni a széfet?

– Igen. Lemehetek?

– Hát persze. Charlie odalent van. Ő majd segít. – Amikor elindultam a páncélszekrények felé vezető lépcsőn, utánam szólt: – Ó, Mr. Manson, majdnem elfelejttem. Telefonüzenet várja.

Rámeredtem.

– Engem.

– Fél órával ezelőtt jött. – Átnyújtott egy cédulát.

Sürgős. Hívja a Western 00798-at

– Ha most akarja visszahívni, ott jobbra van egy fülke.

Bementem a fülkébe, bedobtam az érméket, tárcsáztam és vártam. Brenner volt a vonalban. – Ki az?

– Manson. Mi van?

– Taylor ma este jelentette Goldsteinnak, hogy Webber két embere követi magát. Dörzsölt fickók, de Taylor kiszúrta őket. Van valami fogalma, hogy miért követik?

Az értesülés annyira megrázott, hogy agyam megbénult. Ismét azt a jeges rémületet éreztem.

– Manson?

– Fogalmam sincs.

– Tehát most már négy profi jár a nyomában. Vigyázzon magára. Úgy néz ki, hogy nagyon nagy bajban van.

Összeszedtem és gondolkodásra kényszerítettem magam.

– Tudna adni személyleírást?

– Természetesen. Velük dolgoztam, mielőtt Webberhez szegődtem volna. Mayer nagy darab, olyan 45 év körüli, bal arcán széles fehér sebhely – egy narkós késelte meg, amikor őrizetbe vette. Freeman magas, ötvenes, biceg – autókarambolja volt.

Ezek ketten követtek-e a bankhoz? Vajon miért követnek... a filmért? Szörnyen védtelennek éreztem magam, ahogy ott álltam, izzadtán, a levegőtlen telefonfülkében.

– Magánál van már a film?

– Még nincs.

– Hát akkor vigyázzon – tette le a kagylót.

A fülke falához dőlve töprengtem. Abban biztos voltam, hogy Taylort és O'Harát leráztam, de fogalmam sem volt, hogy sikerült-e Webber embereitől is megszabadulni. Semmit sem kockáztathatok. Semmiképpen sem mehetek ki az utcára, zsebemben a filmmel. De mitévő legyek? Néhány perc múlva új ötletem támadt. Kiléptem a fülkéből és lementem a páncélterembe.

Az időszedő, kövér, szívélyes Charlie jöttömre felállt.

– Ilyen későn, Mr. Manson?

– Igen. Szeretném kinyitni a széfet. Velem jött, az első zárat az ő kulcsával nyitotta ki, majd oldalt lépett, mialatt én, saját kulcsommal, kinyitottam a másodikat. Kivettem a filmet rejtő dobozt.

– Charlie... van ekkora borítékja? – mutattam neki a dobozt.

– Hogyne lenne... itt van kéznél. – Borítékot vett elő. A kazettát kivettem a dobozból, a borítékba tettem és lezártam. Szemem sarkából lapos ólomdarabot vettem észre, amit Charlie valószínűleg papírnehézeknek használt.

– Charlie, akar ötven dollárt keresni? – Szeme majd kiugrott a gödréből.

– Tegyen próbára, Mr. Manson.

Max Berry címét írtam a borítékra.

– El tudná ide juttatni személyesen, még ma éjjel?

Megnézte a címet.

– Hát persze, Mr. Manson. Nincs messze az otthonomtól. De éjjel kettőig szolgálatban vagyok.

– Semmi baj. Figyeljen, Charlie, ez szigorúan titkos. A lappal van kapcsolatban. Ne a kezében vigye, hanem a zakója alatt. Megértette?

Szeme ismét kidüledt, de bólintott.

– Hadd lássam, hová teszi. Kigombolta szürke egyenruhájának zakóját és bedugta a borítékot.

– Jól van. Tartsa ott, amíg át nem adja személyesen Mr. Berrynek. – Odaadtam az ötven dolláros bankót. Ekkor felemeltem a kis ólomrudat. – Megkaphatom?

– Természetesen, Mr. Manson.

Az ólomrudat az üres dobozba tettem – hogy súlya legyen – majd a dobozt az aktatáskámba raktam.

– Oké Charlie... megbízom magában.

– Nyugodt lehet, Mr. Manson. Ez a boríték – ütött a mellkasára – fél háromkor Mr. Berry kezében lesz.

Felmentem a lépcsőn és ismét be a telefonfülkébe. Maxet tárcsáztam. Némi szünet után, álmos hangon válaszolt.

– Max! Itt Steve. A bank küldönce lezárt borítékot visz hozzád. A tartalma: dinamit. Két embert öltek meg miatta, és azt hiszem, hogy Wallyt is ezért verték össze. Dugd el jól, hogy senki se találhassa meg.

– Az isten szerelmére! Mi van benne? – kérdezte nagyon is éber hangon.

– Nem mondhatom el. Ne nézd meg. A küldönc fél három körül érkezik oda. Tartsd magadnál, amíg holnap az irodából felhívlak.

– Oké, Steve.

Mielőtt a fülkéből kiléptem volna, kinyitottam a pisztolytáskát, meggyőződtem róla, hogy könnyen ki tudom rántani a fegyvert, majd szorosan hónom alá fogva az aktatáskát, kiléptem az éjszakába.

Gyorsan mentem, taxit kerestem, de ezúttal hiába.

Ennyire erősen még soha nem éreztem, hogy nyomomban járnak. Állandóan hátrapillantottam. Ilyen későn éjjel a város szíve majdnem teljesen kihalt. És ekkor bekövetkezett. Nem is láttam őket.

Kiragadták a hónom alól az aktatáskát és irtózatos erővel tarkón vágta.

Még mindig négykézláb voltam, rázogattam a fejem, hogy kitisztuljon, amikor hallottam, hogy beindítanak egy autót és elhajtanak.

KILENC

Amikor a taxi az Imperial szállóba vitt, két kézzel fogtam fájó tarkómat és felmértem a helyzetemet.

Webber emberei nagyon gyorsan rájönnek, átejtetem őket, újra utánam erednek. Tudtam, hogy nem tudom felvenni velük a harcot, tehát rendőrségi védelemre szorulok. És az kérés nélkül rendelkezésemre áll! Amint Taylor és O'Hara ismét megtalál, rámtapadnak és most már semmi kedvem megszabadulni tőlük. Ha ők figyelnek, Webber emberei nem kockáztatják meg, hogy elkapjanak.

Imbolyogva szálltam ki, fizettem a sofőrnek és mentem a saját kocsimhoz. Láttam, hogy a kék Mustang öt parkolóhellyel arrébb várakozik. Taylor ült a volánnál. O'Hara felszívódott.

Beszálltam a kocsimba és hazahajtottam. Időről időre a visszapillantó tükörbe néztem. A Mustang mögöttem jött. A földalatti garázsba hajtottam, és az ottani liften mentem fel az én emeletemre.

Amikor fölérkeztem, elővettem és oldalamhoz szorítottam a pisztolyt. Nem tudhattam biztosan, hogy Webberék időközben nem jöttek-e rá: átejtetem őket – és nem várnak rám a lakásban.

Jobbra-balra tekingetve mentem a folyosón, semmi ijesztőt nem tapasztaltam. Ajtóm elé értem, kulccsal kinyitottam, beléptem az előszobába, becsuktam az ajtót és villanyt gyújtottam. Majd benyomtam a nappali ajtaját, oldalazva nyúltam be és kattintottam fel a villanykapcsolót. Senki. Kulcsra zártam a bejárati ajtót, a reteszt is rátoltam, majd nesztelenül mozogva körbejártam a lakást. Webber emberei még nem érkeztek meg.

Pillanatnyilag biztonságban vagyok. Senki nem hatolhat be, hacsak be nem törí az ajtót. A pisztolyt az asztalra tettem és a bársekrényhez mentem. Jókora adag viszkít töltöttem magamnak és egy karosszékbe rogytam.

Végig gondoltam a történeteket. A legnagyobb fejtörést az a kérdés okozta: mi köze az egészhez Webbernek? Amíg Brenner nem figyelmeztetett, álmomban sem jutott eszembe, hogy Webber emberei követnek. Vajon mióta? Creedenre gondoltam. Elég pénze van ahhoz, hogy Webbert felfogadja. Ha az ő felesége van a filmen, segítségre szorul és azt Webbertől kaphatja meg.

Kiittam az italt, letettem a poharat és felálltam.

Biztos voltam benne, hogy a rejtély nyitja a filmen van. A film meg Maxnál. De ott van-e? Webber vajon nem jött rá a trükkre és nem eresztette rá embereit Charliera?

Max számát tárcsáztam.

Negyed négyet mutatott az óra.

Hosszú várakozás után megszólalt álmos hangon Max: – Ki a nyavalya zavar ilyenkor?

– Steve. Megkaptad? Csak annyit mondd, hogy igen vagy nem... semmi mást.

– Az isten szerelmére! Igen! – Letettem a kagylót.

Magányos hálószobámba mentem, levetköztem és beestem az ágyba. Fájt a nyakam, teljesen kimerültem. Ott feküdtem, egy gondolaton kérődztem, míg végül elaludtam.

Másnap reggel – mögöttem a Mustanggal – az irodába hajtottam. A két rendőrtói kísérvé biztonságban éreztem magam. Webber emberei nem férközhetnek hozzám.

Judy mosolyogva fogadott.

– Mr. Manson, Jean azt üzeni, hogy ebéd után bejön. Még mindig elég erőtlen a hangja. Miss Shelley megérkezett és diktálásra vár.

– Kösz, Judy.

Átnéztem a postát és azután, hogy Miss Shelley, a kövérkés, komoly, óriási szemüveg mögé rejtőző fiatal lány átment gépelni Jean szobájába, felhívtam Freddie Dunmoret.

– Freddie... tegnap este nem értem rá.

Szeretném azt a vetítőt megkapni. Átküldenéd?

– Természetesen.

– Csomagold be jól. Nem akarom, hogy itt valaki is kitalálja, mi van a csomagban.

Kis szünet után azt kérdezte: – *James Bond*-t játszol?

– Hát igen. Jól csomagold be és gyorsan küld át.

– Azonnal – tette le a kagylót. Ezután Max Berry t hívtam.

– Most rögtön hozd át az a borítékot. Tedd a zakód alá. Mint mondtam, dinamit van benne.

– Oké Steve. Máris indulok.

Most már nem maradt más hátra, mint reménykedni. És jöllehet alig volt egy szabad percem, szóltam Judynak: hívja fel nekem Jeant.

A halom postával vesződtem, amikor hívása befutott.

– Jean! Hogy érzed magad?

– Jól vagyok. Mondtam Judynak, hogy tudassa: délután bejövök. Egy kicsit émelygek még, de túlélem.

- Csak akkor gyere be, ha valóban jól vagy.
- Bejövök. Önkéntelenül kiböktem.
- Hiányollak.
- Köszönöm. Jövök.

Apám kitartásra biztatott. Noha semmilyen bátorítást nem kaptam, de szerettem Jeant, akartam, szükségem volt rá, tehát továbbra is ragaszkodtam hozzá.

Nekiültem, hogy elolvassam Rafferty filmkritikáját, ami a mai postával érkezett. Csak félig bírtam odafigyelni. Hirtelen felálltam, az ablakhoz mentem és lenéztem az utcára. Ezúttal O'Hara támaszkodott a tűzcsapnak. Látványa megnyugtató. Amíg ő itt van, Webber emberei nem mernek hozzám közeledni. Taylor valószínűleg az előteret figyeli.

Megcsördült a házitelefon.

- Csomagot hoztak magának, Mr. Manson – szólt be Judy. – Bevigyem?
- Igen, köszönöm.

Behozta a gondosan becsomagolt vetítőt, és vele Freddie üzenetét, amely szerint mellékelte a használati utasítást, és ha bármi gubanc támad, hívjam fel.

A vetítőt egy szekrénybe zártam és végigmentem Rafferty írásán. Ellenjegyeztem és a kimenő-irattartóba dobtam. Nekiláttam egy novella olvasásának, amikor befutott Max Berry.

– Itt van – tette asztalomra a borítékot. – Mi ez a nagy felhajtás, Steve? Az éjjel kétszer rángattál ki az ágyból. Mi az a duma a dinamitról?

– Pillanatnyilag nem nyilatkozom. Kösz, hogy behoztad. Hogy haladsz a Linsky cikkel?

Tátott szájjal meredt rám.

- Az ég szerelmére, ez minden, amit mondani akarsz?
- Ez minden. Hogy haladsz a Linsky cikkel?

– Holnapra kész. – A borítékot nézte, azután kérdő pillantást vetett rám, majd azt mondta: – Nos, ha ez minden, akkor folytatom a munkát.

– Tedd azt, és még egyszer köszönöm. – Elképedve távozott.

A borítékra és azután asztali órára néztem. Mindjárt dél. Judy negyed óra múlva elmegy ebédelni és akkor magamra maradok az irodában, íróasztalom fiókjába dugtam a borítékot, újból elkezdtem olvasni a novellát, de képtelen voltam koncentrálni. Izzadtam, szívem vadul vert. Még néhány perc és kiderül az igazság – hacsak Freda nem ejtett át. Lehetséges. De visszagondolva komoly tekintetere, őszinte szavaira. „Cserkész becsületszóra”, biztos voltam benne, hogy a fiókomban rejlő film okozta Freda meg Gordy halálát.

Nehezen teltek a percek. Már-már azon voltam, hogy kimegyek és elküldöm Judy t, de fékeztem magam.

Húsz perccel tizenkettő után kukkantott be.

– Mehetek ebédelni, Mr. Manson?

– Természetesen.

Vidáman bólintott és hallottam, hogy bemegy a mosdóba. Fél egykor távozott. A külső ajtóhoz mentem és bezártam. Alig egy órában van addig, amíg visszatér. Szobámba siettem, előszedtem és asztalomra raktam a vetítőt. Az asztallal szemben sima fehér fal volt. Reszkető kézzel téptem fel a borítékot és vettem ki a kazettát. Automata vetítő volt, de még így is eltartott néhány percig, amíg betöltöttem. A konnektorból kihúztam elektromos asztali órák dugóját és bedugtam a vetítőt. Ezután leeresztettem a rolettákat és összehúztam a függönyöket.

Amikor visszamentem az asztalhoz, csöngött a telefon. Hosszú ideig haboztam, majd felvettem a kagylót.

– Mr. Manson? Mr. Chandler van a vonalban.

Izzadtság csöpögött az államról.

– Steve? Gyere át, ebédelj velem. Olyan anyagom van, ami végképp tönkreteszi Linskyt. Meg akarom beszélni veled.

Némán ültem, a vetítőt bámultam.

– Ott vagy Steve? Azonnal gyere át. Munkaebédet tartunk.

Megpróbáltam nyugodtan válaszolni: – Nem megy, Mr. Chandler. Jean beteg és Judy most ment ebédelni.

– Hát akkor zárd be az irodát! Nem futnak el. Gyere át! – fejezte be.

Lesheti. Bekapcsoltam a vetítőt, élesre állítottam a fókuszot, amikor a kép megjelent a fehér falon. A Welcome áruház élelmiszerekkel telerakott polcai közötti átjárót láttam.

Pompás felvétel volt. Még a konzervdobozok címkéit is le lehetett olvasni. Vevők sehoh – ezt nem értettem. Néhány pillanat múlva a kamera elfordult és megláttam a falon függő órát. Három másodperccel múlt kilenc. Most nyitottak. A kép most a szeszes italok polcait mutatta és egy sarok mögül előbukkanó bevásárlókocsit toló nőt. Járás közben minduntalan hátranézett, mintha meg akarna bizonyosodni, hogy senki sem figyeli. Megállt a viszki-részlegnél, ezután teljes arcát az ipari kamera lencséje felé fordította. Elállt a szívverésem, levegő után kapkodtam.

Jean volt az!

Kezem ökölbe szorult, körmeimet a tenyerembe vajtam.

Várakozó arckifejezéssel nézett az átjáróra. Nem nagyon gyakran látni ilyen arckifejezést, de én már láttam és felismertem. Szerelmes arca, aki szerelmesére vár.

A kép ezután egy férfit mutatott: magas, testes, fekete kalapot és sötét öltönyt viselt. Széles háta rettenetesen ismerős volt. Karjába kapta Jeant, a nő meg átfogta a nyakát. Úgy csókolóztak, ahogy kiéhezett szerelmesek szoktak.

Mintha tört döfték volna a szívembe. Majd a férfi hátrább lépett, óvatosságra intő jelt adott a nőnek és akkor megláttam az arcát. *Henry Chandler!*

Csöngött a telefon.

Remegő kézzel kapcsoltam ki a vetítőt. Felemeltem a kagylót.

– Mr. Manson? – Felismertem Chandler titkárnőjének éles hangját. – Mr. Chandler várja önt.

– Mondja meg neki, hogy nem érek rá.

– Ez nem fog tetszeni neki.

– Sajnálom – tettem le a kagylót. Visszapergettem a filmet, levettem a vetítőről, kihúztam a dugót. Gépiesen mozogtam. A vetítőt a szekrénybe tettem, a kazettát a zsebembe és felhúztam a rolót. Eközben csöngött a telefon.

Chandler volt az, dühösen kérdezte.

– Mi van veled? Itt ülök és várok. Késlelteted az ebédemet!

Rájöttem, hogy gyűlölöm. Rosszul lettem a gondolatától, hogy vele egyek, hogy egyáltalán ránézzek, amikor tudom, hogy Jean őt szereti.

– Egy ügyfél van nálam – mondtam szárazon. – Most nem mehetek át.

– Ki az? – kérdezte nyersen.

– Mr. Coulston, Hartmanék hirdetési főnöke.

Hartman volt az egyik legfontosabb hirdetőnk.

Kis szünet után ingerülten mondta: – Jól van no. Miért nem mondtad előbb? Oké, azonnal átküldöm a Linskyról szóló anyagot. Délután nem érek rá. Olvasd el és vacsorára gyere hozzánk. Akkor majd megbeszéljük, jó?

– Elolvasom és majd felhívom önt. Ma este nem érek rá, régóta megbeszéltem találkozóm van – mondtam és meg sem vártam a választ, letettem a kagylót.

A sima fehér falat néztem, ahol néhány perce Jean és Chandler ölelkezését láttam.

Jean és Chandler! Nyilvánvaló, hogy szeretők. Ezt a tényt bizonyítja Jean arcának szerető, vágyakozó kifejezése. Hogy dörzsölgette a kezét Gordy, amikor a filmet meglátta.

Henry Chandler, az aranyoligár, az élenjáró kvéker, aki templomot építtetett a városnak! Chandler, aki másokat kövel megdobáló lapot indított! Chandler, aki kétszáz millió dollárt harácsol össze, aki tegező viszonyban van az Elnökkel! És az ipari kamera elkapja egy önkiszolgáló áruházban (egek, micsoda helyen!) csókolózva azzal a nővel, aki titkárságán a negyedik beosztott volt! Nem csoda, hogy Gordy azt mondta Fredának: a film egy millió dollárt ért. Ha nyilvánosságra kerül, Chandlernek vége!

Egész testemben reszkettem. Eszembe jutottak fennkölt szavai, amikor a főszerkesztői állást felajánlotta. Ezek a szavak most savként martak belém:

„A maga feladata a korrupció és a becstelenség elleni harc. Ne feledje, hogy aranyhal lesz a gömbakváriumban. Legyen óvatos: Senkinek ne adjon lehetőséget arra, hogy visszaüssön. Az aranyhalnak nincs hova bújni. Vegyen példát rólam: kvéker vagyok. Hiszek istenben. Magánéletem minden kritikán felül áll. Senki sem mutogathat ujjal rám, és senkinek ne adjon lehetőséget arra, hogy ujjal mutogasson magára.”

Te álszent! – gondoltam. Te rohadt álszent! Úgy csinálsz, mintha isten helytartója lennél, a korruptok és becstelének ostora – és rosszabb vagy mindenki másnál, mert a kenetteljes homlokzat mögött hazug vagy, házasságtörő és csaló!

Rázott a düh, kezem-lábam jéghideg volt. Tönkre akartam tenni. Napvilágra hozni, hogy valójában kicsoda. Megtehetném! Dunmore-al kinagyíttatnám az egyik filmkockát és a nagyítást a lap címlapjára hoznám. Még kommentár sem kellene hozzá. Ez a kép lerombolhatná őt magát és teljes birodalmát!

Gondolataim zúrzavarát kopogás szakította félbe. Úrrá lettem haragomon, órára néztem és láttam, hogy egy óra múlt két perccel. Bizonytalan léptekkel mentem a külső irodába és kinyitottam a kulcsra zárt ajtót.

Judy érkezett meg.

– Ebédelt már, Mr. Manson? – kérdezte, amikor kezításkáját az asztalra rakta. – Ha akarja, hozok magának szendvicset.

Gondolni sem bírtam ételre.

– Köszönöm nem kérek, sok a dolgom. – Szobámba mentem és becsuktam az ajtót.

Asztalhoz ültem. Judy fiatalos bája lecsillapította haragvásom. Próbáltam ésszerűen gondolkozni. Lássuk csak: ha nem Jean, akit szeretek, lenne azon a filmen, hanem Judy, vajon ugyanilyen hevesen reagálnék? Azonnal tudtam, hogy nem. E bosszúálló düh azért kerített hatalmába, mert ez a dúsgazdag, álszent kvéker vette birtokába Jeant. Ha bármely más nő lett volna, meglepődöm, vállat vonok és megsemmisítem a filmet.

Felkaptam a papírvágó kést és lyukat fúrtam az előttem fekvő mappába.

Egy férfi és egy nő találkozik, gondoltam. Szikra pattan ki közöttük és hirtelen egymásba szeretnek. Okolható-e bármelyikük? Nálam is hónapokig tartott, amíg rájöttem, hogy szeretem Jeant – a Linda iránt lobogó láng rég elhamvadt. Chandler megelőzött. Amikor egy ilyen szikra kipattan és amikor az illető olyan sebezhető, mint egy aranyhal a kvéker gömbakváriumban, mi lehet? Attól függ, morfondíroztam, hogy mekkora tűz lángolt fel. Ha csupán hirtelen nemi vágy, akkor le kell küzdeni, de ha igazi szerelem...? Chandler fel sem veheti a válás gondolatát. Lois az a fajta nő, aki foggal körömmel ragaszkodik ahhoz, amije van. Az ügy napvilágra kerül és ezzel Chandlernek

vége. Ezért volt kénytelen olyan megalázó helyeken találkozni Jeannel, mint a Welcome áruház és isten tudja, hol másutt, egy-egy lopott csókért.

Keneteljes hírneve megőrzése érdekében megöltek két hitvány embert. Ki ölte meg őket? Biztos, hogy nem Chandler. Ha valakinek annyi pénze van, mint neki, nem gond hivatásos bérgyilkost felfogadni. Nem eshetett nehezére bérgyilkost felfogadni; az meg besétált Gordyhoz és lelőtte.

Rájöttem, hogy túlságosan szabadjára hagyom fantáziámat.

Gordyt és Fredát az én pisztolyommal lőtték le. Hivatásos gyilkos a saját fegyverét használta volna! Tehát valószínűtlen, hogy ő tette volna.

Akkor kicsoda?

Kezemet forró arcomra nyomtam.

Miért izgatom magam? – kérdeztem önmagamtól. Mit izgat, hogy meghalt egy zsaroló meg egy részeg kurva?

De az igenis izgat, hogy Jean Chandler szeretője. Ezen nem bírtam túltenni magam. Jean azt mondta, hogy délután bejön. Nem akarom látni. Ha bejön, én nem maradhatok itt. Idő kell nekem arra, hogy ezt megemésszem.

Judytól városi vonalat kértem, Jean számát tárcsáztam. Majdnem azonnal beleszólt.

– Steve beszél – mondtam. – Kérlek, ma ne gyere be.

– Most akartam elindulni – mondta halk bizonytalan hangon.

– Kérlek maradj otthon. Idebent nincs semmi dolgod. Holnap gyere.

Hosszú hallgatás után azt mondta: – Jól van.

Letettem a kagylót. Judy lépett be, lepecsételt borítékot hozott Chandlertől.

– Jean holnap jön csak be – mondtam neki.

– Nem csoda. Én is egyszer majdnem belehaltam egy kagylómérgezésbe.

Amikor kiment, a bejövő posta-tálcába dobtam a borítékot. A *The Voice Of the People* szememben annyira a képmutatás szimbóluma lett, hogy többé nem érdekelt. Írógépem magam elé húztam és a következő levelet írtam:

Henry Chandler,

Többé nem dolgozhatok magának. Vegye úgy, hogy a mai nappal felmondtam. A következő számhoz van elegendő anyag. Napilapja szerkesztősége össze tudja állítani a folyóiratot.

Ahogy egyszer közölte velem: aranyhalnak nincs búvóhely. Kvéker akváriumban pedig végképp nincs.

Steve Manson.

Borítékba tettem, ráírtam, hogy „sajátkezű felbontásra”, lezártam, majd megkértem Judyt, hogy soron kívül küldesse át Chandlernek.

– Sem telefonhívást, sem látogatót nem fogadok – mondtam Judynak. – Ne zavarjanak. Mondja azt, hogy házon kívül vagyok és holnapig nem vagyok elérhető.

Tágranyílt szemmel hallgatott.

– Ahogy óhajtja, Mr. Manson.

– Beleértve Mr. Chandlert is. Ha ő hívna, neki se vagyok itt.

Visszamentem a szobámba és magamra zártam az ajtót.

A következő két órában kirámoltam az íróasztalomat, összeszedtem a lap következő számához szánt anyagokat, jegyzeteket, vázlatokat.

Hallottam, hogy Judynál időről időre cseng a telefon. Tűnődtem: vajon vele mi lesz. Saját jövőm nem izgatott. Pénzem van a bankban, megszabadultam Lindától és visszatérhetek szabadúszónak Los Angelesbe.

Hat óra körül végeztem a rendrakással. Minden a helyén. A *California Times* egyik okostónija folytathatja ott, ahol én abba hagyom, de ez nem jelenti azt, hogy a *The Voice of the People* túléli a váltást. Reméltem, hogy nem.

Hónom alatt a teli aktatáskával mentem a külső irodába.

Szegény Judy nagy zavarban volt.

– Ó, Mr. Manson, Mr. Chandler már kétszer kereste.

– Semmi baj, Judy. Ne aggódjon, menjen szépen haza. – Rámosolyogtam.

– Lenne szíves bezárni az irodát? Mára végeztem.

Csöngött a telefon. Judy felvette a kagylót; ekkor nyitottam ki a külső ajtót.

– Mr. Manson! – sziszegte – Mr. Chandler keresi.

– Nem vagyok itt – mondtam és átvágva a folyosón, utoljára és minden sajnálkozás nélkül mentem le a liften.

Lakásom felé tartva, jövőmet kezdtem tervezgetni. Los Angelesbe van éjszakai repülőjárom. Összecsomagolok és elutazom. Amint hazai földre teszem a lábam, biztos, hogy mindjárt jobban leszek. A lakásbérletet, személyi holmijaim elszállítását később is elintézhetem – ez a város most megfojt. Legalább négy-öt napig távol akarok lenni.

A visszapillantó tükörbe nézve felfedeztem, hogy a kék Mustang követ. Füttyölök rá. Kíváncsi vagyok, mekkorát néznek majd, amikor követnek a repülőterre és meglátják, hogy felszállok a Los Angelesbe tartó gépre. Nem állíthatnak meg, hiszen nem tudhatják, hogy nem a lap megbízásából utazom-e.

A parkolóban hagytam a kocsit és felmentem a lakásomba; elképzeltem, hogy Taylor és O'Hara felkészül a hosszú, unalmas várakozásra. Kinyitottam a bejárati ajtót és besétáltam az előtérbe. A nappaliba vezető ajtó félig nyitva állt, bent égnek a lámpák. Max pisztolya nálam volt. Ledobtam az aktatáskát, kézbe vettem a fegyvert, szélesre tártam az ajtót és megálltam a küszöbön.

Webber kopóira számítottam – ehelyett Jean állt ott, mint egy kísértet.

Lassan leengedtem a fegyvert.

Amikor ráammeredt, felötlött bennem a gondolat (ugyanaz a gondolat, mint amikor Linda elé tettem a Chanel 5. parfümöt) ebbe a nőbe szerettem bele?

Tovább néztem rá és nézés közben a szerelem pisla lángja fellobbant és kialudt. Ez itt egy idegen: holtsápadt, komor, szívtelen és talán veszélyes is.

Levettem róla a szemem és körülnéztem a szobában. Feldúlta. Eszeveszett dühvel kutatott minden lehetséges rejtkehelyen. Még a székek és a pamlag párnáit is szétszaggatta. Töltelékük kis fehér szigetként feküdtek a padlón. Minden fiókot kiborított.

Pisztolyomat a feltépett pamlagra dobtam és a hálószobába mentem. Ez is tönkre lett téve. Még a matracot is felhasította. Ruháim a földön feküdtek. Minden fiókot kiszedtek és kiürítettek.

Visszamentem a nappaliba. A falhoz tapadva, mozdulatlanul állt, szeme égő parázs.

– Joe Borg nagyon fog ennek örülni – mondtam csendesen – valószínűleg beperel.

– Hol van? – kérdezte elfúló hangon. Ránéztem és akkor, már tudtam és kirázott a hideg.

– Így néztél akkor is, amikor Gordyt lelőtted? Tőle is azt kérdezted: hol van? Akkor is így néztél, amikor azt az ostoba, részeg kurvát lelőtted?

Felemelte jobb kezét és láttam, hogy pisztolyt szorongat.

– Mondd meg, vagy megöllek! Hol van?

A pisztolyra néztem... az én fegyveremmel! Bemesélte, hogy a szemébe dobta! Megtartotta és megint gyilkolt vele. Ránéztem, biztos voltam benne, hogy eszeveszett, mégsem féltem tőle. Az fájts csupán, hogy elvesztettem; bugyuta álmom fájts, hogy megunja azt a másikat és akkor ő meg én egymásra lelhetünk.

Zsebemből kivettem a filmet és feléje nyújtottam.

– Itt van, Jean. Miért nem bíztál bennem?

Mozdulatlanul állt, rám szegezett pisztollyal, majd dúlt tekintete lassan a filmre vándorolt. Zokogásba tört ki.

– Igazán ez az?

– Freda Hawestől vettem meg ezeröttszáz dollárért. Itt van, Jean... vedd el.

Leejtette a pisztolyt. Előbbre lépetts, kikapta a kezemből, arcához szorította és térdre hullt. Sebzett vadként nyöszörgött.

Felemeltem a pisztolyt és Max fegyvere mellé dobtam a pamlagra. Lábam remegett, megfájdult a fejem. Halálosan émelyegtem az egésztől. Egy tönkretett karosszék karfájára ültem, onnan figyeltem Jeant, amint a filmet dédelgeti és magában motyog. Ez az igazi szerelem, gondoltam, bárcsak itt lenne Chandler és látná.

Teltek múltak a percek. Ott ültem és vártam. Végre abbahagyta a nyögdcélselést és motyogást.

– Hozok neked egy italt – mondtam, a bársekreányhoz mentem és jókora adag konyakot töltöttem.

Felállt, keblére szorította a filmet, tekintete megenyhült. – Nem kérem.

– Idd ki.

Vacogó foga a pohár peremének ütődött, de kiitta. Amikor a poharat letette, megborzongott.

– Igazán ez az a film? – kérdezte fojtott hangon.

– Ez. Te meg Chandler. Én elmegyek. Elhagyom a várost. Ha most elmész, nekifoghatok a csomagolásnak.

Lerogyott az egyik széthasított párnára.

– Szeretem. Ő a tökéletes férfi. Beleszerettem, amint dolgozni kezdtem nála. Mindent megtennék érte. Mindent meg is tettem érte. – Rám nézett. – Te nem tudod, mi az igazi szerelem. Olyan kevesen tudják: áldozatokat hozni, mindent megtenni azért, akit szeretsz. – Kezét az arcára szorította. – Amint megláttam, beleszerettem. Nála ez hosszabb ideig tartott. Olyan finom, nagyszerű férfi. Tudtuk, hogy szerelmünket titokban kell tartani, de iszonyúan vágyódtunk egymásra. Túl veszélyessé vált, hogy nála dolgozzam. Túl sok kíváncsiskodó szem vett körül és tudtuk, ha egy helyen dolgozunk, előbb-utóbb eláruljuk magunkat. Ezért küldött hozzád dolgozni. De találkozni kellett. – Behunyta szemét. – Azok a szörnyű, eldugott helyek: a mozi, ahol a sötétben kellett megkeresnem őt, a felfedezés veszélyének kitett taxiutak, förtelmes kis bárók és azután a Welcome áruház. – Hangja elcsuklott. – Azt hittük, nagyon okosak vagyunk, hogy olyan korán találkozunk, de nem tudtunk az ipari kamerákról. – Tehetetlenül vállat vont. – Semmi más nem történt. Csak ajkai érintése, simogató keze... ez volt minden. Hallgattam és émelyegtem.

– Kérlek hagyj abba. Megkaptad a filmet. Menj el, kérlek. Csomagolnom kell.

– Vallani akarok. – Szeme ismét égő parázs. Annyi mindent be kell vallanom. Gordy eljött hozzám. Nem mert Henryhez menni. Megmondta, mi van a filmen. Egy millió dollárt kért. Csúfolódva mondta, hogy Henry meg én jó társaságban vagyunk és megemlítette azokat a nőket, akikről neked azt mondtam, hogy neveiket Wallytól kaptam. Wally mit sem tudott a Welcome áruházról. Hazudtam, amikor neked azt mondtam, ott szimatol. Másképp hogy nyerhettem volna el a bizalmadat? Minden információra szükségem volt. A Wally elleni támadásnak semmi köze Gordyhoz. Egyszerű rablótámadás volt. Rájöttem, hogy segítségre van szükségem, ezért Webberhez fordultam. Henry nélkül Webber egy nagy nulla és ezt ő is jól tudja. Ő az egyetlen, aki tudja,

hogy Henry meg én szeretjük egymást. Tudta, hogy az a Hawes nőszemély közel áll Gordyhoz. Amikor a nő nem volt otthon, kutatott a lakásában, megtalálta a nagyításokat. Megsemmisítette, ugyanúgy, ahogy Gordy dossziéját megsemmisítette, hogy ne juthass hozzá. A dossziében szerepelt Gordy múltja. Tíz évet ült zsarolásért. Attól féltem, hogy ráveszed Gordyt: beszéljen rólam meg Henryről. – Végigsimitotta homlokát. – A nagyítások megsemmisítése után meg kellett szereznem a filmet. Ehhez pisztolyra volt szükségem. Azt terveztem: ráijesztek Gordyra, hogy adja oda a filmet. Tudtam, hogy neked van fegyvered, hazáig követtelek, láttam, hogy elmész, rájöttem, hogy a bejárati ajtó nincs kulcsra zárva és a fegyvert magamhoz vettem. Gordy házához hajtottam. Megfenyegettem, kinevetett, ezért lelöttem. – Elhallgatott, körülnézett, arca, mint a fából faragott álarc. – Őrütség volt, amit tettem, mert nem szereztem meg a filmet. Rájöttem, hogy a rendőrség rám bizonyíthatja a gyilkosságot és akkor Henry is belekeveredik. – Egyenesen rámnézett. – Ezért úgy döntöttem, hogy rádkenem Gordy halálát. Semmit sem jelentesz nekem. Soha nem is jelentettél. Tudom, hogy azt hiszed: szerelmes vagy belém. – Undorodó grimaszt vágott. – Számomra ez egy otromba tréfa. Ha összehasonlítod magad Henryvel, rájössz, hogy miért. Könnyűnek tetszett. Nálam volt a fegyvered. Webber emberei állandóan a nyomodban voltak. Megszerezték a magnószalagot, amely téged kever gyanúba. S a filmet is, amit te találtál meg és amin a feleséged tolvajlása látszik. Rájöttem, hogy kell lenni egy második filmnek is. Az a rendőrhadnagy veszélyes. Elhatároztam, hogy megöllek. – Elhallgatott, megborzongott, elfordult tőlem. – Kérlek, próbáld megérteni, hogy majd megőrültem. Borg minden lakásához van kulcsom. Tegnap éjjel idejöttem a magnószalaggal, a filmmel és a fegyverrel. Te aludtál. Azt terveztem, hogy lelőlek és melletted hagyom a bűnjeleket. Biztos voltam benne, hogy a rendőrség elhiszi: megölted magad. Itt álltam az ágyadnál, rád irányítottam a fegyvert, de nem bírtam meghúzni a ravaszt. Hosszú ideig álldogáltam, de valami visszatartott; kétségbeesve mentem el és megsemmisítettem a magnószalagot és a filmet. Webber elmondta, hogy találkozta evvel a Hawes nőszeméllyel. Odamentem, épp akkor jött haza. Utításka volt nála, és biztos voltam, hogy abban van a film. Lelöttem. – Arca úgy eltorzult, mintha fájdalom hasítaná át. – Isten bocsássa meg! Olyan pimasz volt; szemem köpött... ezért lelöttem. Film sehol. Tehát idejöttem... ez volt az utolsó reményem. Kerestem és kutattam és kerestem és kutattam. Most meg itt van a kezemben. – Összecsucsklott, zokogni kezdett. – A vicc az, hogy Henry semmit... semmit... semmit sem tud erről. Fogalma sincs, soha nem is fogja megtudni, mit tettem érte... azért, hogy megvédjem. Abban a gyönyörű házban lakik azzal az ostoba, sznob, förtelmes

feleségével és azt képzei, boldoggá tesz azzal, hogy kétszer egy héten titokban találkozunk egy-egy csókra és kis simogatásra.

Felálltam és körbesétáltam a tönkretett szobán. Zokogása teljesen hidegen hagyott. Egyet akartam: elmenni innen.

– Ez olyasmi, amivel neked kell együttélni, Jean. Hogyan birkózol meg vele – a te dolgod. Sajnálom, hogy úgy véled, irántad érzett szerelmem otromba tréfa volt. Lennél szíves távozni?

Megmerevedett és elfojtotta zokogását.

– Persze, természetesen. – Bizonytalanul állt fel. – Soha nem fogod megérteni – szorongatta a filmet. – Nem tudod mi a szerelem.

Szerettem volna szabadulni tőle. Lehet, hogy igaza van. Lehet, hogy nem tudom mi a szerelem, de ha két ember halálát jelenti (függetlenül attól, hogy mennyire értéktelenek) nem is akarom tudni.

Az ajtóhoz mentem és kitártam.

– Isten veled Jean.

Elindult, majd megállt és rám nézett.

– Megtennél nekem valamit?

– Esetleg.

Felém nyújtotta a filmet.

– Megsemmisítenéd, kérek?

– Jean, ez a te dolgod.

– Kérek... tedd meg a kedvemért.

– Rendben. – Átvettem és zsebembe süllyesztettem a filmet. Lassan vonszolta el magát mellettem és kiért a folyosóra.

– Köszönöm. Isten veled, Steve. Ránéztem. Milyen furcsa, gondoltam, hogy valaha ez a nő volt számomra az egyetlen nő. A nyúzott, vászonfehér arcot, a szenvedéssel teli szempárt néztem – és egy idegent láttam.

– Isten veled.

Örültem, hogy becsuktam az ajtót és utoljára láttam. Néhány percig a feldúlt szobában bolyongtam, azután felhívtam Borgot.

Amikor felvette a kagylót, közöltem: – Tolvajok jártak a lakásomon, Joe. Teljesen tönkretették a lakást. Egy óra múlva indulok Los Angelesbe. Leszel szíves intézkedni?

– Szóltál a rendőrségnek?

– Nincs időm velük vacakolni. A te dolgod.

– A fenét! – Jean majd intézkedik.

– A te helyedben magam intézkednék – mondtam és letettem a kagylót.

Becsomagoltam két bőröndöt, majd felkaptam a fegyvert, amivel Gordyt és Fredát megölték és lementem az alagsorba. A szeméttartályba dobtam – ahol

rövidesen eltűnik a többi szemét alatt. A filmet a kazánba hajítottam. Visszamentem a lakásba, vettem a bőröndöket és lementem a kocsihoz.

Indulásig még több mint két órám van. Lassan hajtottam ki a reptérre, láttam, hogy a kék Mustang követ. A reptér garázsában hagytam az autót, feladtam a bőröndöket és beültem a bárba. Nem kívántam enni. Egy sarokban ültem, viszkít kortyolgattam és Jeanre gondoltam. Arra, hogy miket mondott nekem. Alig vártam, hogy a gépen legyek, távolodjak ettől a várostól.

Végül, örökkévalóságnak tűnő idő után, bementék a járatom számát és a kifutópályán várakozó géphez mentem. Beszálltam, leültem, dohányoztam, a jövőmről töprengtem. Gondolataimba minduntalan befurakodott a kép, amelyen Jean és Chandler vált lopott csókot a Welcome áruházban; tudtam, hogy ez a kép hosszú ideig kísérteni fog.

Erkezéskor összeszedtem csomagjaimat és átvágtam az előtérben. Taxit kerestem.

– Mr. Manson?

Megfordultam. Magas, sovány férfi mosolygott rám.

– Terry Rogers vagyok, a *Hollywood Reporter* munkatársa – közölte még szélesebb mosollyal. – Kiszaszeroltam, hogy a gépen van. Mr. Manson, igaz-e, hogy lemondott a *The Voice of the People* főszerkesztői posztjáról?

– Igaz.

– Véleménykülönbség támadt ön és Mr. Chandler között?

– Nem. Úgy döntöttem, hogy a főszerkesztői szék nem nekem való. – Arrébb akartam lépni.

– Borzasztó, ami a titkárnőjével történt. Megálltam és a szemébe néztem.

– A titkárnőmmel?

– Miss Jean Kersey-vel. Ugye a maga titkárnője volt?

– Igen. Mi történt vele?

– Tíz perccel ezelőtt kaptuk telexen a hírt: egy teherautó elé vetette magát.

Semmit sem éreztem. Ennek így kellett végződnie.

– Valóban?

– Mr. Chandler, amikor meghallotta, azt mondta, nagyon nagy veszteség a folyóiratnak. Ön mit fűzne hozzá, Mr. Manson?

– Egyszer mindenki meghal – még az aranyhalak is – mondtam és otthagytam. Leesett állal bámult utánam.

A mű eredeti címe: GOLDFISH HAVE NO HIDING PLACE

Fordította: Sarlós Zsuzsa (C) James Hadley Chase 1974

A sorozat főszerkesztője: LAUX JÓZSEF

ISBN 963 7822 97 6

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 151076

Felelős vezető: Miké Ferenc

::y::1447::